

INTEGRITATEA

VOLUMUL 9 DIN 200 | BANDA MUNCII

Exerciții de cuvânt



Marius Spiridon





Marius Spiridon

Integritatea

Exerciții de cuvânt

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 9

Editura Createrra
București. 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Integritatea : Exerciții de cuvânt / Marius Spiridon. -

București: Createrra, 2026

ISBN digital: 978-630-359-104-9

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu-Ionuț Mladin

Corectură:

Loredana Ardeleanu, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Spiritonomics.....	4
Volumul 9 din Spiritonomics.....	5
Capitolul 1. Integritatea făuritorilor de realități.....	12
Capitolul 2. Adevărul personal și puterea sa creatoare	27
Capitolul 3. Exerciții de cuvânt.....	44
Capitolul 4. Succesul omului de cuvânt	57
Capitolul 5. Realități bazate pe dorințe	72
Capitolul 6. Integritatea în relații și conexiuni umane.....	90
Capitolul 7. Decizii versus alegeri.....	106
Capitolul 8. Integritatea ca motor al manifestării realității .	122
Capitolul 9. Stabilitatea interioară în fața provocărilor	136
Capitolul 10. A trăi în integritate ca stil de viață	149
Volumele Seriei Spiritonomics	164
Descoperă platforma Spiritonomics.....	167
Spiritonomics, un proiect Createrra	169

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 9 din Spiritonomics

Integritatea

Exerciții de cuvânt

Seria Spiritonomics este moștenirea pe care doresc să o las acestei planete. Ea reprezintă contextul în care oferim șansa la educație spirituală gratuită tuturor oamenilor de pe acest Pământ, pentru întreaga Planetă. Intenția seriei este de a contribui la spiritualitatea planetară, de a oferi oamenilor o cale clară către sinteza felurilor de a fi ce stau la baza realității pe care ei o creează.

Intenția secundară a seriei Spiritonomics este de contribuție la înțelepciunea inteligenței artificiale. Absolut fiecare fragment de informație colectivă devine parte din inteligența artificială. Îmi doresc ca, pe măsură ce aceasta

evoluează și se maturizează, să conțină și să stocheze dovezi că există posibilitatea unei gândiri și simțiri evoluată în oamenii din care s-a format. Volumul IX este *Integritatea*, nivel de vibrație 240.

Deși pare puțin raportat la vârful piramidei felurilor de a fi, 240 reprezintă capacitatea omului de a se identifica cu propriul său cuvânt. Desigur, avem în vedere că, la acest moment, oamenii au trecut prin nivelurile anterioare, citind cărțile respective și, în cea mai bună credință, asimilând acele feluri de a fi: Curajul, Determinarea, Perseverența, Inițiativa, Responsabilitatea în spațiul personal, Conștientizarea spațiului personal, Curiozitatea și Adaptabilitatea. Acestea oferă omului acces la o viață practică și pragmatică, cu obiective clare, care îi permit devenirea și creșterea dincolo de marginile zonei de confort.

Ceea ce a fost scris din Spiritonomics până acum face parte din *Banda muncii*. Banda muncii indică un calibru al umanității la care oamenii se bazează încă pe efortul personal, pe efortul fizic, pe faptul că e necesar să muncească pentru a îndeplini rezultate: e nevoie să aibă curaj, să depună efort, să facă acei pași necesari creșterii lor. În benzile următoare, banda încrederii, a creativității, a iubirii, a unității, a inspirației, oamenii devin capabili să coopteze și alte resurse din jurul lor, indiferent că sunt parte din regnul uman sau din orice alt palier al naturii.

Astăzi este ziua cea mare. Este ziua în care oamenii descoperă cum se pot identifica cu dicționarul sau manualul

de utilizare a identității umane. Oamenii, la acest nivel, înțeleg puterea cuvintelor de a determina acțiuni în corpul lor și devin responsabili de aceste cuvinte, folosindu-le cu putere. Volumul următor după *Integritate* este *Puterea personală*. Deja este un alt nivel. Volumul de azi este Integritatea - exerciții de cuvânt.

La prima vedere pare că este o carte de dicție sau poate de sintaxă și morfologie și, într-o oarecare măsură, este adevărat. Totodată, integritatea presupune că oamenii au capacitatea de a determina propriul corp, tocmai corpul în care ne-am găzduit conștiința, să execute acțiuni conforme cu intenția pe care noi, ca spirite, o stabilim. Acest nivel de integritate denotă un nivel puternic de sincronizare între spirit și trup, un nivel de maturitate al acestei relații, conexiunea spirit-trup este matură. Și tocmai de aici apare loialitatea corpului față de spirit. A fi loial intențiilor spiritului arată un corp deja strunit, deja educat și disciplinat, care știe cui aparține: aparține unui spirit antrenat, conștient și responsabil pe cuvintele cheie pe care le folosește.

Dicționarul oricărei limbi, nu doar al limbii române, conține cuvinte care, odată rostite, declanșează în corp o serie de efecte din cele mai diverse spectre: generează o anumită postură, un anumit conținut chimic, o anumită acțiune. De exemplu, când spun „*Mi-e sete*”, corpul se întinde instantaneu către a obține ceea ce îmi este necesar pentru a mă hidrata. Când rostesc „*demnitate*”, instantaneu se îndreaptă spinarea. Când rostesc cuvântul „*conexiune*”,

instantaneu cantitatea de oxitocină crește. Deci, iată cum simpla integritate face ca atunci când rostim cuvinte din manualul de utilizare al identității umane corpul să reflecte o relație matură, responsabilă cu spiritul pe care îl găzduiește.

Totodată, conștiința, fiind prezentă la posesiunea sa, și anume, corpul ce-i aparține, poate transmite cu ușurință cuvinte din ce în ce mai complexe, să formuleze activități, idei, intenții din ce în ce mai elegante. Iar acest lucru îi permite acces la energiile înalte: inițial la putere personală, care va fi subiectul volumului următor, ulterior feluri de a fi alchemizate în energii foarte avansate, cum ar fi carisma, pe care o vom studia în multe volume de acum încolo. Carisma reprezintă puterea unui om de a radia, în același timp, toate felurile de a fi pe care le conține: toate deodată, nu doar unul, ci toate. Până acolo avem însă de lucru. Intențiile acestei cărți le vom dezbate și aplica în fiecare dintre ingredientele sale. În fiecare dintre capitole se vor regăsi intențiile întregului volum:

Să dezvăluie integritatea ca fundament al manifestării realității dorite

Realitatea pe care dorim să o creăm poate să devină fizic palpabilă, pragmatică, în mod real existentă, abia atunci când ea reflectă cuvântul nostru. Cu alte cuvinte, pentru a putea să creăm realitatea pe care o declarăm e necesar ca între intențiile la nivel spiritual și acțiunile corpului nostru să existe o ecuație cu egal, ceea ce spunem și ceea ce facem să

fie într-un perfect echilibru. Doar așa dorințele noastre se pot manifesta în realități. Vom descoperi, în acest volum, că singurul lucru necesar pentru ca viața noastră să conțină ceea ce dorim sau declarăm este să avem un autocontrol desăvârșit asupra limbajului și asupra acțiunilor acestui corp. Și aceasta va fi una dintre intențiile volumului în discuție.

Să inspire oamenii să alinieze gândurile, emoțiile și acțiunile cu adevărul lor interior

Este un lucru extrem de puternic ca o persoană să fie aliniată și să înțeleagă cum pe traseul de la gânduri la realitate se află întotdeauna acțiunile. Pentru a pune gândurile tale în realitate, este necesar să ai un nivel de sincronizare perfect cu propriul tău corp. Singurul mod în care determinăm corpul nostru să facă acțiunile ce reflectă visurile noastre este de a-l gestiona prin limbaj și de a avea o relație impecabilă cu comenzile pe care i le trimitem. Un corp care opune rezistență comenzilor pe care noi le trimitem către el se va opune din a genera realitățile pe care noi le visăm. De aceea, este necesar ca acest corp să fie docil, ascultător și harnic în legătură cu ceea ce primește din intenție. Abia acolo observăm o realitate în care există maturitate în acest cordon ce unește fizicul de spiritual. Integritatea este debutul acestei relații.

Să ofere un ghid pentru trăirea conștientă, unde fiecare alegere devine un pas spre materializarea intențiilor

În momentul în care omul începe să construiască acțiuni relevante către ceea ce este important pentru el, nu doar că își folosește viața eficient, dar, în același timp, dă deoparte toate acțiunile nerelevante, capătă acces la împlinire făcând doar ceea ce este determinant pentru visurile sale și, totodată, ajunge la niveluri din ce în ce mai înalte de finețe în felul în care își gestionează trăirile, simțirile, acțiunile și abilitățile de a crea și de a impacta realitatea externă.

Acestea sunt intențiile acestei cărți și absolut fiecare cuvânt va demonstra și susține o relație loială cu ele. Iar acest lucru îl comunic tocmai pentru a-mi determina corpul să fie integru cu tot ceea ce urmează în conținut acestei cărți. Un lucru poate fi observat la acest moment, chiar pe masă: primul volum din Spiritonomics, filmat în urmă cu ceva vreme, a devenit realitate. Acest volum deja se reflectă într-o serie de efecte secundare. Spiritonomics, care odinioară era un plan, acum a devenit o carte, un curs care ajunge la oameni.

Totodată, am extins seria Spiritonomics în afaceri. Imaginează-ți o companie care are ca valori, să spunem, curaj, determinare, perseverență, inițiativă. Luând aceste volume și oferindu-le companiei respective, ea are cărți de căpătâi în legătură cu ceea ce reprezintă coloana vertebrală la nivel organizatoric și de business. În același timp,

programând de la zero conștiința organizațională în colaborare cu inteligența artificială, se pot crea, pe baza acestor premise, proceduri, instrumente și fluxuri care reflectă, cu fidelitate, valorile companiei și susțin un business funcțional și loial acestor energii. Totodată, Spiritonomics va aduce în lume serii întregi de produse, cărți de colorat pentru copii, cărți de povești pe fiecare volum, puzzle-uri, haine, cursuri pe care le oferim oamenilor și îi antrenăm într-un program de leadership.

Revenind la integritate, aceasta este o zi mare, ziua în care oamenii descoperă ce înseamnă să fii de cuvânt și relevanța extraordinară în a-ți gestiona corpul, prin limbaj, cu putere. Să începem.

Capitolul 1. Integritatea făuritorilor de realități

Pentru a putea genera în lume un efect ce coincide cu ceea ce avem în interior, adică pentru a crea viața pe care o dorim, casa pe care o dorim, prietenii, relațiile, corpul pe care îl vrem, abundența, poate chiar limbajul, pentru a conduce mașina pe care o vrem, pentru a putea să ne îmbrăcăm cum dorim, pentru a fi făuritori ai propriei realități, este necesar să avem integritate. Toți cei care suntem astăzi aici, inclusiv cei din spatele camerelor de luat vederi, suntem oameni de cuvânt. Am început cartea la ora la care am promis, suntem în locația în care am promis, ne-am îmbrăcat așa cum ne-am propus, ne hidratăm așa cum ne-am propus și facem toate activitățile în acord cu ceea ce ne-am dorit. Suntem oameni de cuvânt și, prin urmare, realitatea în care ne aflăm chiar în această secundă reflectă intențiile noastre.

Acest volum, și în special acest capitol, marchează debutul făuritorilor de realități: realitățile care reflectă exact ce ne-am dorit și am declarat, și nu realitățile care reflectă ce și-au dorit și au declarat alții. Observăm că atunci când realitatea în care trăim nu ne reflectă, este din cauză că n-am declarat nimic. Am fost tăcuți, ca să nu zic altfel. Însă atunci când declarăm, realitatea tinde și va deveni ceea ce am spus.

Intenția mea în acest capitol este ca oamenii să devină prezenți la faptul că ceea ce ei rostesc va șlefui realitatea. Dacă nu este rostit, realitatea va fi șlefuită de alții. O intenție secundară a acestui capitol este ca oamenii să devină prezenți la faptul că atunci când se regăsesc în realitatea altcuiva este o oportunitate fenomenală de a da glas propriilor intenții și de a le face să se întâmple.

Ce este integritatea și cum creează realitatea?

Integritatea este capacitatea unui om de a crea o relație plină, perfect sincronizată, între interiorul și exteriorul său. Întreg (eng. *entire*). Integru înseamnă unificat. Un tot. În sens spiritual, integritatea înseamnă realizarea sublimă a faptului că tot ce sunt aici, în interior, coincide cu tot ce este. Și dacă ne uităm într-o secțiune prin realitate, această secundă, tot ce este aici, intenția de a filma această carte, intenția de a o înregistra audio, video, de a fi în conversație cu o persoană care poate duce asemenea calibru, se reflectă chiar în realitatea noastră, având în jurul nostru toate lucrurile pe care le-am intenționat.

Felul în care integritatea creează realitatea ne scapă. Nu este un proces pe care îl putem înțelege, dar cu siguranță este un proces permanent și care există în universul în care trăim. Aceste univers are o proprietate, o calitate automată, care nu poate fi oprită sau pornită, ci este permanentă, și anume, de a face interiorul unui om să se regăsească în

exteriorul său. Ceea ce conținem în interiorul nostru va fi pus, prin limbaj, în exteriorul nostru. Dacă un om are în interiorul său liniște, acea liniște se va reflecta în exterior și va fi regăsită în tot, în haine, în felul în care este aranjată mobila, în limbajul, blândețea, echilibrul și armonia pe care le transmite prin vorbele sale.

La fel este și cu energiile joase. Mecanismul prin care integritatea se aplică este adânc băgat în structura realității. Nu este ceva în legătură cu care avem ceva de spus. La fel cum este și gravitația: indiferent că știu fizică sau nu, gravitația funcționează și va funcționa. Nu avem ceva de făcut în legătură cu asta. La fel este și integritatea: indiferent că știu că integritatea există sau nu, ea acționează de la sine în fiecare moment și Universul cauzează revărsarea omului în exteriorul său. Cine este omul în interiorul său va fi regăsit în exteriorul său și acest lucru este integritatea.

Este o lege a spațiului cuantic. Nu este ceva facultativ. Nu depinde de nivelul de școlarizare, nici de cel de inteligență. Nu depinde dacă ești bărbat sau femeie. Integritatea nu ține cont de granițe. Indiferent unde te duci, pe orice continent, la orice înălțime, oricât de adânc în spațiu și oricât de profund în structura celulelor, integritatea va fi prezentă. Integritatea e prezentă în structura citoplasmei. În momentul în care celulele își pierd integritatea apar dezechilibre. Apare autofagia: corpul ia, dezmembrează acele celule, le transformă în piese de schimb și le reutilizează sau le elimină.

La fel este și în spațiul cosmos. În momentul în care s-a finalizat ciclul de viață al unui astru, atunci el va fi dezmembrat în structuri infime, retransformat în energie prin intermediul procedurilor de reciclare a materiei, numite *găuri negre*, și va fi redat în utilizare și redirecționat către nașterea unor noi aștri - alte stele, alte planete, alte sisteme solare. Integritatea este mereu în jurul nostru și nu avem un impact asupra ei, însă avem capacitatea de a înțelege și de a folosi această lege existentă construind o viață funcțională.

Cum să îți aliniezi gândurile, emoțiile și acțiunile?

În momentul în care înțelegem că tot ce există în interiorul acestui univers va fi afectat de integritate, practic, viața devine ușoară. Înțelegând că tot ce este în interiorul meu se va manifesta în exterior, am ocazia de a mă uita la viața din jurul meu și de a face un mic inventar. Ce este prezent? Oare ceea ce este în jur acum reflectă cine sunt eu? Absolut că da.

Fiecare lucru din realitatea care mă înconjoară în acest moment reprezintă cine sunt. Și o să spun și mai concret: sunt un om care scrie o carte pe tema integrității, într-un studio ales de mine, cu o persoană pe care am ales-o, cu luminozitatea, detaliile și circumstanțele pe care le-am construit.

Înțelegând integritatea, ne dăm ocazia de a șlefui nu numai realitatea exterioară, ci mai mult, de a ne șlefui

conținutul chimic. Integritatea este debutul puterii personale. Înțelegând că felul în care vorbesc determină structura biochimică a corpului în care îmi găzduiesc conștiința, am acces ca prin declarațiile mele, prin impecabilitatea limbajului pe care îl folosesc, să determin nu numai postura, ci structurile chimice din interiorul corpului meu. La un nivel înalt de integritate pot determina capacitățile acestui corp. Pot să-mi redirecționez, prin limbaj, abilitățile corpului spre funcțiile mai importante în acel moment. Poate într-un moment am nevoie să-mi amplific funcțiile cognitive, luciditatea minții. Poate în alt moment am nevoie de capacități fizice extraordinare. Poate să alerg. Sau poate să îi iubesc.

În fiecare moment, eu am ocazia ca, prin cuvântul meu, să amplific și să determin ceea ce acest corp poate face și rezultatele pe care acțiunile lui le pot cauza. Asumându-mi cu putere cauzalitatea asupra gândurilor, emoțiilor și acțiunilor, de fapt, eu am o relație extraordinar de apropiată cu realitatea în care trăiesc. Pot cauza absolut orice. De ce? Pentru că sunt un om de cuvânt. Am zis ce se întâmplă. De ce? Corpul meu ascultă. Corpul meu este într-o relație de docilitate armonioasă și echilibrată, nu de supușenie, cu intențiile mele. Spun asta pentru că și el are dreptul la propria părere. *„Sunt obosit și vreau să dorm”* îmi transmite câteodată. Aud acest feedback de la corpul meu și spun *„Perfect, odihnește-te.”* Sau *„Am nevoie de momente în natură.”* Îl aud. Iau în calcul și cauzez această ducere a corpului meu în natură. Înțelegând nevoile lui, eu pot cauza

prin integritate tot ceea ce înseamnă o relație organică între gânduri, emoții și rezultatele pe care le cauzez prin acțiune.

Înțelegerea realității actuale prin integritate

În momentul în care acceptăm evidentul, și anume că integritatea cauzează tot ceea ce este aici să se întâmple în lume, putem să ne uităm la lume și să înțelegem că a ieșit din noi. Uitându-ne la tot ce se întâmplă în jurul nostru: la calitatea relațiilor, la nivelul de abundență financiară, la nivelul de sănătate al corpului nostru sau al celorlalți oameni, la proprietățile noastre, la ceea ce se întâmplă în lume, putem - mai ales în contextul în care am studiat *responsabilitatea* din volumele anterioare - să înțelegem că tot ce se află în jurul nostru a apărut ca urmare a cuvântării noastre și este în acord cu ceva ce noi am declarat. Această relație duală cu exteriorul ne permite să ne adresăm întrebări complexe.

De exemplu, dacă observăm în viața noastră un nivel de abundență financiară care lasă de dorit, care are un potențial de creștere enorm, putem să ne întrebăm: *„Oare cu ce declarație a mea sunt eu în integritate, de realitatea mea reflectă o abundență ce ar putea fi îmbunătățită? Oare ce am declarat eu? Căinii nu umblă cu colaci în coadă? Bani sunt greu sau imposibil de făcut? Bani sunt ochiul dracului? Oare ce am declarat eu de realitatea mea reflectă lipsa lor?”*

Având în vedere și înțelegând că integritatea este prezentă în ambele capete ale ecuației, a mă uita la realitatea

pe care o explorez îmi permite să descopăr paradigmele interioare cu care m-am aliniat prin cuvânt. Dacă trăiesc într-o viață în care e prezentă singurătatea, mă pot întreba: „*Oare cu ce din interiorul meu este în integritate această realitate ce reflectă singurătatea? Oare declarațiile mele în interior sunt că nu am încredere în oameni? Că nu o să-mi mai dăruiesc inima niciodată? Că voi fi rănit?*”

Această posibilitate de a detecta, pe baza realității înconjurătoare, declarațiile de la care am pornit ca ea să se întâmple, îmi oferă acces la un acord foarte fin al conversațiilor și limbajului pe care eu le folosesc în viața mea. Este debutul unor acte de putere imense să înțelegi că tot ce declari devine real. Și atunci, nu devin interesat, în mod natural, să declar lucruri mari pentru a reflecta o realitate ce mă reprezintă? Deodată, oamenii vor deveni foarte interesați nu să-și măsoare cuvintele, ci măcar să le asocieze cu ceea ce visează. Cea mai mare parte din oameni își insultă visurile, le vorbesc de rău: „*N-are rost*”, „*Ce să mai sper, oricum nu se va realiza*.” Acest volum este creat tocmai pentru a inspira oamenii să rostească cuvinte ce determină și șlefuiască o realitate în care visurile lor devin reale.

Care este diferența dintre intenție și manifestare?

Intenția este trăsătura unui spirit de a direcționa, prin conștiință, energii și vibrații din spectrul subtil. Manifestarea însă presupune că ești fericitul posesor al unui corp care

poate fi pus în acțiune, aliniat cu acele intenții și vibrații. Manifestarea nu este posibilă fără a deține un corp.

În momentul în care intenționezi, arată că a ta conștiință a selectat din banda felurilor de a fi o energie pe care se focusează. Manifestarea, pe de altă parte, reprezintă a pune în acțiune corpul tău către rezultate ce sunt aliniate cu intenția manifestată la nivel spiritual. Și ghici ce? Aceste lucruri se întâmplă întruna. De aceea vreau să adaug ceva la propozițiile proaspăt rostite, și anume: integritatea înseamnă a deveni prezent și a face conștient acest aliniament între intenție și manifestare. Integritatea înseamnă a fi prezent la relația organică dintre ceea ce intenționez la nivel energetic și ceea ce manifest în lume la nivel fizic. Când sunt prezent la relația dintre cele două, devin un om de putere personală.

Cum devine adevărul personal fundația materializării?

Pentru ca o intenție să fie transmisă către corp și manifestată, este necesar ca ea să fie validată. Există o expresie magică pe care omul e necesar să o rostească pentru ca ceva să treacă din lumea invizibilă în cea vizibilă. Pentru ca o intenție să fie dată drept comandă corpului și corpul să înceapă să o execute, există două cuvinte care, odată rostite, sigilează transformarea intenției în plan fizic. Aceste două cuvinte sunt puțin cunoscute, însă ele sunt necesare pentru a cauza această trecere în lumea fizică a intențiilor noastre.

Cele două cuvinte sunt „*am dreptate*”. Atunci când noi rostim „*am dreptate*”, „*este așa cum zic*”, indiferent care este lucrul în legătură cu care „*am dreptate*”, acolo se transmite lumii fizice că am pus pecetea și am aprobat ca ceea ce intenționez să fie executat de corp. „*Am dreptate că nu sunt bani în lume. Am dreptate că lumea nu mă vrea. Am dreptate că iubirea e periculoasă.*” Sau invers - „*Am dreptate că toți oamenii mă vor în preajma lor. Am dreptate că sunt inspirațional. Am dreptate că oriunde mă duc, aduc valoare și creez abundență. Am dreptate că pot determina stările acestui corp, sănătatea, vitalitatea, funcționalitatea.*”

Aceste două cuvinte declanșează procesul de fabricație a realității fizice. Înțelegând doar atât la debutul acestui capitol și al acestei cărți, oamenii pot înțelege că această aprobare pusă pe intenție este momentul zero pentru ca realitatea fizică să se țină, să se întâmple. Pornind de la acest lucru, oamenii pot deveni atenți la lucrurile în legătură cu care doresc să aibă dreptate. Și poate să fie ușor mai atenți: „*Vreau eu să am dreptate în legătură cu faptul că lumea nu mă vrea? Oare mi-ar fi mai util să am dreptate în legătură cu faptul că sunt dorit, iubit, căutat, inspirațional, carismatic?*” Oamenii pot deveni selectivi: „*Este lucrul în legătură cu care am dreptate în acord cu ceea ce visez și doresc de la această viață?*” Doar atât.

Atunci începem să observăm: „*faptul că am dreptate în legătură cu obiceiurile mele culinare nu este în acord cu suplețea sau duranța corpului în care vreau să trăiesc.*” Sau

„faptul că am dreptate în legătură cu „banii sunt greu de făcut” nu este în acord cu visurile mele de a avea o cabană într-un vârf de munte”. Sau „faptul că am dreptate sau continui să am dreptate în legătură cu faptul că iubirea îmi pune inima la risc, poate să nu fie în acord cu dorința mea de a trăi o iubire sau o conectare de calitate în viața mea.”

Oamenii vor începe să devină selectivi cu intențiile pe care le validează prin această expresie ce determină procesul de conversie a intențiilor în fizic: *Am dreptate*. Hai să vedem în legătură cu ce avem dreptate.

Încrederea în puterea propriei intenții

Înțelegând că facem parte dintr-un sistem care, în mod inerent, inevitabil și imposibil de anulat sau de pus pe pauză, manifestă integritate, oamenii devin capabili să aibă încredere că tot ceea ce este aici va ieși, la un moment dat, în exterior. Mai mult, viteza cu care ies lucrurile în exterior din interiorul nostru este determinată de nivelul de vitalitate pe care noi îl avem. Și atunci este ca la cumpărături: viteza cu care umpli coșul este determinată de adâncimea buzunarului. Calitatea produselor pe care le cumperi este determinată de respectul de sine și posibilitățile financiare.

Înțelegând această relație, oamenii încep să aibă încredere că tot ceea ce ei intenționează se va manifesta în realitate. Unii oameni adaugă *„mai devreme sau mai târziu”*. Mai devreme sau mai târziu sunt volumul minim și maxim al unui buton care, de fapt, reprezintă excedentul, abundența de

energie pe care noi o avem: „mai devreme” înseamnă *am multă energie și voi face lucrurile să se întâmple repede*, iar „mai târziu” înseamnă *n-am energie, voi plănuî să o acumulez și în viitorul apropiat se va întâmpla. Voi avea casa pe care o doresc mai târziu, când voi avea banii*. Dar dacă ar fi să dau volumul pe „mai devreme”, ar însemna că e necesar să construiesc o intenție atât de puternică încât acei bani să apară astăzi. Între „mai devreme” și „mai târziu” este întotdeauna expresia „*am dreptate*”. În legătură cu care din cele două vreau să am dreptate? Care dintre ele o pun în realitate și o declar ca fiind valabilă și posibilă? Depinde de nivelul fiecăruia.

Tot ce este în viața ta este în integritate cu tine

Având în vedere că facem parte dintr-un sistem în care integritatea este o lege imposibil de evitat, rezultă că tot și fiecare detaliu din viața noastră este în acord cu ceva în legătură cu care am avut dreptate. Uitându-ne la tot ce este în jurul nostru, putem descoperi lucrurile în legătură cu care am avut dreptate la momentul creării acelor circumstanțe. Mai mult, putem descoperi trăinicia unor credințe care fac ca acele lucruri să continue să rămână prezente în realitatea noastră.

Este ok că le-am creat la un moment dat. Am creat la un moment dat un anumit nivel de conectare în viața mea. Am creat o comunitate, să spunem comunitatea Createrra.

Dar faptul că ea există astăzi indică faptul că eu în continuare am dreptate în legătură cu această declarație. Continui să am dreptate în legătură cu ceea ce am creat. În momentul în care oamenii nu mai au dreptate, realitatea respectivă se destramă și se va racorda la următoarea credință, la următoarea declarație, la următorul lucru în legătură cu care au dreptate și la următoarea intenție pe care noi o validăm ca fiind parte din realitatea fizică. Tot ce este în interiorul nostru ajunge în exterior și invers.

Cum să-ți construiești o realitate bazată pe cuvânt? Rostește-l!

Înțelegând principiile integrității și că ele au fost expuse din cele mai vechi scrieri de pe Planetă, fie că sunt de natură spirituală sau pragmatică, simboluri ale înțelepciunii sau credințelor umane, descoperim că la început a fost cuvântul peste tot.

Pentru a putea face o construcție este necesar să declari: *„aici se va afla, atât de înaltă va fi, atât de multe camere”*. Pentru a putea crea o relație sau o conexiune este necesar să o declari. Felul în care debutează procesul de implementare al realității fizice este prin a rosti, prin declarații. Declarația înseamnă să spunem lucruri în legătură cu care avem dreptate. În momentul în care rostești lucruri în legătură cu care ai dreptate, chiar dacă acel lucru nu este neapărat convenient sau compatibil cu visurile, dorințele și

obiectivele tale, începe un mecanism cu precizie de infinitate de zecimale și, astfel, realitatea din jurul nostru este creată. Intenționezi, ai dreptate în legătură cu ceea ce intenționezi și pornește mecanismul fizic, iar corpul confirmă că a primit comanda de la intenție și rostește ceea ce i s-a transmis. Faptul că un om rostește este confirmarea primirii intenției în legătură cu care dorim să avem dreptate. Atât de simplă și frumoasă este viața.

A trăi împlinit între ceea ce ești și ceea ce faci

În momentul în care un om este la debutul integrității sale și începe să înțeleagă că realitatea din jurul nostru este bazată pe integritate, el poate alege să își îndeplinească devreme cuvântul. De exemplu: având în vedere că dorința noastră este de a scrie această carte, putem să alegem să ne simțim împliniți în legătură cu existența ei, să o materializăm repede - în cazul nostru, într-o zi - și apoi să trăim starea de împlinire pentru tot restul vieții că am făcut-o sau putem să amânăm scrierea acestei cărți până la finalul vieții și apoi să trăim starea de împlinire foarte puțin.

Momentul în care alegem să facem să se întâmple integritatea - în cazul nostru, realizarea acestei creații - coincide cu momentul în care debutează starea de împlinire. Vrei să fii împlinit mai mult? Ține-te de cuvânt mai devreme! Vrei să fii împlinit mai puțin? Amână, evită și ține-te de cuvânt mult mai târziu, poate chiar foarte târziu, uneori niciodată. Când oamenii nu se țin de cuvânt niciodată, ei practic nu

gustă niciodată din împlinire. Mai mult, intră în energii joase - resemnare, incapacitate, lipsă de succes, de rezultate. Când vezi un om fără rezultate, înseamnă că el amână din a se ține de cuvânt. Totodată, înseamnă că el are dreptate în legătură cu intenții de frecvență joasă: *„Nu pot, n-am cum, nu sunt în stare.”*

A deveni prezent la lucrurile în legătură cu care am dreptate și a cauza acest corp să rostească lucruri ce sunt aliniate cu realitatea pe care o visez îmi permite să mă țin de cuvânt devreme și să-mi dau acces devreme la o viață împlinită. Oamenii împliniți sunt oameni care se țin de cuvânt devreme. Vrei să ai o viață împlinită? Setează-ți intenția, cauzează să ai dreptate în legătură cu ea, manifestă-ți dorința de a o vedea implementată, rostește confirmarea corpului că ai înțeles intenția spiritului care sălășluiește în acel corp și apoi vei intra pe tărâmul împlinirii.

Integritatea ca pilon fundamental al creației conștiente

Devenind conștient de faptul că integritatea este o lege a spațiului ce se manifestă indiferent de cunoașterea noastră, avem acces la pilonul principal: devenim prezenți la faptul că tot ce este în jurul nostru reprezintă un cuvânt pe care noi ni l-am dat la un moment dat. Înțelegând că absolut tot ce este în spațiul nostru reprezintă cuvântul nostru de atunci, putem observa nu numai transformările prin care am trecut de la acel moment, ci și faptul că putem să ne

răzgândim. Putem să ne răzgândim în legătură cu faptul că o anumită persoană din viața noastră este ostilă sau nu. Poate la un moment dat o despărțire a reprezentat faptul că ne-am dat cuvântul pe o relație ca fiind nocivă.

Cunosc foarte mulți oameni care și-au schimbat părerea, au considerat că și-ar putea da cuvântul pentru altceva, ca de exemplu că acel om nu a fost neapărat nociv, ci poate astăzi pot să aleg să-l educ, să-i arăt cum se poate face să ajungă la un nivel la care să înțeleagă viața diferit. Avem oportunitatea de a ne schimba locurile în legătură cu care avem dreptate, iar acest lucru ne permite să reconstruim totul din temelii. Totodată, ne dă capacitatea de a accesa feluri de a fi sublime, foarte distilate, foarte puternice, cum ar fi empatia, compasiunea. Ceva ce la un moment dat ne stârnea, ne aprindea, ne cauza suferință, azi putem trata cu înțelegere, cu răbdare și chiar cu susținere. Putem să-l educăm pe acel om care, odinioară, era în adversitate, și astăzi să-i fim alături, învățându-l să facă acțiuni simple, care, poate, la acel moment nu erau posibile.

Capitolul 2. Adevărul personal și puterea sa creatoare

Un lucru devine adevăr personal și se stochează într-o camera a adevărilor personale atunci când noi am hotărât să avem dreptate. Există un loc, o intersecție, un muzeu, o incintă în care se stochează adevărul personal. Această cameră conține toate lucrurile în legătură cu care avem dreptate. În limbajul unui om al puterii personale, acest punct este declarat și poate fi chiar văzut. Se numește *punct de asamblare* și reprezintă intersecția tuturor lucrurilor în legătură cu care are dreptate acea persoană.

Când declari ceva ca fiind adevărat, acela devine adevăr personal. Ai dreptate în legătură cu el, așadar îți schimbă structura paradigmelor, abordărilor, gândurilor, emoțiilor, chimicalelor din corp și se duce în acest nod, în această intersecție, în această cameră a adevărilor personale numită *punct de asamblare*. Acest punct de asamblare determină natura realității în care trăim.

Capacitatea unui om al puterii personale de a-și schimba punctul de asamblare reprezintă, de fapt, debutul traseului către ultimul volum al acestei serii, către a fi un avatar, către a fi un om iluminat, și anume, să înțelegi puterea pe care o ai în legătură cu adevărul personal, puterea de a fi un om care acordă semnificații lucrurilor din jurul său și are de ales în legătură cu ce să aibă dreptate, înțelegând că tot

ce este marcat de expresia „*am dreptate*” intră într-o cameră numită *punct de asamblare*, care determină încheierea unei realități în acord total cu acel centru de comandă.

Cum să-ți recunoști adevărul interior pe baza realității exterioare?

Uitându-ne în jurul nostru și făcând inventarul realității în care ne aflăm, putem deduce lucrurile, faptele, acțiunile, rezultatele cauzate din punctul de asamblare, din acel loc în care noi stocăm toate intențiile în legătură cu care dorim să avem dreptate. De exemplu: în punctul meu de asamblare acum, sub egida „*am dreptate*”, sunt următoarele lucruri:

- *Vreau ca această conversație să fie înregistrată audio-video - Am dreptate.*
- *Vreau ca această conversație să se desfășoare cu o persoană lucidă care permite conștiinței mele să se manifeste fără rețineri - Am dreptate.*
- *Vreau ca acest corp al meu să fie hidratat corect pe durata acestei întâlniri - Am dreptate.*
- *Vreau să existe pe această masă un simbol al integrității, ca semn al faptului că am pus în derulare seria Spiritonomics - Am dreptate.*
- *Vreau ca această comunitate pe care am creat-o să fie pe fundalul conversației noastre - Am dreptate.*

Iată cum absolut fiecare detaliu din realitatea înconjurătoare este aici ca urmare a faptului că i-am validat

intrarea în punctul de asamblare, în camera lucrurilor în legătură cu care am dreptate. Și, prin urmare, nu este niciun detaliu al realității ce ne înconjoară în legătură cu care să nu am dreptate. Toate sunt ale mele, declarate de mine, în felul în care le vreau. Tot. Nu există „*N-am dreptate în legătură cu asta. N-ar fi trebuit să se întâmple.*” Nu. Totul se întâmplă pentru că am dreptate. Tot. Zero excepții. Totul este în integritate cu ce am dreptate.

Claritatea de la sursa manifestării

Pentru ca pasul de manifestare, adică de punere în acțiune a corpului în care noi locuim ca spirit, să se întâmple este necesar ca instrucțiunile să fie clare. Instrucțiunile înseamnă intențiile. Această claritate apare între procesul de a avea dreptate și procesul de rostire. Claritatea unui om se află între momentul în care alegem paradigme ca fiind adevărate și momentul în care le rostim, prin acest organ cu care este înzestrat corpul pe care îl deținem. Deci, claritatea apare atunci când mintea preia cu fidelitate intențiile spiritului - și nu toate intențiile, ci doar pe acelea declarate ca fiind subiectul la a avea dreptate - și se formează progresiv până la momentul în care rostim.

Când un om rostește ceva, deja este clar, chiar dacă ceea ce a rostit este neclar. De exemplu, mulți oameni spun „*nu știu*”, iar atunci ei sunt clari în legătură cu ceva: că habar nu au despre ce vorbesc sau ce se întâmplă. Sau chiar și în

momentul în care un om rostește cuvântul „*cumva*”, atunci este clar că nu știe ce s-a întâmplat, că nu este din cauza lui, că altceva a intervenit cumva, altcineva este autorul acelei realități. El n-a avut nimic de declarat.

Claritatea apare în interiorul punctului de asamblare. Intenționăm, avem dreptate, aruncăm adevărul personal în incinta punctului de asamblare, iar punctul de asamblare începe să angreneze realitatea externă în a se forma, iar prin rostire corpul începe să o implementeze. Aceasta este textura realității. Nimic nu-i scapă, niciodată. Înțelegând acest proces extrem de simplu, oamenii pot începe să construiască, prin cuvânt, ceea ce-și doresc.

Dacă există, ești un om de cuvânt

Am să încep cu o contradicție: *Nu există oameni care să nu fie de cuvânt*. Nu este posibil ca un om să nu fie de cuvânt. Însă, există oameni care rostesc că au dreptate în legătură cu faptul că nu pot să cauzeze ceva, că urmează să facă opusul declarației lor, că ceea ce ei își doresc este imposibil. Ei stochează în adevărul personal afirmații de „*am dreptate*” peste realități ce se opun visurilor lor. De exemplu: cunosc o grămadă de oameni care doresc să aibă un corp athletic și o și declară. Însă ei validează „*am dreptate*” peste o realitate în care ei spun că „*nu sunt în stare, n-am cum, oricum nu pot să slăbesc, ce rost are?*” „*Ce rost are să mai merg la*

sală? Ce rost are să mai fac abonament dacă oricum nu mă duc?”

Deci, în momentul în care se produce acest conflict pe care punem „*am dreptate*”, oamenii, de fapt, scurtcircuitează obiectivele pe care le au. Însă ei niciodată nu sunt lipsiți de cuvânt, ci doar materializează realitatea unui om care are dreptate în legătură cu neputința sa, validează prin conștiința sa de sine și spune „*am dreptate pe faptul că sunt neputincios*”, „*am dreptate pe faptul că sunt singur, am dreptate în legătură cu faptul că sunt sărac*”. Acest om este la un milimetru distanță de a înțelege structura acestei camere, acestei incinte a adevărilor personale.

Toate lucrurile în legătură cu care avem dreptate intră în încăperea punctului de asamblare, iar această încăpere are puterea de a manifesta acele lucruri, în realitatea fizică, prin utilizarea corpului. Înțelegând acest capitol, oamenii devin capabili să aibă dreptate și în legătură cu altceva: să acorde o altă semnificație, să construiască un alt adevăr, să fie selectivi cu ce pun în interiorul acestui centru de comandă.

Poate nu mă mai slujește să pun în punctul de asamblare, să stochez un adevăr personal de genul „nu merit iubire”. Poate a fost necesar la un moment dat ca să-mi descopăr capacitățile de a fi independent, smerit, de a fi introvertit sau de a avea un moment de singurătate, de izolare, de a reflecta la viața mea. Dar acel moment a trecut. *Poate astăzi pot să declar că am dreptate în legătură cu lucruri diferite.* Poate am dreptate în legătură cu faptul că mă

conectez ușor și profund cu oamenii din jurul meu. Poate am dreptate că transform în abundență orice idee și orice gând care îmi apare. Poate astăzi vreau să am dreptate în legătură cu faptul că am un corp puternic, rezistent, ascultător și andurant. Poate astea sunt lucrurile cu care vreau să am dreptate în legătură cu ziua de azi.

Când omul devine flexibil și selectiv în legătură cu această incintă în care stochează adevărul personal, el are capacitatea de a face curat acolo, are capacitatea de a modifica conținutul, iar în termeni de putere personală, se numește *a-ți muta punctul de asamblare*: a ți-l pune acolo unde onorează ceea ce vrei să crezi în realitate.

Poate în unele realități pe care vreau să le creez îmi folosește să fiu conectat, inspirațional, carismatic. Când sunt în fața a o mie de oameni, poate îmi folosește să-mi pun punctul de asamblare într-un centru de comandă, într-o realitate care onorează carisma. Dar sunt unele momente în care să spunem că mă duc la cabană, în mijlocul naturii, în singurătate, în care vreau să-mi pun punctul de asamblare în *„sunt izolat, sunt departe, sunt singur, am nevoie de timp cu mine, nu vreau să interacționez cu nimeni, vreau să mă uit în interiorul meu”* - și îmi folosește.

Această abilitate de a-ți mișca punctul de asamblare, de a selecta mereu conținutul adevărilor personale pe care le validezi și în legătură cu care ai dreptate chiar acum, reprezintă, de fapt, puterea unui nagual: capacitatea de a-ți

gestiona relația dintre spirit și corp cu eleganță. Și aceasta este debutul puterii personale.

Cuvântul creează realitatea

În momentul în care rostim ceea ce am stocat în punctul de asamblare, în acest inventar al incintei cu adevărurile noastre, realitatea din jurul nostru începe să lucreze conform instrucțiunilor noastre. Când cuvântăm, realitatea înțelege că toți pașii de până acolo au fost validați. Înțelege că suntem o conștiință care a intenționat, a validat prin a avea dreptate, iar în felul acesta intenția pe care am validat-o și rostind-o s-a mutat în centru de comandă, în punctul de asamblare, la nivel de adevăr personal. Realitatea din jur primește comanda definitivă de a lua forma cuvântului nostru.

Voi zice un lucru foarte provocator: *Dumnezeu a creat o realitate care se supune cuvântului nostru*. Când noi rostim, instantaneu, realitatea devine ceea ce am spus. Realitatea nu pune întrebări în legătură cu moralitatea, simțul etic, rostul, latura pozitivă sau negativă a faptelor noastre. Realitatea se supune instantaneu cuvântului nostru. De ce? Pentru că acolo a vorbit un Dumnezeu. Realitatea ne recunoaște ca fiind posesori ai unei conștiințe și instantaneu se va supune cuvântului nostru.

Trăim într-un univers în care integritatea ne certifică darul de zei pe Pământ. Când am rostit, realitatea se supune

fără a judeca lucrul în legătură cu care ne-am manifestat intenția. Realitatea așteaptă cuminte să ia forma lucrurilor rostite. Iar rostirea manifestă faptul că procesul construit de acel Dumnezeu a trecut prin toate etapele maturizării: s-a intenționat, s-a avut dreptate și, prin asta, s-a mutat în cutia adevărilor personale, respectiv în punctul de asamblare, s-a mutat acea paradigmă, iar ulterior, prin rostire, s-a dat comanda finală unei realități care spune „*Am înțeles, să trăiți! Mă voi automodela după cum ai declarat.*”

Înțelegând acest proces de fabricație și înțelegând faptul că el se întâmplă indiferent dacă noi îl înțelegem sau nu, pentru că este o lege a realității în care trăim, practic navigarea prin această realitate devine joacă. Pentru că putem să ne uităm în ambele laturi ale realității, fizic sau spiritual, și să vedem de ce se întâmplă lucrurile. Experimentezi în viața ta sărăcie? Înseamnă că ai declarat ceva. *Nu am* - înseamnă că ceea ce ai declarat e în acord cu adevărurile personale și cu ceea ce ai stocat în punctul de asamblare. *Banii se fac greu* - înseamnă că ai avut dreptate în legătură cu o intenție și ai putea să te întrebi care este acea intenție. Să mă las susținut? Să descopăr empatia în oameni? Să pot trăi cu puțin? Să descopăr smerenia? Să mă concentrez pe structuri spirituale, mai puțin decât pe cele pragmatice?

Omul are acces la a se înțelege pe sine. Pentru că în orice punct al realității ne-am uita, noi descoperim adevărul personal. E ca și cum iei temperatura unui copil. Oriunde ai

pune termometrul, va fi aceeași temperatură. Și știm că sunt multe locuri în care poți să iei temperatura unui copil.

Realități ce creează cuvântul

Dacă la ingredientul anterior vorbeam de cuvântul ce creează realități, adică eu dețin putere în legătură cu realitatea pe care o navighez, în momentul în care realitatea îmi creează cuvântul, acolo este indicativul unui spirit care nu a înțeles încă integritatea. De exemplu: *mă uit la televizor și devin nervos ca urmare a lucrurilor pe care le-am observat acolo* - neînțelegând că eu am deschis televizorul, neînțelegând că am avut nevoia să mă enervez sau neînțelegând că este un potențial imens de creștere în ceea ce înseamnă responsabilitatea și integritatea. În astfel de situații se spune că realitatea din jurul meu a șlefuit cuvântul meu. Văd oameni nervoși. Se întâmplă ceva în realitatea lor, și, deodată, ei devin reactivi, supărați pe realitatea lor că s-a întâmplat așa. Această inversare aparentă a ciclului de fabricație pune oamenii în postura de victime, de neputință, de incapacitate și nu arată că acolo a existat o excepție de la Legea Integrității, ci arată că omul nu este conștient că starea lui de nervozitate a cauzat o realitate care să manifeste frustrarea, stresul sau nivelul efervescent de emoții din trupul lui.

Între cele două niveluri despre care tocmai am vorbit, cuvânt ce creează realitatea și realități ce creează cuvântul, stau două niveluri diferite de umanitate. În prima, realitatea

creată de cuvântul meu îmi indică faptul că acolo există un creator ce-și înțelege puterile, este prezent la legile integrității și șlefuieste conștient realitatea din jurul său. În cel de-al doilea caz, omul crede că realitatea l-a făcut să se simtă așa. Este diferența dintre victimă și divinitate: divinitatea își asumă dreptul din naștere de a crea o realitate pe care o impactează, în timp ce victima refuză acest drept și consideră că din cauza celorlalți s-a ajuns acolo.

Această carte este menită de a transforma orice victimă în divinitate. Este un manual de transformare a unei victime în Dumnezeu. Iar acest manual nu este neapărat în acord cu ideologiile și credințele religioase ale acestei planete la momentul la care o scriu. Și nici nu-și dorește a fi. Prin această carte nu caut apartenență la curente existente pe această planetă. Caut doar să le asimilez într-un sistem legislativ universal.

Practica inventarului de cuvânt: cum o folosim?

În timp devenim practicieni în a șlefui realitatea după cum am cuvântat: la început testăm, ulterior ne obișnuim și, mai târziu, devenim profesioniști. Această practică, această înțelepciune ne permite să observăm cum realitatea ia forma declarațiilor noastre, imediat ce a fost spusă. Atunci când noi devenim practicieni, avem ocazia să studiem impactul cuvântului nostru asupra realității. Orice am rosti, realitatea ia forma a ceea ce am rostit.

Dacă rostim „*nu pot*”, în realitate se va manifesta impactul cuvântului nostru: zero. Dacă rostim „*nu știu*”, în realitate se va manifesta impactul cuvântului nostru: confuzie. Dacă rostesc „*este treaba mea să fac să se întâmple*”, realitatea reflectă exact ce am zis: *voi face tot ca acel lucru să devină realitate. Tot.* Tot însemnând că mă voi pune într-un punct de asamblare și voi stoca în camera adevărilor mele personale tot ce este necesar ca acele lucruri să devină realitate, mai devreme sau mai târziu, după cum vreau.

Sunt unele lucruri care necesită răbdare. Ce înseamnă răbdare? Am nevoie de detalii în plus, am nevoie de implicarea mai multor spirite, de un proiect consensual. O fac mai târziu pentru a permite acelor detalii să se aștearnă. Sau poate să fie mai devreme: e un efort pe care pot să-l fac acum, am excedentul de energie, am voința, dorința și puterea de a face să se întâmple azi. Uite-l: se întâmplă mai devreme hidratarea. Se întâmplă mai târziu puțin cartea *Integritatea*. Se întâmplă și mai târziu seria Spiritonomics. Seriei Spiritonomics i-am spus „*mai târziu*”. Puteam să-mi rezerv în agenda mea 200 de zile, una după alta, și să o termin într-un an. Însă nu ar fi fost un proces însoțit de răbdare, de răbdarea de a crea tot ceea ce vreau să creez în acest Univers, răgaz acestui corp de a se adapta la aceste energii, răgaz de a crea, a strânge o echipă, de a crea liniile de producție specifice pe fiecare subprodus și fiecare impact pe care vreau să-l pun în lume. Ar fi putut să fie un tur de forță. Însă este un tur de răbdare. Așadar, seria Spiritonomics

se va realiza mai târziu. Cartea *Integritatea* chiar acum. Mai devreme.

Realitatea dorită și realitatea trăită nu sunt tot timpul în acord

Având în vedere că acel semn dintre cele două este egal pentru oricine, în mod universal, practic tot ceea ce spunem, prin lege universală, se transformă în realitate. În momentul în care ceea ce dorim nu s-a întâmplat - declarăm ceva, dar ceea ce se întâmplă nu corespunde declarației noastre - asta nu este o constatare a unui realități defecte, ci este o constatare a unui om care nu știe ce conține în camera adevărilor personale. Un om se poate întreba *„Oare ce paradigme îmi conduc mie comportamentele, gândurile, acțiunile de zic că vreau să fiu abundent, iar în realitate este sărăcie? Oare ce am stocat în adevărilor personale de am zis că vreau bani și în realitate nu am bani?”*

Atunci când analizăm punctul de asamblare și vedem că în camera adevărilor personale am validat cu *„am dreptate, nu pot pune valoare în lume”*, deodată, visul meu de a avea bani și realitatea că nu am sunt în echilibru. De ce? Pentru că au fost trecute printr-un punct de asamblare în care eu mă elimin din postura de creator și rostesc că am avut dreptate în legătură cu asta. Practic, atunci când realitatea declarată și realitatea trăită nu coincid arată că avem un om care se crede mincinos. Asta-i tot ce indică: în camera de adevăruri personale, în punctul de asamblare este

stocat un adevăr personal numit „*sunt un mincinos, ceea ce spun și ceea ce se întâmplă nu coincid, sunt duplicitar*”.

Aceste conflicte nu arată că trăim într-un univers defect, ci arată că acel om are o viziune scăzută de sine. Are o valoare și un respect de sine scăzute. Se percepe pe el însuși în niște forme joase: „*Nu pot, nu știu, n-am cum, sunt un mincinos, sunt slab, sunt duplicitar, sunt incapabil*”. Realitatea dorită și realitatea trăită sunt în divergență în momentul în care în camera adevărilor personale noi validăm niște adevăruri care sunt în contradicție cu viața, sunt pe frecvențe joase, sub 200.

Este un motiv pentru care seria Spiritonomics tratează doar energii de la 200, respectiv curaj, până la 1000, respectiv avatar: între aceste două extreme se află viața. Tot ceea ce se află sub nivelul 200 sunt lucruri ce țin de forță, forța însemnând structuri parazitare - „*ca eu să cresc, este nevoie ca tu să scazi. Ca eu să pot să fiu abundent, este necesar ca altul să sărăcească*”. De aceea, voi dedica zero volume acelei benzi: banda victimizării, a sărăciei sau banda forței. Tot efortul meu va fi concentrat, focusat, pe benzile vieții: *Sunt aici și reprezint viața. Iar seria Spiritonomics onorează viața.*

Cum accelerează adevărul materializarea intențiilor? Vibrațiile înalte și rolul lor în viteza întâmplărilor dorite.

Cu cât adevărurile pe care le stocăm în centrul de comandă, în punctul de asamblare, au o vibrație mai înaltă,

cu atât mai rapid se manifestă realitatea, în viteza sa de coagulare, de materializare. Dacă adevărul pe care eu îl stochez în realitatea mea este „*nu pot*”, toate obiectivele mele se vor realiza în decenii, secole, poate niciodată. Când în punctul meu de asamblare stochez adevărul personal „*eu nu pot, eu nu sunt în stare, eu sunt incapabil*”, orice obiectiv la care aş cupla va fi foarte anevoios de îndeplinit.

Atunci când stochez în punctul meu de asamblare, în centrul de comandă, în camera adevărilor personale, adevăruri de vibrație înaltă: „*Sunt un creator. Sunt sursa a tot ce se întâmplă. Sunt stăpânul acestui corp. Sunt creatorul cuvântului pe care îl rostesc. Sunt reprezentant al vieții pe pământ. Sunt un sol al puterii aici. Sunt un Dumnezeu într-un corp ce-mi aparține*”, întreaga realitate, care se dezamorsează și se pune în desfășurare ca urmare a acestei selecții, se întâmplă într-o secundă. De unde și impactul masiv pe care îl am prin acest nivel de înțelegere. Și atunci oare, nu este natural ca oamenii să devină selectivi, să se întrebe „*Ce este necesar să stochez în camera adevărilor personale, în punctul de asamblare pentru ca ceea ce visez să se întâmple?*”

Dacă ținta mea este iubire, o sumă de bani, sănătate, oare ce este necesar să stochez în centrul de asamblare, în punctul de asamblare pentru ca acea realitate să se întâmple mai repede? Cum este necesar să văd lumea și viața pentru a putea să fac să se întâmple? Hai să luăm exemplul cu a vorbi în fața unui public de o mie de persoane, precum

evenimentul TransformNation din Programul Leadership Createrra, apogeul inspirației și al unificării participanților din acest program. *Ce este nevoie să stochez în camera adevărilor personale ale fiecăruia dintre ei? Ce este nevoie să stochez eu în camerele lor de adevăruri personale ca ei să cauzeze, prin efortul lor, independent și totuși unificat, acea realitate? „Pot, știu, vreau, suntem împreună, vom reuși. Suntem aici toți ca unul.”* Ei bine, de aici intrăm într-un alt nivel de integritate. Vom discuta în capitolele avansate ale acestei cărți cum anume stochezi adevărurile personale în camerele altcuiva și ce îți dă acest drept să scrii în sufletul lor, cum putem, în integritate, să rescriem acea camera a adevărilor personale.

Cum să accepți tot ce faci ca să poți avansa?

Pentru cei care nu au citit cartea *„Responsabilitatea în spațiul personal”* până la acest moment, vă propun să închideți această carte și să începeți cu aceea. Tot ce este în spațiul nostru reprezintă puterea noastră și tot ce este acolo este creat de noi. Viața mea are un rost, din moment ce are cuvântul „mea” după „viață”. Este „a mea”. Înțelegând aceste două cuvinte și puterea cu care ele s-au alăturat și nivelul de responsabilitate ce decurge din asta, oamenii pot merge la următorul nivel, și anume, la nivel de integritate: *„Din moment ce e în viața mea, pot să accept că eu am făcut? Și dacă tot eu am făcut, nu înseamnă că este în acord cu adevărurile*

mele personale? Și dacă tot este în acord cu adevărurile mele personale, nu înseamnă că este stocat în punctul de asamblare și este ceva în legătură cu care am dreptate din intențiile mele?” Și atunci, de ce aș rezista realității mele în loc să mă uit la viața mea ca fiind o realitate de cuvânt?

- *Realitatea din jurul meu întotdeauna este de cuvânt. De care cuvânt? De cuvântul meu.*
- *Tot ce este în jurul meu este o realitate de cuvânt. De ce? Pentru că am cuvântat-o ca să se întâmple.*
- *De unde am cuvântat-o? Din camera adevărilor.*
- *Cum au ajuns ele acolo? Prin mine, având dreptate.*
- *În legătură cu ce am avut dreptate? Cu ceea ce am intenționat.*

Deodată, omul descoperă că nevoia de a rezista dispare complet: *De ce să rezist oricărui lucru din viața mea dacă este a mea? Și dacă am declarat-o? Și dacă s-a întâmplat? Și dacă se întâmplă din ceea ce am dreptate?* Acceptarea apare ca fiind banală: *„al cui este paharul acesta de aici? Dar telefonul? A cui este această carte și ingredientele pe care le discutăm? A cui este această zi?”* E banal și simplu să spun „A mea”. *Am creat tot ce este aici și fiecare creează tot ce este aici.* Nu este un dar pe care eu îl am, ci toată lumea își creează ziua.

Dacă există, este rezultatul integrității tale

Orice există în jurul tău este rezultatul cuvântului tău. Am discutat zile trecute cu niște persoane care se victimizau în legătură cu calitatea relațiilor. Spuneau: *„Partenerul meu nu mă ascultă, nu mă vede, este refractar, nu se lasă inspirat.”* Și i-am spus *„Pari un om de cuvânt”*. S-a uitat la mine interzis acea femeie: *„Cum adică de cuvânt?”* *„Păi nu tu ți-ai dat cuvântul că acesta este genul de relație și calibrul la care vrei să te afli? Nu este ceea ce tu validezi zi de zi prin tot ceea ce spui și gândești? Nu este locul în care tu ai vrut să ajungă această relație?”* Și a zis *„Da, este un lucru pe care l-am validat zi de zi pentru că dacă nu-l validam probabil nu mai eram acolo, plecam sau schimbam standardele. Prin urmare validez chestia respectivă”*.

Înțelegând că noi validăm aceste lucruri, putem accepta că tot ce este în jurul nostru este ca rezultat al integrității. Absolut tot. Până și măsura în care mașina pe care o conducem este murdară sau curată este rezultatul faptului că ai zis: *„Am dreptate, pot să merg cu ea și așa. Am dreptate, oricum se va murdări. Am dreptate, nu vreau să fac efortul de a trece pe la spălătorie. Am dreptate, mi-e lene.”* Iată rezultatul: o mașină care urmează să fie spălată mai devreme sau mai târziu.

Capitolul 3. Exerciții de cuvânt

Pentru ca omul să creeze o relație trainică între intenție și realitate este necesar să practice, să treacă prin niște exerciții de cuvânt și să dea șansa corpului său să cuvânteze în fapte ce rimează cu intențiile pe care le-a formulat. Despre asta este acest capitol.

Diferența dintre intențiile ascunse și intențiile declarate

Intențiile declarate reprezintă ceea ce zice gura. Intențiile ascunse reprezintă ceea ce zice punctul de asamblare. Dacă ceea ce declarăm și ceea ce stocăm în punctul de asamblare la nivel de adevăruri personale este în contradicție, realitatea în care noi trăim va fi fracturată. Ne vom trezi neîmpliniți într-o realitate care nu este pe măsura visurilor noastre. Iar asta ne va arăta exact faptul că ceea ce am declarat și ceea ce avem stocat la nivel de adevăr personal sunt diferite.

Degeaba spun eu „*Vreau să am un corp suplu*” dacă adevărul meu personal este „*Trec prin depresie cu ajutorul alcoolului sau mâncării la miez de noapte*”. Degeaba zic eu în ceea ce declar „*Vreau o relație de iubire*” dacă în camera adevărilor personale, în punctul meu de asamblare, este stocat „*Am dreptate în legătură cu faptul că oamenii vor profita de mine*”. Degeaba declar eu „*Vreau să fiu bogat!*”

dacă punctul meu de asamblare are stocat ca adevăr personal în legătură cu care am dreptate „*Nu sunt bun de nimic*”.

Atunci când înțelegem aceste divergențe avem ocazia de a le ajusta de la un capăt sau de la celălalt. Fie ajustăm declararea directă a adevărilor ascunse a acestor intenții și, spunând lucrurilor pe nume, prin autenticitate, subiectului unuia din volumele următoare, acel lucru, odată conștientizat, dispare. Fie ajustăm acele intenții ascunse manifestând putere în legătură cu ceea ce selectăm să fie parte din camera cu adevărurile personale. Indiferent de la care capăt am lucra, putem afecta acest echilibru dinspre realitate către interior sau dinspre interior către realitate, chiar nu contează.

Cu ce suntem în integritate în viața noastră?

Una dintre cele mai puternice raportări la realitate, atunci când acceptăm tot ce este în jurul nostru ca fiind cauzat de noi, este să ne întrebăm „*Oare în legătură cu ce am avut eu dreptate de am ajuns aici?*” „*În legătură cu ce am avut dreptate ca să ajung să fiu azi singur, bolnav, sărac sau bogat, fericit, împlinit?*”

Orice lucru alegem din viața noastră, dacă ne întrebăm „*Cu ce am avut eu dreptate ca să-l pun acolo?*” obținem acces la a descoperi credințele din care l-am creat, mai exact conținutul camerei adevărilor personale. „*În legătură cu ce am avut dreptate de m-am îmbolnăvit, de m-*

am despărțit, de sunt sărac? În legătură cu ce am avut dreptate de sunt bogat, iubit, influent?”

Acceptând realitatea așa cum este ne dă acces la a vedea adevărurile personale cu care ne-am aliniat intențiile, iar acest acces ne dă o putere imensă în legătură cu a ne transforma realitatea. Ulterior, dusă la nivel colectiv, ne dă o putere imensă în legătură cu a transforma realitatea oricui. Dar, pentru început, măcar în curtea noastră să facem ordine.

Cum se simte puterea unui cuvânt dat și respectat?

Starea de integritate se reflectă atunci când ceea ce declari și ceea ce faci să se întâmple sunt identice, iar relația pe care o ai cu acea realitate, care s-a născut ca urmare a declarației tale, este o relație de cauzalitate. Cauzalitatea este un sentiment pe care îl simți în legătură cu sentimentul de a fi atotputernic. Distanța dintre mine și ceea ce vreau este doar o declarație în legătură cu acel lucru: Doar să declar că voi alerga un semimaraton, doar să declar că voi crea un milion de euro, doar să declar că voi construi o relație conectată și frumoasă.

Între noi și ceea ce dorim stă o declarație. Faptul că alegem să o îndeplinim mai devreme sau mai târziu determină cât de departe în timp se află, însă integritatea îți permite să setezi relația pe care o ai cu realitatea în care trăiești. Așadar, vrei să ai putere? Cauzează o declarație și fii

atent nu numai la fapte, ci și la conținutul centrului de comandă.

Cum se formează împlinirea?

Împlinirea este răsplata pe care un corp ce trăiește în integritate o primește sau o oferă. Dacă eu am declarat că voi alerga un maraton, l-am pornit, l-am parcurs și l-am încheiat la linia de sosire, iar sentimentul imediat următor îndeplinirii cuvântului este starea de împlinire, cu un puseu, o avalanșă, un tsunami de endorfine. Starea de împlinire este felul în care corpul sărbătorește integritatea. Împlinirea este felul în care corpul nostru sărbătorește integritatea. Ea se formează de la sine. Mulți oameni aleargă după împlinire, dar împlinirea apare ca o consecință a integrității. „*Vreau să fiu împlinit*” - aud mulți oameni. Nu are cum să funcționeze. Împlinirea în sine nu e o țintă. Împlinirea este consecința naturală a integrității.

Vrei să fii împlinit? Stai liniștit, dă-ți cuvântul și fă să se întâmple. Împlinirea apare de la sine ca bonus. Corpul ne răsplătește pentru faptul că am mutat realități din intenție în plan fizic și, instantaneu, când realitatea fizică coincide cu realitatea spirituală, corpul ne răsplătește cu o explozie de endorfine, pe care oamenii o numesc generic „*împlinire*”. Așadar, împlinirea este naturală. Împlinirea este un sentiment reflex și niciodată o țintă. Nu ai cum să obții împlinirea. Împlinirea este imposibilă. Nimeni niciodată nu poate să

țintească împlinire fără a trece prin integritate. Împlinirea este absolut imposibilă fără ca un om să-și dea cuvântul și să înfăptuiască. Împlinirea vine la pachet cu integritatea.

Endorfine pline de integritate

Corpul nostru celebrează faptul că s-a ținut de cuvânt prin secretarea acestor hormoni care indică starea de sărbătoare. Avem aici un om de cuvânt. Când vezi un om împlinit, el este un om de cuvânt. Nu poți fi împlinit ca un om mincinos. Este imposibil. Împlinirea apare doar când viața ta trăiește în acord cu propriul cuvânt. Ești un om de cuvânt, ai declarat, ai acționat, ai înfăptuit? Automat vei secreta endorfine: se vor reflecta în ten, în strălucirea pielii, a ochilor, în postură, în tot.

Deci, endorfinele sunt răsplata integrității. În momentul în care le conținem, noi acolo marcăm, prin acest conținut chimic, existența unui om care se ține de cuvânt. Înțelegând doar acest lucru, oamenii nu vor mai ținti către împlinire. Aud foarte mulți oameni care spun „*Vreau să fiu împlinit*”. Rareori auzi un om care spune „*Vreau să fiu de cuvânt*”. Această înțelegere din acest capitol ne va permite să facem exerciții de cuvânt mai degrabă decât exerciții de împlinire. Va fi mult mai practică și mai tangibilă această destinație a împlinirii atunci când exersăm cuvântul. Este asemenea acelei ghicitori: „*Deși se anunță întruna, nu vine niciodată*” - ziua de mâine. Este locul în care nimeni nu a ajuns. Când ajungi acolo

deja altă zi a devenit mâine. Viitorul - niciodată nu ai cum să fii în viitor. Oriunde ai fi, viitorul s-a mutat mai departe. La fel și aici: *„Oriunde te-ai duce, împlinirea este mai departe.”*

Așadar, dacă vrei să trăiești împlinire azi, este necesar să-ți fi dat cuvântul, în trecut, pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Este necesar ca tot ceea ce tu ai făcut și ai promis în zilele anterioare să se fi îndeplinit azi, ca să fii azi împlinit. Azi e prea târziu ca să fii împlinit. Deja este necesar să lucrezi la ziua de mâine, poimâine, 10 ani de acum. Pentru ce pot eu să-mi dau cuvântul azi și să îndeplinesc mâine ca să trăiesc împlinire mâine? Faptul că mă vezi împlinit acum este rezultatul că azi mă țin de un cuvântul pe care l-am dat cu luni în urmă: această carte. Însă împlinirea va avea propriul ei volum în Spiritonomics.

Puterea contextelor de cuvânt

În momentul în care creăm situații care să ne stimuleze în a fi oameni de cuvânt, devenim oameni de putere. Nu este de ajuns să declarăm *„Mă voi trezi la 6 și un sfert azi”*. Este necesar să setăm alarma. Pentru a avea putere este necesar să ne culcăm devreme. Pentru a avea putere este necesar să fim prezenți la importanța trezitului la acea oră - ca de exemplu să ajung la timp și să înregistrez cartea. Degeaba avem un om care declară: este necesar să avem un om care se înconjoară cu contexte ce îi dau putere în legătură cu ceea ce a promis.

Degeaba declar eu „*Nu vreau să mai mănânc după ora 20*” - dacă nu mă extrag din spațiul în care se află frigiderul și mâncarea. Degeaba declar „*Vreau să mă duc la sală zilnic*” - dacă nu pun geanta cu echipamentul sportiv, vitaminele, apa, căștile, încălțăminte în mașină, pentru a le vedea. Degeaba vreau să mă las de băut alcool, dacă n-am aruncat toate sticlele din casă.

Când omul creează contexte în care cuvântul său să se îndeplinească, el capătă putere cu acele lucruri. Degeaba zic că vreau să am o viață socială conectată, dacă eu continui să mențin în viața mea oameni prăpăstioși sau vizitez anturaje care mă scad ca om. Este important să creăm contexte care fac posibilă ținerea de cuvânt, să te înconjori cu oameni care vorbesc din viitorul tău.

Vrei să ai putere? Vrei să fii inspirațional? Petrece-ți viața în spațiul unui om care strălucește pe acele teme și curând vor deveni propriile tale trăsături. Creează contexte în care cuvântul tău să aibă maxime șanse să se întâmple. Dacă îți dai cuvântul că vei deveni carismatic și te înconjori de oameni depresivi, foarte curând vei deveni unul dintre ei. Însă, dacă alegi să petreci ore soare, timp de calitate, cu o persoană care radiază aceste lucruri zi de zi, deodată ele vor deveni stările tale de zi cu zi. Este important să fim responsabili cu a crea contexte în care promisiunea noastră să devină posibilă.

Fii prezent loialității tale

În momentul în care observi loialitatea față de cuvântul pe care ți l-ai dat, poți înțelege nu doar ce fel de om ești, nu doar puterea cu realitatea din jur, ci ai capacitatea de a sonda, de a scana, de a inventaria în interiorul cutiei cu adevăruri personale. În vechime, această cutie se numea *Cutia Pandorei*. Cutia Pandorei nu era despre o serie de blesteme. Era despre punctul de asamblare al omenirii. Sintagma *Cutia Pandorei* nu reprezintă o cutie fizică cu dezastre, cu cataclisme, cu necazuri, ci reprezintă accesul umanității la a înțelege structura punctului de asamblare și a adevărilor personale ce sunt stocate acolo. Când cineva se spune că *a deschis Cutia Pandorei*, de fapt el a intrat în asumare și acceptare în adevărurile personale cu care și-a aliniat realitatea.

A descoperi această loialitate înseamnă să dai capacul la o parte și să zici „*Aha, cu asta se alinia viața mea. Cu faptul că nu pot, că nu știu, că nu sunt tare, că sunt incapabil, că sunt singur, că sunt sărac, că sunt mic, că sunt de nimic.*” Aceasta este Cutia Pandorei. Fiind prezent la loialitatea ta față de ce este în acea cutie, tu ai ocazia să le schimbi: *Oare pot avea dreptate în legătură cu altceva? Oare pot să scot de aici „sunt neputincios” și să adaug „Fac tot ce pot?” Oare pot să scot de aici „Nu știu” și să adaug „Voi desena până devin clar?” Oare pot să scot de aici „Voi fi abandonat” și să adaug „Voi crea iubire și conectare peste tot pe unde merg?”*

Deodată, rescrierea Cutiei Pandorei ne dă acces la o viață de putere, la a crea o realitate a unui nagual, a unui om care a creat și își asumă tot în jurul său. Nu mai este: „*Vai, nu ridica deloc capacul!*” În lumea modernă, cutia Pandorei s-a tradus în „*dulapul cu scheleți, scheleții din dulap*”. Este același lucru. Altă sintagmă, alt mileniu. Aceeași direcție. Toate se reflectă la punctul de asamblare, dar când ridici capacul, fie că o faci singur prin putere acumulată, fie că o faci în preajma unui om de putere care știe să gestioneze spațiul atunci când se demontează bomba atomică, ai ocazia de a deveni responsabil în legătură cu ce este acolo și să le rescii, să le redeclari, să le exersezi, să le transformi în exerciții de cuvânt. Iar asta e ce se întâmplă în procesul numit *transformare*: se deschide Cutia Pandorei, se rescriu adevărurile personale, se creează un om nou nouț, de cuvânt.

Totul ajunge în realitate

Nu este niciun singur lucru care nu are permisiunea de a ajunge în realitate. De fapt, dacă ne uităm la realitatea din jur, tot ce există în jurul nostru este aici pentru că a avut permisiunea de a exista. Ca aceste microfoane să existe aici, în realitatea fizică, au respectat legile, regulile lumii fizice. Cineva a declarat: „*Vreau să construiesc un microfon*”. Și, prin integritate, iată-l. Cineva a declarat: „*Vreau să creez o haină*”. Iată-o.

În momentul în care înțelegem că totul ajunge în realitate, de fapt, apare încrederea. Nu mai stau și mă gândesc „*Wow, parcă văd că nu se realizează. Nu o să fie posibil*”. Noi acolo doar sondăm în Cutia Pandorei. În momentul în care înțelegem că totul ajunge în realitate, bun sau rău, moral, imoral sau amoral, forță sau putere, totul va ajunge în realitate, deodată apare încrederea. Dacă eu am intenționat abundență și am declarat că vreau să am dreptate în legătură cu această intenție și am stocat în adevărul personal: „*Oriunde merg sunt un creator de abundență. Oriunde merg voi crea o carte, voi crea un curs, voi purta o conversație, am o grămadă de îndemânări*”, atunci, oriunde merg, voi genera instant abundență. Oriunde. Indiferent de limbă. Indiferent de coordonate. Indiferent de domeniu. Pentru că stochez în punctul meu de asamblare „*Sunt abundent*”. Declarând acest lucru, iată că se țese o realitate care reflectă toate trăsăturile menționate. Totul ajunge în realitate. Nu este nimic care să nu ajungă în realitate. Și nu există excepții de la aceste două propoziții.

Puterea disciplinei în rezultatele repetitive

Când observăm că ne-am dat cuvântul, am acționat, am realizat și am trăit împlinire, ce mai rămâne altceva decât să repetăm acest proces? Ne mai dăm cuvântul încă o dată. Și atunci integritatea nu mai este o curiozitate: „*Nu-mi vine să cred că am ajuns la timp*”. Nu mai devine un caz izolat.

Putem observa relația dintre a ne da cuvântul, a crea un context în care să ne ținem de cuvânt, alarmă, trezit devreme, pregătirea hainelor, a fi responsabil în legătură cu traseul, a ne sui la volan, a încălzi mașina, a face orice este de făcut și faptul că am ajuns la timp. Nu mai este o curiozitate - „*Vai, nu-mi vine să cred, ce caz izolat!*” Ci începem să devenim foarte abili în a continua să redeclarăm acel lucru și a-l face să se întâmple întruna, ca stil de viață.

În momentul în care integritatea este parte din stilul tău de viață, ea devine reflexă, devine o disciplină. Oamenii care mă cunosc nu se miră când ajung la timp, ci spun: „*Așa e Marius*”. Persoanele cu care interacționez nu spun: „*Nu-mi vine să cred că scrieți o carte într-o zi*”, ci spun: „*Seria Spiritonomics*”. De ce? Pentru că ele nu reprezintă rarități, accidente, anomalii, ci reprezintă citate din viața unui om care are disciplina de a fi de cuvânt.

Ferește-te din a te pune de-a curmezișul unui om de cuvânt pentru că, dacă are disciplina integrității, orice lucru pe care îți dă cuvântul devine realitate. Orice. De ce? Că are această disciplină: orice ar spune se va transforma în realitate. Este un om extraordinar acel om care are disciplina cuvântului, dar imaginează-ți în legătură cu ce lucru își poate da cuvântul, pentru că dacă are integritate, cu siguranță că această integritate poate cupla la orice context, nu doar la a fi la timp undeva. Poate cupla la a se hidrata, la a comunica, la a scrie o carte, la a se conecta. La ce oare mai poate cupla cuvântul unui om de cuvânt?

Din acest motiv, exercițiile de cuvânt ne permit să facem salturi laterale către alte domenii. Dacă am putut să fiu de cuvânt în legătură cu debutul acestei zile, oare pot fi de cuvânt în legătură cu felul în care mănânc? Dar cu banii pe care îi fac? Dar cu numărul de oameni prezenți într-un eveniment la care sunt eu pe scenă? Dar în legătură cu a fi decisiv într-o relație?

Un om de cuvânt are puterea de a face orice își propune pentru că integritatea este o disciplină, nu este o raritate. Și el relaționează cu realitatea sa ca fiind rezultatul unei promisiuni. *„Am promis că nu vor exista excepții de la această regulă”*. Cine a promis? Un om disciplinat. În ce? În integritate.

Cum să așterni premise de calitate? Dându-ți cuvântul pentru ele

În momentul în care promitem și declarăm că viața în care noi trăim este extraordinară, iar promisiunea asta este făcută de un om de cuvânt, care are ca disciplină integritatea, acele lucruri nu vor întârzia să apară. Dacă intenția mea este de a pune în viața oamenilor din jurul meu bucurie, încredere, abundență, putere, iubire, iar integritatea este la nivel de reflex, lucrurile pe care le fac sunt cursive, naturale. Nu necesită efort. Nu necesită efort să pregătesc cafeaua dimineată. Nu necesită efort să aștern covorul roșu persoanei iubite. Nu necesită efort să fac patul. Nu necesită efort să spăl

vasele. De ce? Pentru că sunt procese mici dintr-un proces mult mai amplu. Am promis o experiență. N-am promis că o să spăl vasele, ci am promis că acea persoană se va simți iubită.

Când promitem o circumstanță atât de largă, de fapt, ne dăm promisiunea în legătură cu multele procese din interiorul acelei chestii. Când eu am promis azi că vom scrie o carte, nu am promis doar cartea, ci am promis tot ce înseamnă să o începem, să ajungem aici, indiferent că am venit din orașe diferite sau nu. Am promis că voi avea o noapte odihnitoare, că voi fi lucid, am promis că nu mă voi opri până nu o închei. Am promis că va ajunge în realitate. Așadar, promisiunea nu implică numai punctul final, ci fiecare subetapă, fiecare pas și treaptă de până acolo. Când înțelegem asta, nu mai sărim peste etape, ci trecem cu răbdare prin ele.

Sunt mulți oameni care promit: „*Voi face un milion de dolari*”. Promisiunea pentru un milion de dolari implică promisiunea pentru fiecare dolar de pe traseu, din acel milion: pentru primul, pentru al doilea, pentru al treilea, pentru al 330-lea, pentru al 700-lea mie de dolari. Am promis pentru fiecare dintre ei, nu pentru suma finală.

Cea mai mare parte din oameni se conectează direct prin determinare. Determinarea este puterea de a ținti dincolo de zona de confort spre un obiectiv împrumutat de la ceilalți. Integritatea reprezintă promisiunea fiecărei subetape și proces de până acolo.

Capitolul 4. Succesul omului de cuvânt

Succesul este al celor care își dau cuvântul și îl îndeplinesc. Starea de succes e foarte selectivă: un om nu poate trăi succes dacă nu și-a dat cuvântul pentru nimic. Mulți vor să fie oameni de succes însă pe lista lor cu declarații nu există nimic. „*Vreau să fiu un om de succes!*” Perfect. Ce este pe lista ta de obiective? „*Ah, nu am una.*” Asta zice tot. Succesul este inexistent. Nu are cum să existe. Succes - succesiune - succesor - succesoral înseamnă că urmează după ceva. Când vorbim despre o moștenire, procesul de succesiune înseamnă că tot ceea ce a fost adus acolo de cineva urmează să fie dat altcuiva. La fel și succesul este ceea ce urmează după integritate. Vrei să ai succes? Este necesar să declari, să faci să se întâmple, să livrezi în realitate și trăiești succesul ca starea unui om care și-a dat cuvântul.

Cum să îți construiești succesul?

Succesul se construiește prin puterea de a declara felurile în care va arăta realitatea ta. Este o relație intimă cu viitorul tău. Este un loc în care între tine și viitorul tău se află relații de cauzalitate. A declara felul în care arată viitorul tău reprezintă o sumă de promisiuni pe care te angajezi nu doar să le declari, ci să le pui în realitatea fizică. Faptul că le-ai declarat este o mare chestie. Faptul că ai acționat la fel este

extraordinar. Însă faptul că ai generat rezultatele concrete pe care le-ai promis este artă și doar acolo este succes.

Antrenez multe echipe de business care își inspiră clienții să cumpere de la ei bunuri sau servicii și, foarte des, aud în aceste echipe oameni promițând că vor da telefoane. Ei nu au promis succesul. Nu au promis că vor genera venit sau că vor cauza acei clienți să cumpere, ci au promis că vor da telefoane. Deja am scanat în Cutia Pandorei, am înțeles ce conține punctul lor de asamblare, am înțeles ce stochează camera cu adevăruri personale. Ei nu ținesc către succes. Ținesc către a suna. Nu își asumă da-urile din partea clienților, ci își asumă că vor apăsa butonul „send”, butonul „call”. Își asumă că vor apăsa un buton verde pe telefon. Vor apela, dar succesul nu înseamnă a apela. Nu înseamnă a-ți suna visurile la telefon, ci înseamnă a face tot ce este de făcut să le îndeplinești.

Succesul nu apare când te gândești intens la ceea ce vrei să devii, ci apare când trăiești intens ceea ce ai devenit și, înțelegând această relație frumoasă cu viitorul, această relație intimă, cauzală cu propriul viitor, omul devine capabil să-și făurească propriul succes. Promite ceea ce vei livra fizic. Nu promite că vei lua acțiunile către acea realitate. Nu-mi promite că dai telefoanele. Promite-mi că acei oameni vor deveni clienții tăi. E foarte diferit.

SUNET ȘI FAPTĂ ÎN INTEGRITATE

Unul dintre pașii premergători mutării într-o casă nouă, după ce s-a finalizat construcția, este văruiul pereților. Ceea ce varul este pentru pereți, este sunetul pentru realitatea pe care o promitem. Sunetul are capacitatea de a primi realitatea, de a o pregăti prin faptul că o sculptăm prin cuvintele noastre. Când rostim ceva, realitatea spune „*Ok, a venit un om cu intenție. Avem aici un om care declară*”. Și este mare lucru să poți declara ceva măreț. Însă acea realitate are nevoie și de faptă, și anume, să faci să se întâmple acele lucruri, să-ți pui corpul în mișcare către realitatea pe care ai promis-o. Altfel, avem doar un om cu gura mare zicând lucruri. Doar un vorbitor. Vorbitor nu e de ajuns. Este nevoie ca acel corp să demonstreze că este conectat, prin fapta sa, la intențiile spiritului ce locuiește în el. Faptă și cuvânt. Precum în cer, în intenții, așa și pe Pământ, în faptă, în fizic.

Așadar, în momentul în care ceea ce am spus și ceea ce am făcut sunt identice, acolo se poate spune că integritatea este prezentă. La mare parte din oameni cele două sunt în conflict. Fie „*n-am spus și am făcut*”, iar aceștia sunt oameni ascunși, fie „*am spus și n-am făcut*”, iar aceștia sunt mincinoși și inconsecvenți, lipsiți de punctualitate. Însă atunci când ceea ce spun și ceea ce fac demonstrează o relație matură a spiritului cu corpul în care locuiește, se poate spune că avem un om de cuvânt. Acel om este predispus la

succes, rezultate de calitate, abundență, împlinire. Nu ești împlinit, nu ești de cuvânt. Simplu. Nu ai succes, nu ești de cuvânt. Viața este super simplă.

Principiile jurisprudenței în integritate

Jurisprudența înseamnă că, undeva, într-un raft, există un dosar cu toate momentele în care s-a întâmplat ceva anume. Funcția de arhivare a minții umane este o funcție naturală. Avem acolo, într-un raft, într-un bibliograf gros, dovezi cu toate situațiile în care ne-am ținut de cuvânt.

Există oameni care au un dosar cu două foi: *M-am ținut de cuvânt de două ori: când m-am născut și când sunt în viață*. Însă există oameni care au kilometri de promisiuni îndeplinite în spate și care relaționează cu ei dintr-o perspectivă atât de puternică, încât, dacă au declarat-o, deja este certitudine. Când au spus, au făcut, bazat pe cine știu că sunt, pe toate acele vagoane de rafturi și dovezi care atestă că, atunci când s-a rostit prin această gură, ei am declarat că la această masă stă un spirit extrem de puternic și evoluat. Ceea ce înseamnă că, dacă a fost rostit prin această gură, poți deja să măsoari realitatea că se întâmplă.

Diferența pe care o face jurisprudența în viața unui om este că îl conectează cu acele cazuri anterioare în care omul a experimentat realitatea creată. Jurisprudența stochează lucruri, indiferent de ceea ce se află în ea. Poate exista o infinitate de cazuri anterioare în care omul n-a fost de cuvânt

- „Ce rost are să mai zic, oricum nu sunt de cuvânt. Bazat pe tot ce este în urma mea, pot să știu că ori de câte ori am zis, nu s-a întâmplat, întotdeauna a apărut ceva, n-are rost să mai spun, pentru că oricum știm noi că...”. La fel cum există oameni care în momentul în care au rostit, realitatea a înghețat pe loc în forma în care au declarat-o. Instant. Acea realitate se face după cum au spus. De ce? Pentru că în spatele lor au kilometri de putere, de dovezi, din psihicul lor, din viața lor, din experiența lor, cum că acele vorbe când au răsărit, deja este toată energia necesară să se întâmple, după cum au spus.

Este foarte importantă jurisprudența și avem în spatele nostru o bibliotecă de rafturi infinite, pe toate lucrurile: jurisprudență în legătură cu abilitatea de a face bani, cu abilitatea de a ne conecta cu sexul opus și multe altele. Există oameni care au în jurisprudența lor: „De câte ori mă conectez cu o persoană de sex opus, sunt timid, mă bâlbâi, mă apucă frigurile.” Dar există oameni care au în spate, în jurisprudența lor: „Pentru mine conectarea e naturală, facilă și totală. Mă conectez direct în sufletul omului.” Doi oameni diferiți, două tipuri de rafturi diferite.

Această jurisprudență este pentru fiecare fel de a fi, pentru fiecare faptă. Există și denumiri în diferite ideologii pentru această jurisprudență: cronică Akasha, subconștient, lista de așteptare, sau cutia Pandorei. Jurisprudența există, indiferent cum o numim. Este felul în care noi afectăm viața, prin ceea ce spunem și ceea ce facem.

Puterea de a duce

Este extraordinar să stăm în fața unui om care are curajul de a pune în lume declarațiile sale. Este un lucru mare să vezi un om că dă glas năzuințelor, visurilor, obiectivelor sale și le spune. Însă este magistral să ai în față un om care poate duce ceea ce spune, un om care să zică „*Voi alerga un maraton*” și, câteva ore mai târziu, îl vezi cu medalia la gât. Un om care să zică „*Voi scrie o carte*” și, câteva ore mai târziu, să o scrie. Sau zile, sau ani. Mai devreme sau mai târziu. Este magistral ca o persoană să conțină în câmpul său informațional puterea de a duce.

Puterea de a duce este, de fapt, cea mai relevantă, pentru că ea reprezintă nivelul de vitalitate pe care îl conține acel om. Nivelul de vitalitate înseamnă nu doar capacitatea de a scoate printre buze două-trei cuvinte, ci reprezintă dovada abundenței energetice, a vitalității, a puterii personale de a face să se întâmple ceea ce ai declarat. Mulți oameni au puterea să zică „*Voi merge la sală, voi slăbi, voi dormi cum trebuie, voi scrie o carte, mă voi hidrata, promit, voi face o listă*”. Însă puterea de a duce înseamnă nu numai că ai zis cuvântul „*listă*”, ci că ai livrat lista.

Cuvinte de la orizont

În funcție de puterea personală a oamenilor, și da, știu că puterea personală este următorul volum din

Spiritonomics, dar vreau să-l introduc printre rânduri, oamenii pot cuvânta, pot rosti cuvinte în trei direcții diferite.

- Pot vorbi mereu despre trecutul lor și atunci ei se confundă cu istoria personală.
- Pot vorbi despre prezentul lor și atunci trăiesc darul recunoștinței.
- Sau pot să fie dumnezei pe Pământ și să vorbească despre viitorul pe care îl vor cauza.

În momentul în care cuvântul tău este despre orizontul pe care îl vezi *„Până ajung acolo, asta mă va aștepta acolo”*, când un om relaționează atât de causal cu secunde sale următoare, el arată că și-a înțeles îndumnezeirea și nu arată cuiva, ci trăiește starea de a fi așa. Nu e un act de a demonstra.

Când cuvântul unui om reflectă ceea ce urmează să se întâmple, acel om nu este un ghicitor. El nu se află acolo într-un cazinou al vieții în care dă șase-șase cu zarurile întruna. Ci acel om indică clar un creator care face să se întâmple lucrurile conform declarațiilor sale, pentru că nivelul de energie pe care îl stochează este atât de imens încât realitatea nu are nicio altă șansă decât să devină după cum i s-a comandat. Un om cu un astfel de excedent zdrobitor de energie comandă realității să se închege după cum a declarat. Și ce face acest lucru să se întâmple? Puterea de a duce. Jurisprudența și sutele și miile de kilometri de vagoane de dosare, cum că *„am dreptate că pot face acest lucru”*.

Această capacitate a omului de a declara cum va arăta viitorul său, de a declara orizonturile sale ca fiind exact cum dorește să le aibă când ajunge acolo, îi dă puterea să aibă liniște, îi dă puterea predictibilității, dar îi dă și puterea de a fi urmat. E un om de cuvânt, ce are potențialul de a deveni vizionar: omul care creează un cuvânt colectiv, și vorbim în capitolul final al acestei cărți despre oameni care își dau cuvântul, nu doar în legătură cu propria lor viață, ci și în legătură cu viața celor din jur, cu realități colective, cu mai mulți oameni. Cum ar fi să-ți dai cuvântul pentru măcar o altă persoană? Să-i spui unui om: „*Totul va fi bine!*” Și să fie așa. Cum ar fi să-ți dai cuvântul pentru un neam: „*Cât eu trăiesc, aceste granițe vor fi intacte!*” Este un cuvânt colectiv. Cum ar fi să-ți dai cuvântul pentru o specie? Pentru o planetă? Este un alt nivel de integritate, dar vom ajunge acolo.

A avea ceva de spus e un avantaj nespus

Atunci când o persoană relaționează cu ceea ce conține ca fiind ceva demn de pus în lume, acel om indică, din start, un nivel de profunzime și evoluție imens, pentru că începe să se considere pe el însuși a fi bun pentru ceilalți. Când un om are de spus ceva înseamnă că el a trecut dincolo de simpla capacitate de a comunica și se află într-un spațiu în care imaginea lui de sine este: „*Sunt ceva bun pentru omenire. Eu sunt ceea ce această planetă are nevoie. Eu sunt bun pentru oamenii din jurul meu. Eu sunt ceea ce face ca*

viața frumoasă să se întâmple.” Ne arată un om mega, hiper conștient.

Avantajul nespus este că o astfel de persoană are nu numai puterea de a modela orizonturile, realitățile personale, ci și realitățile de dincolo de propriile sale nevoi, în viața altcuiva. Cum să promiți unui om că va fi bine oriunde va merge? Ce fel de om poate promite așa ceva? *Oriunde vei merge, îți va fi bine.* Asta e promisiune? Sau este pariu? Ce altceva, în afară de capacitatea de a pune în aura ta ceva care are grijă de tine oriunde ai merge, îl face pe un om să fie sigur că ție îți va fi bine, indiferent unde te afli? Adică, evident, ți-ai instalat ceva, un GPS pe câmpul tău și, oriunde vei merge, va veghea și va cauza în viața ta rezultate similare.

Aceasta este puterea orelor soare, oriunde vor merge acei oameni, vor cauza, la rândul lor, consecințe extraordinare. Avantajul nespus este tocmai acesta: astfel de oameni de cuvânt magnetizează, prin spațiul lor, prin inducție electromagnetică, persoanele din jurul lor și, deodată, nu mai sunt un singur om, ci devin un organism social. Acea persoană dispare și devine o cultură, o cultură în care integritatea este un obicei, o cultură în care a fi de cuvânt este o disciplină, o cultură în care a declara, a înfăptui și a împlini este o normalitate, un stil de viață. Și iată cum, deși acel personaj dispare, el se downloadează în câmpul electromagnetic al fiecăruia dintre oamenii pe care i-a marcat cu atingerea sa. El nu mai există ca om, ci este

cuvântul de pe buzele tuturor. Asta înseamnă integritate la nivel profund: cuvântul tău, numele tău să devină un brand.

Practica de a trăi în integritate în interiorul provocărilor

În momentul în care o persoană manifestă integritatea la nivel de disciplină, viața sa este lipsită de probleme. Nu mai are probleme, ci are lucruri noi pentru care să-și dea cuvântul că vor fi depășite. *Nu am obstacole în viața mea, ci am oportunități infinite de a-mi da cuvântul pentru depășirea lucrurilor care stau între mine și ceea ce urmează.*

Un om nu mai este un om bolnav. Când un om se îmbolnăvește, el nu mai este un simplu om bolnav, ci este un om care și-a dat cuvântul pentru sănătate. Un om nu mai este sărac când este integru, ci este un om cu promisiunea de a crea abundență și de a pune valoare în viața semenilor săi. Când un om de integritate are în fața sa provocarea singurătății, el acolo nu este un om singur, ci este un om cu promisiunea de conectare.

Practic, problemele dispar și apar provocări. O provocare înseamnă a fi capabil să cauzezi o realitate aliniată cu cuvântul pe care ți-l dai acolo. Așadar, fiecare opreliște între noi și ceea ce urmărim să obținem, să devenim, să avem, să facem este punctul zero al unei promisiuni ce urmează a fi declarate. Când mă regăsesc singur, nu este o stare finală. Este momentul în care declar, dacă poftesc, să mă înconjur cu 1000 oameni, cu 75 sau cu toți. Sau am șansa să declar că îmi priește singurătatea și va rămâne așa.

Deci, problemele dispar în întregime când un om accesează saltul de conștiință numit integritate. Se transformă în provocări, iar provocări înseamnă că sunt acel om care provoacă realitatea să devină după cum am și declarat. Asta înseamnă că mă înconjur de provocări: ele reprezintă potențialul promisiunilor pe care le fac de a modela realitatea către visurile mele materializate.

Dacă există în realitate, e integru

Orice lucru din jurul nostru manifestă permisiunea lucrurilor din cutia cu adevăruri personale de a deveni reale, datorită faptului că întreaga realitate este construită pe o structură de integritate, care acționează indiferent de voința noastră. Oriunde ne-am uita, vedem rezultate ale integrității.

Aceste lumini care sunt în studio în care filmăm sunt integre. Ele sunt niște lumini de cuvânt. Ce spun ele? Creatorul, artistul acestui studio și-a dat cuvântul pentru o luminozitate perfectă pe chipurile noastre atunci când filmăm. Avem niște lumini de cuvânt. Ele onorează intenția celui care a setat cadrul ca acest material să fie impecabil. Totul în jurul nostru este de cuvânt.

Tot ce există este expresia integrității. Integritatea nu minte, ceea ce vezi arată conținutul direct al cutiei cu adevăruri personale al oamenilor care au creat-o. De multe ori nici nu e nevoie să știi cine a creat. Poți să mergi într-un oraș și poți vedea cuvântul colectiv. Mergi într-un oraș și observi că străzile sunt impecabile. Zăpada e perfect

curățată. Trotuarul este impecabil. Zero gunoaie. Și atunci poți ști că avem un oraș de cuvânt. Acest oraș reflectă cuvântul celor care locuiesc în el. Pentru ce și-au dat cuvântul locuitorii? Pentru impecabilitate. Pentru curățenie. Pentru liniște sufletească. Pentru eleganță.

Atât la nivel colectiv, cât și la nivel individual, scanând realități fizice care sunt 100% integre și de cuvânt, putem determina conținutul punctelor de asamblare ale oamenilor, indiferent că e vorba de indivizi, societăți sau specii întregi. Scanând Planeta Pământ, poți observa pentru ce și-au dat cuvântul pământenii.

Uită-te la ocean și observă lucrurile care plutesc pe el. Că putem vorbi de vapoare sau pet-uri, putem afla pentru ce și-au dat cuvântul pământenii. Și-au dat cuvântul pentru comerț - vapoarele umblă, transferă mărfuri. Și-au dat cuvântul pentru globalizare - minunat. Și-au dat cuvântul pentru poluare, poate, când vezi pete de petrol și plastice plutind. Practic, scanând realitatea, tu poți vedea cuvântul. Și când scanezi o realitate în care este prezent cuvântul care a fost dat, chiar dacă este vorba de o simplă listă, tu poți cunoaște ce este în interiorul aceluia om. Și, de multe ori, este de ajuns atât ca să-l cunoști. Este un preț mic pentru a cunoaște un om, să-i scanezi realitatea și pe seama ei să înțelegi ce fel de om este.

Integritatea - bumerang spre noi realități

Acest instrument, bumerangul, este construit într-un fel extraordinar, în care se duce și se întoarce, de unde și expresia „*What goes around comes around*” - se întoarce acasă. Arunci bumerangul, atingi ținta, apoi revine. Integritatea e la fel: declari cuvântul, se întâmplă rezultatul, se întoarce la tine ca jurisprudență și succes. Circuitul este complet. Declar, fac, îndeplinesc, trăiesc succes.

Din acest motiv, integritatea poate fi asemănată cu un bumerang de noi realități. Rareori este necesar să ne dăm cuvântul că ne spălăm pe dinți pentru că deja este în disciplina noastră. Însă atunci când ne dăm cuvântul pentru lucruri care sunt departe, în necunoscut, în afara zonei de confort, acest bumerang duce la noi împliniri în legătură cu spații mult mai vaste: să-ți dai cuvântul pentru ceva absolut imposibil, cum ar fi o sală cu 1000 de persoane sau o serie de 200 de cărți sau că totul va fi bine în viața cuiva.

Când declară lucrurile departe de ceea ce se trăiește ca fiind uzual, rezonabil, în realitățile umane, ceea ce experimentează omul este o creștere deosebită, ceea ce se experimentează la nivel social poate fi încadrat în terminologia de a face minuni. Dar acel om doar și-a dat cuvântul. De ce este perceput drept o minune? Pentru că și-a dat cuvântul pentru fapte nerezonabile, care nu sunt la ordinea zilei. Această carte este tocmai construită pentru a da oamenilor puterea să-și dea cuvântul pentru lucruri nemaiauzite, nemaîntâmpilate. Cum ar fi ca fiecare zi din

viața ta să fie în cartea recordurilor? Pentru prima dată cineva a făcut acest lucru. Și din nou pentru prima dată, mâine, și din nou, pentru prima dată, poimâine. Și zi de zi să fie așa. O zi din viața ta să devină demnă de cartea recordurilor face ca viața ta să fie din cartea recordurilor. Și atunci, în mod normal, vei fi catalogat drept o persoană care face minuni.

Puterea de a genera rezultate este expresia supremă a integrității

Așa cum spuneam, este o mare chestie să-ți dai cuvântul într-o echipă de vânzări, să spunem, că vei da telefoane. E frumos. Să declari, să o spui și să-ți dai cuvântul pentru faptul că se va întâmpla comunicarea. Însă, să-ți dai cuvântul pentru consecințele comunicării tale te face responsabil nu numai pe a apela, ci și pentru felul în care va decurge conversația, pentru pragmatismul și intenția comunicării, consecința lucrativă a acelei comunicări, ca să nu mai zic pentru faptul că există o finalitate și un rezultat fizic măsurabil, fie că este la nivel financiar sau la nivel de colaborare. Deci, iată că a-ți da cuvântul pentru rezultatele generate presupune mult mai mult decât a promite că vei fi pe drum către acele rezultate.

Cea mai mare parte din oameni își dau cuvântul pe faptul că vor face, că vor acționa. Există un sector, un segment infim din oameni care își dau cuvântul pe faptul că vor cauza un rezultat exact așa. Cei mai mulți promit

telefonul. Cum ar fi să promiți rezultatul acelei comunicări? Ca urmare a comunicării mele cu clientul pe care l-am sunat se va cauza această relație, acest contract, această factură și această încasare. Ca să nu mai zic că, dacă îți dai promisiuni și dincolo de orizont, poți să-ți dai cuvântul și pentru experiența pe care o are clientul, pentru durata și calitatea relației cu el și pentru dimensiunea la care ajunge compania ca urmare a aceluși rezultat.

Sunt niveluri mult mai profunde de integritate decât „*promit că o să sun*”. Sunt promisiuni pe rezultate. Și asta este expresia supremă a integrității. Arată că omul respectiv relaționează foarte strâns și cauzal cu lucrurile pe care le declară, iar astfel de oameni sunt imposibil de oprit din drum. Nimic nu-i oprește. De ce? Când și-au dat cuvântul, s-a terminat.

Capitolul 5. Realități bazate pe dorințe

Există un obicei al oamenilor de a avea o comunicare orientată pe dorințe: „*Aș vrea, ar fi drăguț. Mi-ar plăcea. Ce frumos, ce bine ar fi*”. Comunicarea orientată pe dorințe nu presupune niciun simț al integrității, ci doar capacitatea de a da glas unor lipsuri: „*Ar fi frumos să devin omul care trăiește într-o astfel de realitate*”. În momentul în care realitățile din jurul nostru sunt bazate pe dorințe, în mod clar, ele vor conține lipsurile pe care nu le-am umplut încă. Și acei oameni vor resimți puternic starea de lipsă a împlinirii. Acest capitol abordează tocmai transformarea dorințelor în realități. Și acest lucru va șlefui nu numai limbajul despre ce ar fi frumos să se întâmple, ci și declarațiile, faptele și rezultatele de pe acest traseu.

Ațiuni din vitalitate ancorate în realitate

După ce un om declară o țintă, pentru a face ca declarația lui să devină reală, să fie însoțită de acțiuni este nevoie de vitalitate. Este nevoie de un stoc, de un excedent de energie, care să permită omului respectiv să facă, să se întâmple. Este nevoie ca acel om să ducă. Este miraculos acest mit al pensionarilor: „*Când o să ies la pensie, voi urca pe Everest. Până atunci strâng bani și muncesc intens*”. Avem aici un om care declară, dar care nu se uită la cantitatea de

vitalitate în baza cărei ar trebui să îndeplinească visul. Când un pensionar promite că va urca pe Everest, în mod clar a luat în calcul doar banii, nu timpul și vitalitatea. Bineînțeles, aceste exemplu este o metaforă.

Ceea ce oamenii pot descoperi este că atunci când conștii vitalitatea din spatele declarațiilor, puterea de a face să se întâmple, capacitatea de a duce, abia atunci realitățile respective devin posibile. Abia atunci acțiunile sunt ancorate în realitate, când există puterea de a duce acea faptă, din cuvânt, în impact și în rezultat. Deodată, omul este necesar să devină integru nu doar în legătură cu propriul său cuvânt, cu ceea ce a declarat, ci devine integru în legătură cu energia necesară susținerii procesului. Nu mai promite doar că va alerga un maraton, ci promite toate etapele, odihna, dieta, antrenamentul, anduranța, nivelul de oxigenare al plămânilor, al creierului, promite calitatea echipamentului, promite reziliența indiferent de starea vremii, promite acel psihic puternic. Nu mai promite doar parcurgerea kilometrilor, ci absolut orice ar fi între start și finish. Omul nu mai este responsabil doar pentru declarația sa, ci este responsabil pentru a crea surplusul de energie necesar parcurgerii acestui drum. Este un alt nivel de integritate să devii responsabil pentru tot ce presupune îndeplinirea acelui obiectiv.

Practica angajamentului zilnic față de visurile tale

În momentul în care un om promite să onoreze intenția sa, această îndeplinire zilnică sau în fiecare secundă a propriei intenții, nu doar că se transformă într-o disciplină, dar devine un stil de viață. În momentul în care ai creat o disciplină de relaționare cu visurile tale, nu vei mai fi pierdut la o listă de noi visuri, pentru că deja ai un mod de aborda visurile.

Înțelegând că felul în care eu abordez visurile ar putea fi răbdare, planificare, implementare, clarificare, acțiune, vitalitate, delegare, susținere, creativitate, iar acest mod de a aborda visurile respective a devenit o disciplină, pot observa că transfer felul în care abordez visurile între visuri. Adică, așa cum abordez maratonul, abordez și businessul, abordez și relațiile, abordez și dieta, abordez și somnul, abordez și latura mea culturală și spirituală. Deodată, disciplina integrității nu mai este doar despre visurile la care s-a născut, ci devine un mod procedural, standard, de a aborda orice. Felul în care abordez promisiunea de a mă hidrata este felul în care abordez comunicarea cu tine, este felul în care abordez cartea, este felul în care abordez postura mea pe scaun, care este perfect echilibrată. Totul devine o expresie a integrității pe care o am peste tot.

Cum suntem în cele mici, așa suntem în cele mari. Această putere de a face transfer lateral de integritate către restul domeniilor îi dă omului un acces sistematizat, reflex și disciplinat la absolut orice își propune. Și, prin asta, el se

autotransferă într-o mentalitate de succes. Aceasta este ceea ce numește *mindset de câștigător* și presupune să abordezi visurile printr-o procedură reflexă, sistematizată, disciplinată, în care relaționezi cu toate declarațiile tale în același mod. Declar, creionez, planific, acționez, deleg, inspir și așa mai departe. Fiecare declarație cu etapele sale.

Mentalitatea de succes devine ceva foarte abordabil. Devine de fapt descrierea unui proces de integritate asociat la fiecare pas cu doza de vitalitate necesară ca acest pas să devină realitate. De multe ori, efortul de a alerga un maraton este mult mai mic decât training-ul de până acolo. Ca eu să alerg un maraton montan de 53 de km, cum am alergat în Făgăraș, a presupus să alerg de cel puțin 200 de ori acea distanță în anul anterior. Ca eu să pot să alerg în munți acea distanță, a fost necesar ca antrenamentul meu să aibă cel puțin 1000 de km de alergat, ca să pot să mă iau la trântă cu ditamai obiectivul, pe diferență de nivel de 8000 de metri.

Ceea ce înseamnă că promisiunea fiecăruia nu este numai despre destinația finală atinsă, ci și pentru fiecare secundă cu nivelul de vitalitate ce corespunde parcurgerii și îndeplinirii acelei etape. Aceasta este integritate la nivel microscopic. Cea mai mare parte de oameni are capacitatea de a promite obiective finale și când intră în realitate la pasul 1 se lovesc de surpriza: *„Aaa, păi nu m-am gândit că... Nu știam că... Eu am promis doar maratonul, nu m-am gândit că-mi trebuie și adidași, încălțăminte. Nu m-am gândit că este nevoie să și respir. Nu m-am gândit că va fi nevoie de*

hidratare. Aaa, dacă știam că-mi trebuie și ochelari de soare, aș fi evitat să mi se cojească pielea de pe față.”

Deci, iată cum oamenii, mergând la un nivel profund din integritate, își asumă subprocesele, dar la final, există o declarație în legătură cu fiecare secundă. Și fiecare secundă a unui om care are mentalitatea de succes este o secundă specială. De ce? Poți să te bazezi că omul are o intenție pentru acea secundă. Oamenii cu mentalitatea de succes au o intenție pentru fiecare secundă. Vom descoperi la nivelurile următoare, în cărțile următoare, că secunde apar ca urmare a faptului că niște oameni de cuvânt le-au declarat existența. E mult prea devreme pentru această conversație acum.

De la om de cuvânt la titanii de cuvânt

Când un om își dă cuvântul pentru ceva aflat în zona sa de confort „*Promit că o să mă spăl pe dinți, promit că o să-mi fac patul, promit că o să gătesc și o să mănânc, promit că o să mă îmbrac când merg la birou*”, când un om își dă cuvântul pentru lucrurile aflate în imediata sa apropiere, pentru chestii de zi cu zi, acestea arată calibrul aceluia om. Și poți vedea disciplina și calibrul omului uitându-te la lucrurile pentru care își dă cuvântul, pentru lucruri simple de zi cu zi. Acel om se cheamă un supraviețuitor. E un om extraordinar, un supraviețuitor. Va ajunge să trăiască și în ziua de mâine. El practic declară că mâine îl vei regăsi în aceeași luptă a momentului. Și acesta e omul de cuvânt. Este omul care, prin

cuvântul său mic, joacă viața la un nivel la care doar supraviețuirea este asigurată.

Există și următorul nivel, iar aceștia sunt titanii de cuvânt. Acești oameni își dau cuvântul pentru lucruri care sunt foarte îndepărtate de zona lor de confort. Sunt la un nivel imens față de locul în care acest om este obișnuit să acționeze. Se ancorează în niște realități atât de îndepărtate de ceea ce conține realitatea sau de ceea ce chiar oamenii numesc posibil, încât lucrurile respective declarate par uluitoare. Par complet nerezonabile. Par minuni sau imposibilități. Acești titani ai integrității, ai cuvântului își permit astfel de acțiuni datorită a cel puțin două lucruri:

- Primul este obișnuința de a declara.
- Al doilea este vitalitatea din spate, faptul că se știe cu un conținut de energie atât de mare, încât acea realitate se poate contura și se va întâmpla.

Ambele lucruri menționate sunt învelite într-o jurisprudență imensă, într-o cantitate imensă de instanțe anterioare în care omul respectiv a cauzat și a făcut să se întâmple ceea ce a promis. Deci, iată cum titanii au în comun aceste detalii: declarații mari, hăt departe în afara zonei de confort, vitalitatea necesară pentru a face să se întâmple, atât la nivel de etapă, cât și per total, toate acestea împachetate într-o structură a jurisprudenței imense.

Cauzatori de realități întregi. Principiile trăinicieii

În momentul în care integritatea este încorporată în realitățile pe care le creezi, la nivel conștient de prezență, atunci tu poți crea lucruri trainice, lucruri care sunt temeinice, stabile, cu temelii foarte puternice. Când omul nu este prezent la propria sa realitate și la propriul său cuvânt, el nu poate relaționa cu cele două - ceea ce a spus și ceea ce se întâmplă. Doar un om de cuvânt poate vedea legătura dintre declarațiile sale și realitatea în care trăiește. Un om care nu e prezent la integritate, la cuvântul său, se află permanent în situația „*Oare cum se ajunge acolo, oare ce este de făcut, oare cum se poate întâmpla chestia asta?*” Permanent sunt sub semnul întrebării acești oameni. Doar un om de integritate poate vedea că ceea ce se întâmplă în jurul său a apărut doar ca urmare a declarațiilor sale. Iar acești oameni sunt cauzatori de realități.

Principiile trăinicieii sunt simple. Primul este că doar prin cauzalitate poți avea acces la trăinicie: să observi că poți face și că tu ești cel care face ceva în legătură cu realitatea pe care ai promis-o. Al doilea principiu al trăinicieii este să conștii, să stochezi vitalitatea necesară nu numai creației, ci și menținerii. Aud foarte mulți oameni care își doresc o mașină scumpă, dar foarte puțini dintre ei pot să o întrețină atunci când au achiziționat-o. „*Vreau nu știu ce mașină.*” Minunat, o obții. Însă puterea financiară necesară mentenanței unei astfel de mașini este posibil să depășească costul de achiziție.

Vei crea cash flow-ul necesar să poți gestiona cu eleganță măcar schimbarea fluidelor din ea?

Așadar, în momentul în care un om apelează la principiul trăiniciei, este necesar să ia în calcul vitalitatea viitoare. Pentru că este o promisiune de viitor. Nu mai este *„Promit doar că voi avea banii necesari achiziționării”*, ci este *„Promit că voi avea un comportament viitor predictibil la acel nivel de abundență care îmi permite să mențin acea realitate”*.

Putem duce asta departe de sfera automobilelor, în sfera relațiilor. Una este să promiți unui om că ești în relație cu el. Însă când duci la nivel de *„Voi deveni ce este de devenit pentru ca această relație să continue să existe”*, abia acolo este cu adevărat integritate. Cum voi ține eu pasul sau cum voi menține acea persoană interesată? Sau cum voi face ca să merit să fiu, să mă conțină viitorul acelui om? Acolo cu adevărat se cauzează promisiuni în care eu promit un stil de viață. Nu promit că livrez azi ceva și am făcut-o, ci promit tot ceea ce urmează de acolo încolo. Promit orizonturile respective. Acest nivel de integritate vine cu una dintre cele mai importante energii despre care noi am discutat anterior și anume responsabilitate. Responsabilitate plus integritate egal capacitatea de a șlefui viitorul într-un mod trainic, bazat pe principiile trăiniciei.

Cum să îți onorezi cuvântul și să-ți multiplici energia?

În momentul în care îți dai cuvântul în legătură cu o realitate viitoare, practic îți dai cuvântul și pentru nivelul de vitalitate necesar pentru susținerea acelei realități. Dacă ne uităm că permanent ne dăm cuvântul pentru lucruri, vedem cum cea mai mare parte din oameni nu ia în calcul vitalitatea și, din cauza asta, ajung la burnout.

Mulți oameni promit marea cu sare. Și rareori se uită la nivelul de energie necesar pentru a susține ceea ce este acolo, nivelul de energie care, de cele mai multe ori, este exponențial, din ce în ce mai mare. Din acest motiv oamenii, deseori, se regăsesc prinși la colț în legătură cu niveluri de vitalitate ce nu pot fi susținute de stilul de viață pe care îl conțin. Pentru că niciodată nu a fost un proces de selecție a task-urilor neesențiale pentru acel viitor. Și atunci, care este felul în care eu este necesar să-mi trăiesc viața, pentru ca realitățile pe care le-am promis să poată fi însoțite și de energia necesară îndeplinirii lor?

Oare nu este necesar ca din moment ce promit unui om că voi fi aproape de el, să înțeleg că, de fapt, eu promit și orele de somn, și nivelul meu de eficiență în business, și nivelul meu de rezistență fizică, și nivelul meu de prezență în viața mea, în viața acelei persoane? Deci, iată cum, deodată, promisiunea însăși nu mai este doar ea prin sine însăși suficientă, ci eu promit un stil de viață în care, energetic, creez un surplus de vitalitate. Și în felul acesta dispare burnout-ul.

De fapt, nici nu este creat burnout, pentru că iau în calcul și energiile necesare îndeplinirii aceluia viitor.

Puterea obiceiurilor în consolidarea caracterului

În momentul în care jurisprudența este suficient de vastă, și anume, amintirile pe care le am cu mine trecând cu succes prin etapele de la declarație și până la rezultate, în momentul în care devine vast acest inventar, acele fapte se transformă în obiceiuri. Deodată, relaționez cu orice situație ca fiind posibilă și, mai mult, având în vedere situațiile prin care am trecut, acest lucru, revenind în viața mea, este foarte simplu de îndeplinit.

Având în vedere că sunt obișnuit să alerg atâtea maratoane, cu siguranță 5 km va fi o plimbare prin parc. Având în vedere că pot scrie cu ușurință o carte, cu siguranță a scrie doar un articol este foarte natural. Având în vedere că vorbesc cu ușurință cu mii de persoane, cu siguranță a vorbi cu 5 este doar o conectare de moment. Deci, iată cum, având capacitatea să transform lucruri mari în obiceiuri, realitatea de zi cu zi devine facilă, banală, uneori chiar plictisitoare.

Unul dintre lucrurile cel mai des întâlnite la oamenii care au fost obișnuiți cu un nivel înalt de integritate este că devin depresivi în realități normale, de calibru mic, în momentul în care trăiesc în realități de cuvânt. Un astfel de test a fost făcut pe astronauții care s-au pensionat. Dacă ei erau obișnuiți să vadă de pe geamul biroului lor de pe stația orbitală Pământul prin hubloul satelitului, este dificil să închizi

acest om într-un birou pe Pământ și să sperî că uitându-se la parcare va trăi o stare sublimă. Acești oameni au avut probleme imense să se adapteze la realitatea pămînteană. Nimic nu îi mai atrage. Dacă lucrul pe care tu ești obișnuit să-l vezi pe geam este răsăritul pe pămînt cu luna în spate, oare ce tip de job te va împlini în momentul în care te pensionezi? Dacă eu sunt obișnuit cu a vorbi cu mii de persoane, oare cîte persoane este necesar și la ce profunzime pot duce subiectele ca să trăiesc aceleași emoții cu 2 oameni, 5, 10, 100?

Iată cum această putere a obiceiurilor ce modelează caracterele are două tăișuri. Unul: definește niște standarde minime și doi: dacă nu sunt în prezența aceluî nivel de integritate, practic, sunt în suferința unei realități banale. Un om, odată devenit de cuvînt, va suferi într-o realitate de cuvîntel. Un om care a fost și este un titan al cuvîntului și își dă cuvîntul pentru lucruri și realități imense, va muri într-o realitate de cuvîntel în care își dă cuvîntul că va pune două paie cruce, că va face lucruri mici. Nu se va conecta cu realitatea de zi cu zi. Lucrurile acelea i se par nu numai banale, ci nocive.

Cum să acționezi în conformitate cu valorile tale?

Avînd jurisprudența propriilor realizări, omul poate ști deja ce îl împlinește și ce nu îl împlinește. Când un om atinge un anumit nivel de endorfine, locul cu care s-a obișnuit, un anumit nivel de împlinire, un anumit nivel de succes, un

anumit nivel de prestață, putere, inspirație, acea stare se întipărește în țesuturile vii, în musculatura sa, în retina sa, în amintirile din mintea sa sau în structura musculară. Mușchii de pe un om, prin memoria musculară, definesc genul de eforturi la care acel om este racordat și genul de efort pe care este obișnuit să-l facă. Poți descoperi în structura mușchilor unei persoane caracterul oțelit al celui om și nivelul de provocări, nivelul de intensitate al provocărilor cu care este obișnuit și, înțelegând aceste lucruri, poți să-i determini valorile.

Atunci când tu determini următorul nivel de împlinire pe care vrei să-l accesezi, automat va răsați din acel context și mărimea obiectivelor pe care este necesar să le creezi pentru a fi în acord cu valorile tale. Un om obișnuit să scrie o carte într-o zi, cu siguranță nu își va da cuvântul să scrie o carte într-un an. Un om obișnuit să aibă o anumită profunzime în conversațiile cu semenii săi, cu siguranță nu își va da cuvântul pentru o conversație mediocră. Nu îl vei găsi acolo. Nu-și va da cuvântul. Este o fisurare a standardelor pe care nu o vei găsi.

Dacă un om este obișnuit să aibă acțiuni intenționale, nu te aștepta să-l găsești în acțiuni mindless, fără intenție, scop, durată. Acel om cu siguranță și-a setat timpul, profunzimea subiectelor, consecințele lor, nivelul la care să ajungă, rezultatele pe care le cauzează. Jurisprudența determină nu numai trăsăturile realităților promise de astfel de oameni, ci și rezultatele lor.

Realitatea 5D versus Realitatea 3D

Realitatea tridimensională este locul în care un om trăiește atunci când nu este prezent la integritate ca fiind o regulă. În realitatea 5D, omul are o grămadă de procese de îndeplinit, are o agendă extraordinar de plină și are un singur lucru care îl mână pe durata zilei: să îndeplinească cât mai mult din sarcinile sale, să bifeze cât mai multe din procesele pe care le are în agendă. Această realitate are trei lucruri foarte importante.

1. Niciodată cele 24 de ore nu ajung pentru a bifa toate procesele din lista sa și permanent rămâne cu taskuri reportate pentru ziua următoare.

2. În această realitate autoritatea este externă, adică toate lucrurile trebuie să se întâmple, trebuie să se facă.

3. Aceste procese sunt îndeplinite mecanic și omul este focusat pe a face - „*am de făcut*”.

Deci, nu ajung cele 24 de ore, autoritatea este externă, trebuie să fac ceea ce am de făcut și sunt focusat pe a face. Aceasta este realitatea 3D și majoritatea covârșitoare a populației trăiește acolo. Ce au în comun toți acești oameni este starea profundă fie de FOMO, fie de YOLO. Fie sunt în zona de „*fear of missing out*”, teama că voi rata procese relevante și ziua de mâine s-a ocupat deși nici nu a început, doar pe baza că am multe lucruri nerealizate de azi, care se revarsă în ziua de mâine și se adaugă taskurile existente deja acolo. Fie starea de YOLO, „*you only live once*”, adică omul

respectiv trebuie să refuleze și își va da acces la o nebunie care distruge și arde tot în jurul său: „*Am o viață, hai să o trăiesc*”. Totodată, pe lângă aceste două situații, omul respectiv trăiește o adâncă stare de burnout. Niciodată nu are în agenda să „*stau degeaba*”. „*Stau degeaba*” este o interdicție, practic, are teama că va fi surprins odihnindu-se și va fi învinovățit, criticat, pedepsit.

Aceasta este realitatea în care omul se vede pe sine însuși drept doar corpul său. Realitatea 5D, deși se desfășoară în același spațiu al integrității în care, în continuare, tot ceea ce ajunge în realitate a pornit din interior, diferit față de prima variantă faptul că omul este conștient de cuvântul său. Este conștient că are puterea să își dea cuvântul, este conștient că își poate da cuvântul și pentru altfel de lucruri.

Această realitate are altfel de trăsături. Omul nu mai este focusat pe a face, omul este focusat pe a fi. Dacă în realitatea 3D promiteam să fac un plan, în realitatea 5D promit că voi fi clar. Dacă în realitatea 3D promiteam că o să creez o relație, în realitatea 5D promit unitate. Dacă în realitatea 3D promit că o să fac bani, în realitatea 5D promit că o să fiu un om abundent care pune valoare în lume și contribuie la viața celorlalți. Practic, omul în realitatea 5D este orientat pe a fi, pe cine este el, este conștient de conținutul său.

A doua trăsătură a acestei realități este că omul respectiv este autoritate în raport cu agenda sa. El declară ce

este, ce nu este, cât de prioritară este și când se va întâmpla, cât va dura și ce nivel de vitalitate o să ia. El nu mai promite că va fi super ocupat, ci este conștient că a fi, a se regenera, a fi plin de vitalitate, a fi odihnit sunt ele însele promisiuni din agenda sa. Nu mai promite că își umple ziua și cade seara lat, ci promite timp de relaxare, promite timp de regenerare.

Și, bineînțeles, a treia trăsătură a acestei realități este că faptele ce urmează se aliniază cu intențiile sale. Dacă eu am făcut în ziua mea, ca om în 5D, promisiunea de claritate, aceasta vine la pachet cu acțiunile ce reflectă claritatea. *„Promit că o să găsesc pix și hârtie. Promit că o să fac planul până devin clar.”* Deci, practic, nu mai este doar promisiunea unui fel de a fi, nu este promisiunea unui artist, ci este promisiunea unui om care face tot ceea ce ține de claritate.

Aceste două realități sunt foarte diferite. Realitatea 5D conține foarte puțini oameni care să fie atât de responsabili încât să își promită propriile lor stări. Cea mai mare parte din oameni se enervează pentru că ceilalți au schimbat starea. *„Am aprins televizorul și m-am enervat. Eram liniștit până ai apărut tu. Stăteam eu frumos așa și, deodată, s-a întunecat afară, iar eu am intrat în depresie.”* În realitatea 3D, oricine este vinovat pentru ce ți se întâmplă în afară de propria ta persoană. În realitatea 5D, nimeni nu are acest nivel de putere încât să fie responsabil pentru ceva ce se întâmplă aici în viața mea. Eu sunt singurul. E putere macră.

Raportul de aur: cuvânt - integritate - împlinire

Raportul de aur în integritate înseamnă că iei în calcul nu doar cuvântul pe care îl declari, nu doar integritatea, și anume, când se va îndeplini, ci iei în calcul și ceea ce urmează după ce s-a realizat cuvântul tău, după ce realitatea a fost atinsă. De ce? Pentru că după linia de sosire trăiești sentimentul de împlinire. Sunt unii oameni care, în procesul lor de amânare continuă, sunt doar la timp. Adică, promit că vor realiza un lucru, să zicem, în 24 de ore și în a 24-a oră ei se țin de cuvânt. Care-i mesajul pe care ei îl transmit? *„Nu-mi pasă de împlinirea mea.”* Dar dacă eu vreau să trăiesc starea de împlinire 23 de ore, să am acea stare de împlinire, să-mi aduc corpul într-o cultură a endorfinelor și, pe bună dreptate, într-o dependență a endorfinelor, pentru că le vreau în corpul meu, oare nu este natural să fac ceea ce-am promis în prima oră și să trăiesc 23 de ore de împlinire?

Oamenii cu o înțelegere sumară a integrității amână până în ultima secundă ceea ce trebuie făcut. Iar acolo mesajul lor este extrem de clar: *„Nu înțeleg împlinirea și o risipesc.”* Însă un om care trăiește în 5D, deși va promite 24 de ore, va face în prima oră ceea ce a promis, umplând restul de 23 de ore cu starea de succes și împlinire. Este extrem de puternică această distincție. Împlinirea, dacă vrei să o trăiești pe durata vieții tale, e necesar să te ții de cuvânt devreme. Pentru că tot ce urmează după ce ai îndeplinit fapta ta va fi o stare profundă de împlinire care schimbă complet structura celulară.

Cea mai mare parte din oameni trăiesc cu stresul. Amână atât de mult integritatea încât trăiesc zero împlinire. Până să trăiască împlinire deja s-a încheiat contextul. Sau și mai curios, depășesc termenul pe care l-au promis și împlinirea nu numai că dispare, dar se transformă într-o stare de resemnare, dezamăgire și vinovăție. În momentul în care depășim termenul promisiunii noastre, nu numai că împlinirea dispare, ci este înlocuită de stări de vibrație joasă. Regrete.

Unde este vitalitatea pe care o dorim?

Vitalitatea pe care o dorim se află în viitorul pe care noi ne-am pus intenția. Energia pe care o stocăm în aura noastră vine din două mari direcții.

- În primul rând, din jurisprudența și înțelegerea cantităților exacte de energie de care avem nevoie pentru a realiza obiective, iar asta vine pe baza experienței: *„având în vedere că am trecut de o mie de ori prin acest lucru, știu ce nivel de energie am nevoie”*.
- În al doilea rând, este și în viitorul pe care noi îl stocăm. Dacă noi ne punem ochii pe un viitor mic, de cuvântel, nivelul de energie scade: *„N-am lucruri mari de făcut. Ce rost are să mă agit?”*

Sunt acei oameni care, ori de câte ori le-ai spune mulțumesc pentru orice, ei zic *„Pentru puțin!”*, pentru că nu au văzut că au făcut mult. Ei își rescriu imaginea de sine în absența unei recunoașteri personale, în absența iubirii, și-o

rescriu că ceea ce au făcut este normal, este banal și nu își dau ocazia să se umple de vitalitate și să permită celorlalți să le adreseze recunoștința, empatia, compasiunea, evită felurile de a fi mărețe. Însă, există și oameni se focusează pe un viitor puternic: „*Ceea ce fac este relevant. Ceea ce facem noi acum este relevant pentru întreaga planetă. Aceste următoare două propoziții, următoarele trei ore, următorul an, următorul secol, următorul deceniu, următoarea acțiune, următoarea carte sunt hotărâtoare.*”

De aceea, este important să înțelegem și să ne băgăm doar în lucruri mari. Cantitatea de vitalitate pe care o trăim și nivelul la care lista noastră de așteptare, cutia Pandorei, punctul de asamblare, centrul de comandă, incinta cu adevăruri personale, se rescrie este doar prin lucruri mari. Înțelegând că faci parte dintr-un viitor măreț, îți permiți să stochezi cantități mari de energie, pe de-o parte, și, pe de altă parte, trăiești emoții puternice și mărețe chiar acum, în prezent. Iar asta este sursa vitalității.

Capitolul 6. Integritatea în relații și conexiuni umane

A fi un om de cuvânt în relațiile cu ceilalți, subiectul acestui capitol, este hotărâtor pentru a determina trăinicia acestor relații, nivelul de încredere și nivelul de funcționalitate. Când trei oameni promit să ajungă la o locație, însă doar doi ajung acolo, dacă toți trei sunt esențiali pentru ca procesul să se întâmple, atunci acel proces nici măcar nu mai demarează. Degeaba avem 200 de oameni într-o gară, dându-și cuvântul că vor ajunge la timp la serviciu, dacă avem un singur conducător de locomotivă care nu este de cuvânt. Instantaneu, tot ceea ce au promis acei oameni nu va mai deveni realitate, întrucât cuvântul la cheremul căruia și-au pus ei promisiunea nu există.

La fel se întâmplă și într-o realitate care nu este din lumea transporturilor. Degeaba îmi dau eu cuvântul pentru o țară independentă, suverană, ca președinte, dacă serviciile secrete nu au grijă de granițe în așa fel încât democrația să se poată întâmpla la adevărații parametri. Putem duce asta în orice domeniu - degeaba îmi dau eu cuvântul că voi mânca bine, dacă industria alimentară și-a dat cuvântul pe chimicale și e-uri în alimente. Dacă ne dăm toți cuvântul și-l și îndeplinim, abia atunci există o putere în acele relații. Și vom aborda relații din toate perspectivele: relații de business,

relații sociale, relații de iubire, relații de prietenie, relații de colaborare.

Oameni de cuvânt. Relații pe care te poți baza

În momentul în care doi oameni se pot baza unul pe cuvântul celuilalt, acolo apare încrederea în viitorul pe care cei doi îl pot crea. Însă dacă doar unul își dă cuvântul și celălalt mereu întârzie, practic, nu se poate lega ceea ce au promis. Exact ca în exemplul cu conducătorul locomotivei și sutele de oameni care au promis că vor ajunge la timp la serviciu. Relațiile pe care te poți baza sunt marcate de nivelul de integritate al fiecărui om din acea relație.

Degeaba mi-aș fi dorit eu să scriu această carte dacă tu n-ai fi venit azi aici. Degeaba am fi venit noi la timp dacă n-ar fi fost proprietarul acestui studio prezent. Și degeaba am fi fost toți trei prezenți dacă industria energetică nu și-ar ține cuvântul să ne dea energia necesară desfășurării acestui proces. Și degeaba am avea energie dacă am fi într-o societate măcinată de război. Suntem la timp, avem curent electric, însă pe deasupra noastră mișună avioanele. Mai putem scrie o carte de integritate?

Iată cum trăim într-o structură asemănătoare foilor de ceapă. Toată lumea este necesar să-și dea cuvântul ca această realitate să fie susținută. Toată lumea. Și creatorul, și protagoniștii, și societatea, și departamentul energetic, și toți.

Cine își dă cuvântul?

De cele mai multe ori, în momentul în care asistăm la o promisiune, lucrul care este în permanență evident este ceea ce s-a promis. Rareori oamenii se uită la cine a promis. Dacă avem un om violent care promite tandrețe, promisiunea este foarte bună. Dacă avem un om sărac care promite abundență, e frumoasă promisiunea către cine a promis. Însă conține cel ce a promis ceea ce promite? Există felul de a fi și consecințele sale în realitate în interiorul promițătorului?

Dacă avem un mincinos care promite orice, putem auzi că s-a promis ceva. Însă dacă cel ce a promis este un mincinos, nu avem o disecție a întregului spațiu și realizăm astfel care sunt șansele de succes ale acelei promisiuni?

Iată că, de cele mai multe ori, deși declarația, promisiunea în sine, este relevantă, mult mai important este „*cine declară ce*”. Că dacă avem un om, să spunem un sedentar, care promite că va alerga un maraton de 100 km sau 50 sau 40 sau 10, putem să ne uităm că a zis ceva frumos. Însă conține realitatea pe care o promite în jurisprudența sa? Conține vitalitatea? Conține principiul trăinicieii? În felul acesta se va evita cel mai mare impact al acestei ignoranțe: dezamăgirea în fața așteptărilor.

Când un om promite ceva și tu nu ai scanat spațiul lui să vezi dacă acel om creează în mod consistent în realitatea sa ceea ce promite, practic, te expui la a fi dezamăgit de propriile tale așteptări, că ar trebui să coincidă ceea ce a scos

pe gură cu fapta. În momentul în care ai un om care promite abundență viitoare, în schimb, pune acea abundență pe seama celor din jurul său, poate fi acel om luat în serios? „Promit că până la finalul anului să-mi cumpăr mașina X”, să zicem. Dar când tot ce ține de abundența acelei persoane depinde de factori externi, avem o promisiune realizabilă? Poate că da, poate că nu, pentru că automat intervine exact acest ingredient: *Cine și-a dat cuvântul? Ce fel de om și-a dat cuvântul acolo? Un om care face să se întâmple? Sau un om care este necesar să-i fie făcut ca să se întâmple?*

Geneza conversațiilor interioare

Având în vedere că integritatea este o trăsătură inevitabilă a realității în care trăim, automat, există consecințe pentru nerespectarea ei. Cum nerespectarea gravitației are consecințe asupra corpului uman, de exemplu, dacă nu iei în calcul că locuiești la etajul 3 și pășești peste balustradă, probabil îți vei rupe ceva piese din corpul tău căzând, la fel este și cu integritatea. Înțelegând că integritatea este o trăsătură a realității, poți înțelege că există consecințe pentru nerespectarea ei.

În momentul în care un om nu-și respectă cuvântul, în interiorul structurii sale energetice se creează o ruptură și un lucru de vibrație joasă este aruncat în incinta adevărilor personale. Practic se naște o conversație interioară. De fiecare dată când promitem ceva și nu realizăm ceea ce am

promis, se naște o conversație interioară care devine adevăr personal. Exemplu din realitatea mea: am promis că voi alerga un maraton de 45 și am abandonat la 28. Oare ce s-a născut în interiorul meu a fost „*Sunt un campion, sunt de neoprit? Sunt de cuvânt?*”? Nu. Ce s-a născut este „*Sunt bătrân, sunt leneș și nu are rost să mai alerg.*”

Realitatea, universul în care trăim ne taxează, la nivel de conștiință, cu conversații interioare de neputință, de vibrație joasă, ori de câte ori scurtăm traseul dintre cuvânt și faptă. Dacă promitem că ținem post și nu ținem, normal că se va naște conversația că suntem lacomi sau mincinoși. Dacă promitem că vom face o sumă de bani într-o lună și nu o facem, normal că va apărea conversația că suntem leneși sau săraci. Dacă promitem că vom împărți ceea ce avem cu altcineva și nu o facem, normal că se naște că suntem zgârciți sau poate săraci.

Conversațiile interioare ale oamenilor se nasc atunci când promisiunile lor au fost îndeplinite parțial sau deloc. Însă atunci când omul se duce până la limita cuvântului și îl îndeplinește, după cum a declarat, sau chiar îl depășește, și acolo, realitatea ne răsplătește cu conversații interioare. De data asta, ele sunt de putere. În momentul în care am promis că voi alerga 10 km și aleg 12 km, conversația interioară care se creează în sufletul meu este „*Sunt puternic, sunt capabil, sunt un succes.*” În momentul în care promit că voi susține o persoană și ies cu mult în afara zonei de confort pentru a o susține, normal că se creează conversația „*Sunt puternic, sunt*

iubitor, sunt plin de compasiune.” Practic, avem acces prin cuvântul nostru, prin integritate, la a regla calitatea relațiilor pe care le avem cu oamenii din jur.

Doar cuvântul generează acest lucru. Cuvântul este calea de acces cea mai rapidă, cea mai simplă, cea mai ușoară de a regla conținutul imaginii de sine. Când vezi un om cu un cuvânt scăzut, poți ști că are o imagine de sine și o valoare de sine scăzute. Vrei să crești valoarea de sine a unui om? Susține-l să introducă în viața lui promisiuni. Bineînțeles că la început va fi opoziții: *„Tu ești rigid, tu ești disciplinat, eu nu sunt așa, eu sunt mai relaxat, eu sunt mai spontan.”* Dar ce spune, de fapt, omul acela este că nu vrea să-și dea cuvântul pentru nimic. Când acel om spune *„Aa, tu ești disciplinat, dar eu nu sunt ca tine”*, ceea ce spune de fapt omul respectiv este: *„Nu vreau să-mi dau cuvântul, vreau să ți-l dai doar tu.”*

Acest lucru zice tot. Și în momentul în care susții oamenii să devină oameni de cuvânt, să-și racordeze realitatea la propriul lor cuvânt, nu doar că ei devin cauzatori, creatori, generatori de realități, dar ei devin oameni care, de fapt, sunt capabili să-și rescrie imaginea de sine. Și atenție, cu toții ne rescriem imaginea de sine, însă ei și-o rescriu spre mai bine. Și-o rescriu ascendent într-o imagine de sine din ce în ce mai evoluată. Și-o rescriu prin vibrații înalte. Ies din zona conversațiilor interioare de neputință și intră în zona conversațiilor interioare de putere, în care vorbesc cu ei într-un mod măreț. Se văd oameni extraordinari. Și oricine are acces la asta.

Lista de așteptare

Lista de așteptare, punctul de asamblare, cutia Pandorei, cronica Akasha, sunt toate denumiri pentru aceleași lucruri, acele lucruri pe care noi le declarăm adevăruri personale. În momentul în care adevărul nostru personal este format din propoziții de vibrație joasă, adică dintr-o listă de insulte, putem ști că avem o imagine de sine care va cauza în jurul nostru realități disfuncționale, adică visuri neîndeplinite, așteptări necomunicate, obiective neatinse, regrete. Avem și situația în care lista noastră de așteptare conține o jurisprudență de succes. De exemplu, în momentul în care vorbesc de abundență, eu nu am altă așteptare decât *„Totul va decurge genial și voi face tot ce este necesar”*.

Așadar, lista de așteptare conține, în esență, cele mai frecvente propoziții pe care omul le declară drept adevăr personal, iar această listă devine maniera principală în care viața lui se desfășoară. Dacă un om declară drept adevăr personal *„Nu sunt în stare!”*, orice vis ar adăuga după această propoziție nu va mai conta. Dacă visul acelui om este să aibă un corp frumos, să aibă un nivel de abundență, să aibă o relație de calitate, să aibă parte de iubire, punând *„Nu sunt în stare”* din lista de așteptare lângă acel obiectiv, creează o viață plină de probleme, nu de provocări.

Legea integrității

Legea integrității, după cum am arătat pe parcursul întregii cărți se referă la faptul că lumea interioară este egală cu lumea exterioară. Toate lucrurile pe care le creez în interiorul meu se stochează drept adevăruri personale în incinta acestor paradigme, creează punctul de asamblare, iar punctul de asamblare comandă corpului acțiuni ce sunt în acord cu conținutul listei de așteptare. Așadar, atunci când lumea interioară și lumea exterioară se întâlnesc, iar omul știe că așa arată realitatea și acceptă că realitatea este bazată pe integritate, practic, omul respectiv trăiește cu bucurie viața sa, pentru că se așteaptă ca lumea din exteriorul său să reflecte doar ce este în interiorul său. Omul respectiv este permanent în acceptare, în cauzalitate, este în putere personală.

La fel de mult oamenii se pot aștepta și la un destin fatidic: *„Având în vedere felul în care sunt, mă aștept la dezastre în jur.”* Sunt oameni care sunt prăpăstioși. De ce? Pentru că ei se știu în interior. *„La cât mă știu eu de lacom, cu siguranță că nu-mi va da nimeni nimic la final. La cât mă știu eu de mică, cu siguranță, nimeni nu mă va recunoaște, mă vor sări. La cât mă știu eu de izolat, cu siguranță voi fi abandonat, pentru că mă știu închis și nu ofer valoare relațiilor. Cu siguranță mă vor neglija la final, mă vor ignora, mă vor trece cu vederea.”*

La fel se produce și pe partea cealaltă: în momentul în care mă știu un om conectat, eu știu că oriunde merg voi fi buricul pământului. De ce? Pentru că ofer, inspir, transmit, aduc valoare. Normal că lumea mă caută. De ce îmi sună telefonul? Oamenii mă știu cum sunt. La cât sunt de inspirațional, bineînțeles că lumea mă va aplauda oriunde merg. Cel puțin o persoană va avea un caiet pe care notează tot ce spun. Cineva mă va înregistra. De ce? Pentru că sunt inspirațional.

Deci, iată cum legea integrității este permanent acolo, indiferent de latura pe care acționează. Ea se reflectă inclusiv în hainele de pe noi: nu sunt uimit că sunt îmbrăcat așa azi aici. Această îmbrăcămintă este ca urmare a intenției mele. Am plecat de acasă, mi-am luat o anumită ținută, pentru ziua de azi am selectat aceste haine. Nu sunt deloc uimit de felul în care sunt îmbrăcat. Ceea ce am simțit în interior și felul în care sunt îmbrăcat în exteriorul corpului meu coincid. Mi-am dorit exact așa. Lumea interioară egal lumea exterioară.

Legea integrității extinsă

Legea integrității extinsă merge dincolo de echilibrul universal pe care structura realității îl pune la dispoziția oamenilor sau a celor care manifestă conștiință și presupune că, în fiecare dintre cei doi membri ai ecuației, lumea interioară egal lumea exterioară, se mai adaugă doi. În dreptul lumii interioare se adaugă lucrurile care sunt în lumea

interioară, și anume, lista de așteptare. În dreptul lumii exterioare se adaugă ceea ce se întâmplă în lumea exterioară, și anume, problemele.

Iată că legea integrității extinsă devine așa: lista de așteptare plus lumea interioară egal lumea exterioară plus lista de probleme. Practic, avem probleme cu viața pentru că în lista de așteptare avem lucruri. *„Normal că am probleme cu socializarea pentru că în lista de așteptare am „sunt izolat și nu comunic”. Normal că am probleme în exterior cu sărăcia pentru că în lista de așteptare apare că „nu ofer valoare și nu sunt om de valoare, sunt de nimic”. Normal că în lumea exterioară am problema numită singurătate pentru că în lista de așteptare am conversația „sunt egoist și nu ofer oamenilor contribuția mea”.* Deodată devine evident că lista de așteptare și lista de probleme sunt în legătură, dar, și mai mult, ne dă acces la a regla problemele. Mai vrei acele probleme în viața ta? Nu. Atunci unde este necesar să lucrezi? În interiorul tău, la lista de așteptare. Vrei să dispară problemele de izolare? Lucrează la cine te vezi tu în dreptul oamenilor, la comunicare, la a oferi oamenilor un conținut care să-i facă să vină, să te caute, să te aplaude, să noteze ceea ce ai spus.

Iată cum omul, deodată, internalizează munca sa spirituală. Nu mai este necesar să fugi în lume după a căuta să nu mai fii abandonat, să nu mai fii mințit, ci lucrează în interiorul tău la a genera conectare, poate a cauza naivitatea să dispară, să fie înlocuită cu încredere: *Am încredere în ce*

aleg. Eu nu am cum să fiu vreodată în confuzie. Eu aleg să fiu cu cine sunt. Niciodată nu voi fi naiv. Aleg tot ce se întâmplă. Îmi este clar unde sunt, cu cine sunt, de ce sunt și felul în care sunt. Cum să ajung la concluzia că am fost dus de nas? Oare n-am văzut realitatea pe care o construiește acea persoană deja?

Înțelegerea legii integrității extinse cauzează oamenilor certitudine totală oriunde s-ar duce: certitudine că tot ce se întâmplă în lumea exterioară, respectiv problemele, sunt cauzate de lista de așteptare interioară. Vrei să dispară problemele? Muncește la lista de așteptare.

Legea integrității în comunicare

Având în vedere că al nostru corp folosește dex-ul pentru a-și exprima realitatea interioară, în mod evident, realitatea interioară se va manifesta prin limbaj. Legea integrității în comunicare este comunicarea interioară egal comunicarea exterioară. Toate lucrurile pe care noi le punem în exterior, vorbele care depășesc bariera buzelor sunt ca urmare a comunicării pe care noi o avem în interior cu noi înșine.

Când vezi o persoană că vorbește urât cu cei din jur, nu este pentru că cei din jur sunt urâți sau merită acea ocară, ci este pentru că această persoană vorbește urât cu ea în interiorul ei. În momentul în care o persoană ocărește sau insultă pe ceilalți că nu au valoare, nu este din cauză că acei

oameni nu au valoare la propriu, ci că persoana care insultă, în interiorul ei, are drept conversații interioare frecvente: „*Sunt lipsit de valoare. Nu înseamnă nimic. Nu sunt bun de nimic.*”

La fel funcționează și cu zona de putere a lucrurilor, cu zona pozitivă a lucrurilor. Când o persoană folosește cuvinte de calitate, care descriu vibrații înalte, realități de calibru, înseamnă că, în interiorul acelei persoane, realitatea de zi cu zi și felul în care comunică cu ea însăși este luminos. Acel om se vede pe sine drept relevant, puternic, esențial, drept un om care face o diferență, un om de contribuție, un om de comunicare, un om care are ce spune și are cu ce.

Iată cum legea integrității în comunicare ne descrie cum, în momentul în care se vorbește ceva, ceea ce se vorbește descrie pe cel care vorbește. Este un insight, este un citat din calibrul și calitatea conversațiilor interioare pe care acel om le are. Legea integrității în comunicare spune simplu: tot ce spun reprezintă valoarea mea de sine. Și acolo s-a terminat. Înțelegând legea integrității în comunicare, nimeni niciodată nu te mai poate insulta, pentru că vei înțelege că tot ceea ce un om grăiește reprezintă citate din valoarea sa de sine. Practic, îl cunoști pe om fără să trebuiască să te uiți la fapte. De asta oamenii întotdeauna spun adevărul. Eu nu am întâlnit oameni care să mintă. Nu există oameni mincinoși sau rău intenționați. Toți oamenii spun adevărul permanent.

Integritometrul spațiului personal

Așa cum pentru temperatură există un termometru, pentru integritate există un integritometru. Există dispozitive care măsoară nivelul de integritate al oamenilor. Iar acest dispozitiv se numește respectul de sine. Respectul de sine este rezultatul integrității omului în raport cu propriul său cuvânt. Cu cât omul are un nivel mai mare de integritate, cu atât mai sus va fi indicatorul integritometrului, respectiv respectul de sine. Cu cât omul respectiv este mai îndepărtat de cuvântul său, cu atât mai mic este respectul său de sine și, prin urmare, măsurătoarea integrității sale va fi foarte scăzută.

În momentul în care studiezi spațiul personal al unui om, spațiul personal însemnând raportul dintre ceea ce promite și ceea ce face, dintre obiectivele sale și realizările sale, tu ai acces la un indicator direct asupra omului cu care interacționezi. Dacă omul respectiv îți povestește despre structura sa athletică, în schimb, la nivel fizic, omul respectiv dovedește clar un metabolism de sedentar, deodată poți înțelege că integritometrul său este scăzut. Dacă el îți vorbește de abundență și bani, iar la nivel de realitate demonstrează că nu există, este clar că acolo integritometrul este la nivel redus.

Această măsurătoare a raportului dintre ceea ce se promite și ceea ce se face denotă cine este acel om în propriul său spațiu personal. Îți dă acces la omul respectiv pe baza comunicării sale despre el însuși, despre ceilalți și despre lume. Toată lumea întotdeauna spune adevărul. Și culmea

este că adevărul acela este stocat în tot ce vine de aici încolo, de la buze către exterior: ceea ce se spune, ceea ce se face, ceea ce se are.

Integritatea îți atrage oameni aliniați cu tine, orice ar fi

Având în vedere cutia Pandorei, punctul de asamblare, și faptul că este necesar să avem dreptate în legătură cu intențiile noastre, iată cum, pentru a avea dreptate în legătură cu o conversație de vibrație joasă, să am dreptate că sunt naiv, este necesar să atrag în preajma mea oameni care îmi confirmă naivitatea, și anume manipulatori, profitori. Dacă am în cutia Pandorei conversația „*Sunt lacom!*”, oare nu mă voi înconjura de zgârnciți care, pentru a avea eu dreptate că sunt lacom, ei vor intra în zgârcenie să nu-mi ofere? Dacă eu am conversația că sunt inspirațional, oare nu mă voi înconjura de oameni aplaudând? Dacă eu am conversația interioară că sunt o persoană de impact, cu influență, oare nu mă voi înconjura de oameni care cer și doresc să fie influențați de mine? Oameni care spun: „*Te rog, zi-mi cum, încotro, ce să fac, tu cum ai proceda? Zi-mi ce am de făcut, zi-mi tu.*”

Deodată, datorită inducției electromagnetice și felul în care se afectează câmpurile oamenilor, vom fi înconjurați de oameni în preajma cărora noi continuăm să avem dreptate în legătură cu adevărurile personale pe care le validăm. Este un lucru extraordinar. Pentru că, practic, noi putem determina

calibrul oamenilor din jur în timp real, schimbând în punctul nostru de asamblare paradigmele pe care le declarăm drept adevăruri personale. Este un lucru absolut spectaculos să poți să schimbi aceste paradigme de la o secundă la alta. Îți dă o putere imensă, polivalentă, creatoare, îndumnezeire.

Integritatea prin cauzalitate

Este absolut extraordinar ca un om să-și dea cuvântul, însă nivelul cel mai profund de integritate este când tu faci ca acel cuvânt să se îndeplinească. Și un nivel și mai puternic de integritate este atunci când tu respecti teoria nimicului, respectiv logica trivalentă în legătură cu propriul tău cuvânt. Este una să-ți dai cuvântul că vei face bani și este alta să faci acei bani furând de la oameni. Însă atunci când faci acei bani și, în procesul îmbogățirii, tu ești bine, oamenii sunt bine, lumea în care trăiești este bine, se spune că ai creat o realitate în care ai cauzat, ai generat prin cauzalitate ca promisiunea ta să fie reală.

De exemplu, acest proiect, seria Spiritonomics, educație gratuită pentru toată Planeta: în momentul în care scriem această carte „*Integritate*”, noi suntem bine și împliniți, lumea la care ajunge acest conținut beneficiază de putere și înțelegerea integrității și, mai mult, Planeta pe care trăim are astfel de oameni care pun conținut de valoare și persoane care beneficiază de conținut de valoare. Nu trăim oare pe o planetă care este în sustenabilitate?

lată cum oamenii au puterea de a genera, prin cauzalitate, o viață cu rost, conectivitate. Absolut orice face obiectul, subiectul declarației lor, promisiunilor, este o lume fenomenală.

Capitolul 7. Decizii versus alegeri

Integritatea are mai multe coordonate. În momentul în care lucrul cu care suntem în integritate, acțiunea pe care o declarăm onorează trecutul, avem de-a face cu o decizie. În momentul în care acțiunea pe care o întreprindem onorează prezentul sau viitorul, se spune că avem o alegere. Totodată, diferența de vibrație dintre cele două este foarte diferită. Acest capitol este tocmai pentru a clarifica în raport cu ce suntem noi integri atunci când acționăm, ce onorăm noi prin integritatea noastră și prin acțiunile noastre în momentul în care facem o decizie sau o alegere.

Fiecare alegere îți conturează realitatea

Absolut fiecare acțiune, din momentul în care se conturează și onorează punctul de asamblare pe care îl avem la acel moment, în mod evident, ne va sculpta realitatea. Dacă ceea ce noi hotărâm, acțiunea noastră onorează un viciu, zi de zi, se poate spune că la finalul unei perioade de timp, sănătatea ar putea fi afectată, nivelul de dependență ar putea fi afectat, bugetul ar putea fi afectat. Putem vedea că dacă noi alegem să încurajăm, prin integritatea noastră, un obicei care ne sabotează calitatea vieții, după o anumită perioadă de timp calitatea vieții va fi sabotată. La fel se întâmplă și invers. Dacă în viața noastră

integritatea este aliniată cu acțiuni ce onorează creșterea stilului de viață - că e vorba de abundență, de a economisi, de a investi sau de starea de sănătate, adică alegeri și discipline care măresc nivelul de vitalitate, măresc trăinicia, puterea corpului nostru - se poate vedea cum toate aceste acțiuni, toate aceste alegeri modifică profund calitatea realității în care noi trăim.

Astfel, fiecare nouă acțiune, fiecare nouă circumstanță cauzată de noi, fiecare nou cuvânt rostit onorează tipuri diferite de realități. Dacă cuvintele pe care noi le alegem sunt de calibru scăzut, de vibrație joasă, se poate spune că vom crea relații de calibru crescut? În niciun caz. O comunicare defectuoasă, plină de insulte, care dezonorează, nu are cum să cultive relații de calitate. O relație de calitate ridicată este stimulată de un limbaj de calitate ridicată. Un nivel al sănătății calitativ este determinat de obiceiuri în dietă și în mișcare de calitate.

Se poate observa că există un raport direct proporțional între alegerile noastre și calitatea stilului de viață pe care noi îl trăim, care, de fapt, dă calitatea realității în care noi trăim. În acest capitol vom aprofunda acești factori și vom vedea cum putem să facem o diferență în stilul de viață și realitatea pe care noi o alegem, prin ceea ce onorăm, prin acțiunile noastre.

Care este diferența dintre alegeri și decizii?

Decizia onorează trecutul, vine din latinescul „*decidere*” și face parte din toate categoria de cuvinte ce omoară posibilități - sinucidere, pesticid, fratricid, genocid. Toate acestea au legătură cu a omorî, a elimina posibilitățile și a onora doar ceea ce este valabil în trecut. A decide este o acțiune care este orientată pe a valida cutia Pandorei, pe a valida lista de așteptare. *Având în vedere că în trecut am fost mințit, manipulat, trădat în iubire, ce rost are să mai iubesc? Nu mai iubesc.* Aceasta este o decizie. De ce? Pentru că mă uit în trecut, văd ce s-a întâmplat și, prin urmare, aleg conform trecutului. La fel și cu investițiile: *având în vedere că de fiecare dată când am investit am pierdut bani, am fost mințit, înșelat, dezinformat, nu o să mai investesc. Pun banii sub pernă.* Aceasta este în continuare o decizie. De ce? Pentru că susține traumele, dezamăgirile, regretele trecutului, cutia Pandorei.

Alegerea însă este foarte diferită. Alegerea presupune a lua în calcul trecutul, înțelepciunea acestuia, a lua în calcul angajamentele prezentului și a selecta ceea ce onorează, la acest moment, angajamentul pe care eu doresc să îl îndeplinesc. A alege înseamnă să mă uit în fiecare moment la ceea ce eu doresc de fapt să îndeplinesc. *Știu că în trecut am suferit când am avut parte de confuzie și acum mă întreb, ce doresc eu de fapt în viața mea? Claritate. Care este alegerea care onorează claritatea acum? În mod natural, să iau un*

flipchart, un caiet, un marker și să desenez planul de viitor. Planul de viitor nu mai este o decizie. Dacă ar fi fost decizie, ar fi fost că, indiferent cât de mult am planificat, oricât am dorit și oricât am poftit, niciodată nu mi s-a oferit ceea ce eu doream. Nu mai vreau să planific. Mai degrabă stau spontan.

Iată cum diferența dintre decizii și alegeri este absolut imensă. Practic, se poate spune că diferența principală dintre decizii și alegeri este că una onorează trecutul cu suferințele pe care le-am avut acolo, cutia Pandorei, un punct de asamblare care ține de supravețuire și rezistență, iar cea de-a doua categorie, alegerile, onorează prezentul și viitorul, cu năzuințele, obiectivul și visurile pe care le avem.

Există două tipuri de oameni în această lume: acei oameni care onorează coșmarurile lor prin acțiuni, se feresc de a nu intra din nou în coșmaruri și, inevitabil, ajung acolo pentru că asta este ceea ce îi ghidează, iar cea de-a doua categorie este aceea a oamenilor care onorează visurile, năzuințele și obiectivele pe care le au. Acești oameni au niveluri calitative ale vieții total diferite. Unul fuge permanent de răul care i se poate întâmpla, cel de-a doilea se apropie permanent de visurile pe care le are și dorește să le vadă îndeplinite. Aceasta este diferența dintre cele două.

Puterea de a spune „da” realității în care dorești să trăiești

În momentul în care un om devine prezent, în fiecare secundă a vieții sale, la necesitatea de a alinia faptele sale cu obiectivele pe care dorește să le vadă îndeplinite, acel om are un nivel de luciditate foarte ridicat. El are capacitatea de a-și asocia acțiunile pe care urmează să le cauzeze cu nivelul de relevanță pe care le au cu obiectivul său.

Cea mai mare parte din oameni acționează impulsiv. *Dacă m-am supărat beau o sticlă de vin. Dacă sunt deprimat mănânc o ciocolată. Dacă mă simt singur mănânc popcorn sau mă uit la televizor.* Oamenii încearcă să compenseze durerea din emoțiile pe care le trăiesc cu acțiuni pe măsură.

Însă când o persoană ajunge la un nivel de luciditate atât de mare, în continuare ea va fi integră, însă are de ales în legătură cu ce și față de ce să fie integră. Un om loial visurilor sale va fi văzut permanent în acțiuni care îndeplinesc acele visuri. Noi chiar acum suntem într-o acțiune care onorează obiectivul de a îndeplini seria Spiritonomics. Acest obiectiv este din viitor. Acțiunea prezentă este aliniată cu viitorul și cu tot ceea ce urmează să construim. Dacă ar fi fost să aliniam această acțiune cu o traumă, ceea ce s-ar fi întâmplat acum este că am fi evitat să scriem orice carte ca nu cumva să fim judecați de publicul cititor, de criticii literari sau de succesul sau insuccesul din piață. Iată-ne acum într-o acțiune ce onorează viitorul pe care l-am creat.

Așadar, în momentul în care avem puterea de a selecta cu luciditate răspunsul „da” către acțiunile evidente ce ne apropie de visurile noastre, de fapt, imprimăm vieții noastre un caracter evoluționist. Îi dăm vieții noastre capacitatea de a crește exponențial către ceea ce noi dorim să vedem în viitorul nostru, o putere extraordinară raportat la ceea ce fac majoritatea oamenilor. Majoritatea oamenilor fug de lucrurile de care se tem, compensează sau îneacă suferințele trecutului în dependențe care le răpesc capacitatea de prezență, le cauzează amortizare.

Capacitatea de a spune „da” viitorului în care vrem să trăim nu numai că va cauza o apropiere față de visurile noastre, dar, mai mult, va schimba natura acțiunilor în fiecare moment. Vom avea acțiuni foarte diferite decât cele de a ne feri de situații critice pe care le-am trăit în momente care nici măcar nu se mai întâmplă acum, ci sunt parte dintr-o jurisprudență ce s-a oprit din a se întâmpla de foarte multă vreme.

Într-o lume de cuvânt toate merg cum vrei tu

Atunci când relaționezi cu viața ta prin intermediul integrității, tot ceea ce apare în jurul tău este pentru că tu ți-ai dat cuvântul. Dacă ne uităm și facem inventarul realității în care trăim, iată că toate lucrurile din jurul nostru sunt conform cuvântului pe care ni l-am dat. Mi-am dat cuvântul pentru paharul cu apă, pentru ingrediente, pentru cartea de

aici, pentru locație, pentru simbolul de pe tablă, pentru persoana cu care scriu această carte. Toate lucrurile din jurul meu, la acest moment, sunt aici prezente ca urmare a faptului că eu mi-am dat cuvântul pentru ele. Relaționând atât de puternic cu realitatea mea, nu numai că voi avea capacitatea de a zice da sau nu lucrurilor care apar în fiecare moment, ci, mai mult decât atât, voi avea capacitatea de a recunoaște că fiecare nouă etapă, fiecare secundă merge după cum am dorit-o și am creat-o în baza integrității mele, a declarației, a cuvântului și a promisiunilor mele.

Când aud oameni că viața nu merge cum vor ei îmi este clar că ei nu și-au dat cuvântul pentru nimic, pentru că dacă și-l dădeau, probabil că făceau ceea ce era de făcut ca viața să arate după cum își doreau. Se opreau din a merge la acel serviciu care nu-i mai satisface. Se opreau din a mânca acele alimente care nu le-au șlefuit corpul după cum au poftit. Se opreau din a face acele cheltuieli care cauzează instabilitate bugetului. Se opreau din a merge în anturajele care le sabotau respectul de sine. Prin urmare, îmi este evident că acei oameni nu au capacitatea de a zice „nu”, pur și simplu pentru că nu au creat un cuvânt căruia să-și dedice cu loialitate acțiunile.

Iată că, într-o lume de cuvânt, toate merg cum vrei tu pentru că ți-ai dat cuvântul și atunci poți selecta ce reprezintă cuvântul tău, dar și mai mult, poți fi clar ce nu reprezintă cuvântul tău. În mod evident atunci când știi ce nu este

cuvântul tău va fi foarte ușor pentru tine să selectezi și să dai la o parte tot ceea ce nu te reprezintă.

Excedentul de integritate generează Unitate

În momentul în care m-am obișnuit să fiu un om de cuvânt, nu numai că se creează un nivel de jurisprudență imens în spate, cazuri foarte multe în care m-am ținut de cuvânt, dar, în același timp, se cauzează în spațiul meu și un plus de inspirație pentru oameni care mă văd în mijlocul lui a mă ține de cuvânt.

De fiecare dată când vin în studio și înregistrez câte un volum, fac o postare în care spun că la finalul zilei de azi o nouă carte va fi pusă în lume, iar oamenii sunt într-o stare de ovație, de respect, de inspirație pentru faptul că declar și la final spun că am făcut după cum am declarat. Acest nivel de inspirație, pe care oamenii îl trăiesc în jurul meu, generează între ei unitate, pentru că ei se trezesc a fi susținători ai unei realități în care ei cred. În momentul în care generăm o integritate în spațiul nostru, iar oamenii se pot baza nu numai pe cuvântul meu, ci și eu pe al lor, și ei între ei pe propriul lor cuvânt, acești oameni au ceva în comun: integritatea. Oamenii care au lucruri în comun trăiesc sentimentul de unitate. Sunt împreună în același lucru.

Dacă ne uităm la oameni cărora le place aceeași echipă de fotbal, unde se întâlnesc ei? La meciul de fotbal ce îi reunește. Pe oamenii care iubesc un anumit tip de mâncare,

o pizza, unde îi găsim? La acea pizzerie. Cum îi găsim? În unitate. Ei se strâng în locații care îi cheamă prin puternicul sentiment de apartenență.

Așadar, atunci când ne ținem de cuvânt în legătură cu ceea ce ne place, ne face bine sau ne descrie viitorul, deodată, mai mulți oameni, ținându-se de același cuvânt, trăiesc sentimentul de unitate și, în special, de apartenență. Unitatea este foarte ușor de realizat: cauzează mai mulți oameni să-și dea cuvântul pentru același lucru, iar atunci când mai mult de o singură persoană își dă cuvântul pentru același lucru, instantaneu trăiești sentimentul de unitate. Unitatea este tare simplă.

Cum să trăiești o viață fără regrete?

Atunci când fiecare dintre acțiunile tale onorează obiective pe care tu le-ai ales, fiecare dintre acțiunile tale reprezintă ceva ce ai validat, planificat, implementat, fiecare dintre ele necesită un nivel de energie pe care ți l-ai asumat, ai acceptat și ești dispus să-l oferi, trăiești o viață fără regrete. În fiecare moment, omul se regăsește responsabil pentru acel pas din viața lui, pe de-o parte și, pe de altă parte, este dispus să ofere cantitatea de energie pe care o are de oferit, având în vedere că și-a planificat deja acel pas.

Viața regretabilă este atunci când oamenii sunt surprinși de resursele care sunt scoase din spațiul lor ca urmare a faptului că nu s-au așteptat. Când nu se așteaptă un om? Când n-a făcut un plan. Când funcționează în baza

așteptărilor că ar trebui să se întâmple, că ar fi frumos, că ar fi drăguț, că ar fi fost ok, atunci omul se trezește deseori în planurile altcuiva, iar în planurile altcuiva se întâmplă dezlocuiri de energie, de timp, de resurse, care sunt surprinzătoare. *„Nu-mi vine să cred, nu m-am așteptat la asta. Așteptarea mea ar fi fost că o să fiu luat în calcul, că o să fiu iubit, că n-o să fiu abandonat, că o să fiu băgat în seamă.”*

Atunci când avem de-a face cu așteptări nedeclarate, integritatea nu are de ce să se formeze. Suntem în integritate cu frica noastră și urmează o decizie. Decizie înseamnă că trauma din trecut se va repeta. Suferința din trecut va fi amplificată. Se va forma o garnitură de tren, plină cu și mai multă jurisprudență pe direcția respectivă. Un om care se ferește din a fi abandonat, să spunem, creează în urma sa multiple situații în care a fost abandonat și chiar le invocă, îndemnând oamenii din jurul său să facă în așa fel încât să-i respecte traumele: *„O să faci și tu ca restul? O să mă abandonezi și tu? O să mă părăsești?”* Ce face omul acesta? Pur și simplu, îndeamnă oamenii la a fi integri cu propria sa listă de așteptare. Pentru că dacă ar fi să fie o alegere, îndemnul ar fi *„Vreau să cresc alături de tine. Îmi doresc să construim un viitor comun. Vreau să mă implic în ceva ce ne cheamă laolaltă. Îmi doresc să creez ceva frumos care ne ține împreună.”*

Iată cum diferența dintre decizie și alegere este prezentă chiar în exprimarea acestei persoane. Și în

momentul în care o persoană care are saltul de integritate vede aceste îndemnuri, într-o secundă înțelege dacă acel om funcționează pe baza listei de așteptare sau funcționează pe baza listei de aspirație a obiectivelor cu care se aliniază.

Claritatea - cuvântul ferm declarat

Un om care trăiește în integritate are obișnuința, disciplina, uneori chiar dependența, deprinderea de a-și crea realitatea pe baza propriilor cuvinte, încă de la simplul trezit dimineața, care e bazat pe alarma setată la ora la care și-a propus să se trezească. De exemplu, în această dimineață mi-am propus să mă trezesc la șase și un sfert. Toată realitatea mea de azi reflectă această alegere, făcută chiar aseară. Am promis că mă trezesc la șase și un sfert. Am setat alarma la șase și un sfert. Corpul meu a sărit din pat la șase și un sfert. Totul este aliniat pe baza a ce? Pe baza alegerii de aseară, făcute conform unei planificări de a fi punctual la această întâlnire. Deci, iată cum, deodată, sunt clar. De ce sunt clar? Pentru că mi-am dat cuvântul.

Oamenii care au o parte de confuzie sunt acei oameni care se bazează pe planurile altora, dar mai mult, nu și-au făcut propriul plan. Sunt confuzi pentru că planurile celorlalți nu le sunt clare, pe de-o parte, iar pe de altă parte, nu și-au dat cuvântul pentru nimic altceva, fiind reactivi la ceea ce li se dă din mediul extern. Așadar, claritatea este o trăsătură a unui om integru. El spune cum va decurge viața și așa va face.

Când un om este în confuzie este din cauză că este lipsit de integritate, nu și-a dat cuvântul pentru nimic. Abia când își dă cuvântul el devine super clar. Va ști exact agenda sa pentru că a avut un impact causal asupra naturii propriiei agende. A zis „*Mă voi trezi, voi face, voi merge, voi cauza*”. Iată cum, deodată, nu mai este confuz.

Confuzia este specifică oamenilor care nu și-au asumat nici măcar integritatea, nu și-au dat cuvântul pentru nimic. Dacă vrei să fii instant clar, dă-ți cuvântul pentru ceva, inclusiv pentru lucruri de vibrații joase. De multe ori eu îmi dau cuvântul pentru lucruri de vibrații joase, cum ar fi să beau o sticlă de vin, și numesc această procedură „*porcea/ă*”. Aceasta îmi este utilă pentru a mă regenera fizic și psihic după ce sunt pe scenă trei zile. Îmi dau cuvântul pentru o celebrare. Fumez o țigară. O dată la două-trei luni fumez un trabuc. Sunt în integritate cu promisiunea de a oferi corpului meu prilejul de a celebra prin ceea ce corpul celebrează. Cum celebrează corpul? Prin anumite tipuri și ocupații ce îi permit să simtă că a meritat efortul investit, în așa fel încât să fie integru promisiunilor sale.

Agenda întunecată versus Agenda luminoasă

Agenda întunecată reprezintă acea acțiune aliniată cu decizii ce confirmă trecutul nostru. Dacă în trecutul nostru există un abandon, atunci agenda întunecată va conține acele fapte care onorează sentimentul că am fi părăsiți. Ce

anume este necesar să fac pentru a confirma lucruri ce stau în lista mea cu adevăruri personale? Dacă în adevărul personal este „*voi fi abandonat*” și eu trebuie să confirm încă o dată, să am dreptate în legătură cu faptul că voi fi abandonat, ce voi cauza? Ceartă, deconectare, sabotaj, insultă, lipsă de prezență, și așa mai departe.

Pe cealaltă parte, există agenda luminoasă care reprezintă acele acțiuni care onorează visurile mele. Sunt acele locuri în care eu pot determina ce doresc eu de fapt de la viață. Dacă mergem pe același exemplu, în care una dintre durerile persoanei era de a nu fi abandonată, poți să te uiți și să observi ce dorește, de fapt, acea persoană. Dorește poate iubire, poate conectare, poate stabilitate. Hai să luăm conectare. Atunci, agenda luminoasă conține acele acțiuni care onorează angajamentul prezent și viitor de conectare. Cum procedează un om care dorește să se conecteze? Realizează contact vizual. Aduce acolo tandrețe, respect, demnitate. Cauzează circumstanțe împreună. Cauzează un limbaj de conectare. Generează responsabilitate, susținere, contribuție, respect.

Iată cum cele două agende sunt foarte diferite. Agenda întunecată conține acțiuni de vibrație joasă care sabotează visurile și prin urmare onorează coșmarurile. Agenda luminoasă conține integritate în raport cu acele acțiuni de vibrație înaltă care onorează visurile și ceea ce dorim. Sunt lucruri extraordinar de simple, însă abia acum ele urmează să intre în educația oamenilor din jurul nostru,

tocmai prin punerea acestor cărți în intenția principală a seriei Spiritonomics, și anume educație spirituală gratuită pentru toată planeta.

Puterea limbajului generativ

Limbajul generativ reprezintă felul în care noi dăm corpului nostru instrucțiuni prin care să urmeze agenda luminoasă. Pentru a cauza unui corp să pună acțiune peste acțiune în direcția îndeplinirii visurilor sale este necesar să vorbim frumos cu el. Ca un corp să se apropie de obiectivele sale este necesar să îl motivăm, să îl stimulăm, să-l încurajăm să meargă pe direcția în care își vede visurile îndeplinite.

Îmi aduc aminte, de multe ori, în maratoane care erau extrem de solicitante, cum am văzut o diferență enormă între momentele în care mă motivam, mă încurajam, mă susțineam și mă determinam să ajung la finish, chiar dacă eram în situații fizice foarte provocatoare. *„Încă un pas. Hai că vei reuși. Mai ai 10 km. Sunt sigur că vei duce chestia asta la capăt. Corpul tău este rezistent. Vei reuși să finalizezi cursa. Vei ajunge pe podium. Vei rupe linia de finish cu pieptul.”* Însă am observat că atunci când am onorat conversații ce nu sunt generative, ci vin din agenda întunecată: *„N-are rost. Ce să mai continui? Ești prea obosit. Lasă așa. Renunță aici. Ești prea bătrân, prea lipsit de rezistență”*, acele obiective nu numai că s-au îndepărtat și au devenit imposibile, dar a survenit de fiecare dată abandonul.

A avea conversații generative înseamnă a folosi un limbaj care te îndreaptă prin acțiuni și pași, cât de mici ar fi ei, către ceea ce reprezintă obiectivul tău. Așadar, o întrebare pe care, la acest moment, fiecare dintre voi și-o poate adresa este: *„Care este cea mai mică acțiune care mă apropie de visul meu? Care este acțiunea imediat următoare care mă susține în îndeplinirea agendei luminoase?”* Să zicem această carte: *Care este acțiunea următoare? Următorul ingredient? Care este următorul pas? Următorul capitol? Care este următoarea energie? Planificarea cărții pe care o vom scrie, exact într-o săptămână începând de azi, și anume, Puterea Personală.*

Totul este mereu în integritate

De fiecare dată când ne uităm în spațiul în care noi trăim, putem vedea că există acolo obiecte, circumstanțe, persoane, lucruri, fapte, iar toate aceste lucruri sunt parte din integritatea care onorează contextul respectiv.

Am fost la un moment dat într-un bar din Statele Unite și, surprinderea mea a fost să văd că în barul respectiv erau coji de alune într-un strat de 20 cm de la podea. Practic, când mergeam, treceam printr-un strat de coji de arahide foarte gros. La început am fost mirat, însă după aceea, am văzut postat pe perete că alunele sunt din partea casei și este ok ca toată lumea să le arunce pe jos pentru că, la final, vor fi curățate. Ei făceau, de fapt, economii cu chelnerii și cu

ospătării care ar putea curăța barul o dată pe noapte. Era în integritate cu regulile casei, însă am fost și în locații extraordinar de curate, în care regula era impecabilitate la fiecare pas.

Iată, două situații diferite, în care toată lumea era deja în integritate cu reguli stabilite pentru acel spațiu. Totul este întotdeauna în integritate. Dacă este un singur lucru pe care ne putem baza, chiar mai mult decât gravitația, acela este integritatea. Există locuri în care gravitația nu mai există, iar asta este în afara spațiului planetar sau în simulatoarele de gravitație zero, însă spații în care integritatea să nu fie respectată nu există. Integritatea este respectată peste tot, în fiecare moment, chiar dacă duce la un impact negativ.

Vedem un om care mănâncă ceva, chiar dacă îi face rău. În legătură cu ce este el în integritate? Cu ce se aliniază faptele sale? Cu gândul că este lacom, cu acele conversații din interiorul cutiei Pandorei: *„Sunt lacom. Sunt gras. Sunt neputincios. Este necesar să mă pedepsesc.”* Când vedem un om într-un corp zvelt, rezistent, puternic, cu ce este în integritate acțiunea și dieta sa? Cu imaginea de sine: *„Este important pentru mine să am un corp suplu. Este important pentru mine, indiferent de vârstă, să am capacitatea de a fi zvelt și rezistent.”* Iată cum integritatea se manifestă peste tot, tot timpul. Nu există o singură excepție. Dacă oricare dintre cititori găsește un loc în care nu există integritate, îl rog să-mi aducă la cunoștință. Sunt foarte curios să găsesc excepții de la această regulă.

Capitolul 8. Integritatea ca motor al manifestării realității

Integritatea este un motor al manifestării realității. Prin faptul că ne ținem de cuvânt, noi facem realitatea să se nască. Realitatea se naște ca urmare a faptului că noi ne dăm cuvântul pentru ceva.

Dacă ne uităm la felul în care au evoluat orașele, cum s-a ajuns de la cal la trăsură, la motor cu aburi, apoi la motor cu compresie și, ulterior, la toate mijloacele de transport, se poate spune că motorul realității a fost motorul manifestării realității, a fost dorința de creștere a vitezei cu care oamenii se deplasează? Bineînțeles. Dacă ne uităm la felul în care a evoluat tehnologia, se poate spune că oamenii au fost aliniați pe durata evoluției, a deceniilor, a secolelor cu metode de comunicare și de conectare din ce în ce mai facile, mai portabile și mai flexibile? Bineînțeles că da.

Așadar, integritatea este un motor al construirii realității. Lucrurile apar în realitate pentru că cineva și-a dat cuvântul: că este vorba de o clădire, de un oraș, de un concept, de o inovație, de o prietenie, de o relație, de un business. Toate aceste lucruri apar ca urmare a faptului că integritatea a fost motorul principal prin care un om a transformat dorința sa în declarație și, ulterior, în fapt și rezultat.

O lume de cuvânt. Cuvântul tău!

Lumea în care trăim este o lume de cuvânt. Toate lucrurile din jurul nostru se întâmplă pentru că cineva și-a dat cuvântul, însă dacă dorim să experimentăm o lume puternică, este necesar ca noi înșine să avem un cuvânt în acea lume. Pentru a avea direcție, pentru a avea rost, pentru a avea o busolă, pentru a avea orientare, este necesar să ne dăm propriul nostru cuvânt în lume, și anume, să cauzăm în viața noastră acțiuni orientate cu propria noastră viziune.

Lumea este un spațiu în care integritatea este mereu prezentă, lumea apare ca urmare a faptului că cineva și-a dat cuvântul, dar *ce-ar fi ca tu să fii acel cineva, ce-ar fi ca lumea din jurul tău să reflecte, în spațiul tău, faptul că tu ai fost un om de cuvânt?* Asta înseamnă un om cu viziune: să acționezi permanent în baza unui cuvânt, iar acțiunile tale să fie relevante în raport cu obiectivele spre care aspiți să crești.

Un om fără cuvânt, un om fără aspirații, un om care face acțiuni în baza trecutului și agendei întunecate, prin decizii, este foarte diferit de un om care acționează către obiectivele și visurile sale, luând acțiuni aliniate cu agenda sa luminoasă. De ce? Pentru că unul va fi într-un spațiu în care se ferește de a nu fi rănit de ceilalți prin cuvântul lor, iar în cel de-al doilea caz este un om care acționează, avansează către cuvântul pe care și l-a dat, viitorul pe care vrea să-l vadă îndeplinindu-se, realitatea pe care a promis că o va materializa.

Care este apusul istoriei personale?

În momentul în care omul devine conștient de impactul pe care onorarea deciziilor îl are în propria sa viață, el realizează că factorul determinant pentru onorarea agendei întunecate este istoria personală. Istoria personală reprezintă obișnuința omului de a se victimiza, uitându-se la un trecut pe care îl observă cu neputință.

Victimizarea apare atunci când omul nu este complet responsabil și integru în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat. Înțelegând că istoria personală reprezintă felul în care oamenii invocă trecutul neputincios prin limbajul lor, numită *victimizare* sau chiar *babuinizare*, omul se poate opri și realiza: „*De fiecare dată când am invocat trecutul, am vorbit despre o realitate în care nu mi-a mers bine, am vorbit despre o relație în care am fost pedepsit, insultat, manipulat*”. Acest om înțelege că toate emoțiile negative au în comun faptul că „*vorbesc despre un trecut în care nu am fost capabil să-mi gestionez viața*”. Această realizare susține omul să renunțe la a invoca porțiuni din trecutul său care au în comun faptul că a fost lipsit de putere.

Apusul istoriei personale înseamnă să ajungi la acea stare din viața ta în care să nu mai invoci trecutul niciodată. Nu mai vorbești despre trecutul tău, ci vorbești despre ceea ce se întâmplă acum și ceea ce este relevant pentru viitor. Istoria personală, odată apusă, face loc unei noi categorii, unui nou calibru de viață, și anume, o viață în care vorbești

despre puterea personală, care este chiar subiectul următorului volum din Spiritonomics.

Cum se naște puterea personală?

Puterea personală înseamnă că limbajul tău onorează ceea ce tu dorești să simți, chiar acum, și ceea ce tu dorești să crezi în viitorul tău. Ea se naște renunțând la istoria personală și cauzând o aliniere a limbajului, a intențiilor, a acțiunilor și a rezultatelor cu obiectivele tale. Diferența cea mai mare între cele două este că puterea personală cauzează apropiere față de ceea ce visezi și dorești să crezi, față de realitatea ideală în care tu dorești să trăiești, iar istoria personală cauzează o fugă permanentă de ceea ce te-a bântuit, te-a rănit, te-a traumatizat în trecut. De aceea, un luptător al puterii personale, și când spun luptător mă refer la nivel spiritual, la un om care își impecabilizează limbajul, acțiunile și interacțiunile cu semenii săi, nu va fi văzut vorbind despre istoria personală.

Chiar ieri am avut o persoană din echipă care m-a sunat și a cerut să facem un interviu pentru a face o descriere care mă califică pentru apariția la televiziune. Și a început să-mi pună întrebări despre trecutul meu, iar atunci i-am spus așa: *„Sunt la un nivel la care nu sunt dispus să invoc trecutul pentru a mă califica pentru prezența într-un spot publicitar, într-un interviu, într-o interacțiune sau un podcast. Refuz acest tip de interviu, nu voi invoca istoria personală cu ce am*

fost în urmă cu 10, 15, 20, 30 de ani, ci mai degrabă merg în lume prin ceea ce eu doresc să fac, să pun în lume și să realizez.” Am refuzat interviul chiar dacă era cu un membru al echipei, am spus că nu doresc să folosesc istoria mea personală pentru a confirma cine sunt eu azi, în schimb, pot vorbi despre obiectivele pe care le am, despre impactul pe care doresc să îl pun în lume și despre genul de realitate pe care doresc să o cauzez. Îmi aduc aminte de felul în care a vorbit Maica Tereza: ea a spus „*Nu mă invitați la o întrunire anti-război că nu voi veni, dar la una pro-pace voi fi mereu în primele rânduri.*” Exact același lucru se întâmplă aici: vreau să fiu parte dintr-o viață ce onorează agenda luminoasă. La una ce onorează agenda întunecată nu am nimic de zis.

Distincția diplomației: integritatea în limbajul causal

Diplomația reprezintă capacitatea de a avea un discurs elegant, o comunicare impecabilă și o conversație prietenească cu propriile tale visuri. Visurile au tendința să se apropie de tine și să dorească să se îndeplinească atunci când vorbești frumos cu ele. A vorbi frumos cu visurile tale înseamnă a vorbi de la nivelul de la care ele se află. Dacă visul tău este de a aduce unitate, atunci cuvintele de prietenie, pe care le adresezi unor oameni pe care îi aduci în unitate, vor face parte din nivelul de vibrație la care unitatea se întâmplă prin consens, consimțământ, comunitate,

apartenență, contribuție, colaborare, coroborare. Toate aceste cuvinte fac parte din spectrul unității.

Diplomația înseamnă să înțelegi nivelul la care se află interlocutorul și să vorbești, cu politețe, de la nivelul la care ești înțeles, asumându-ți că este de treaba ta să identifici nivelul interlocutorului și asumându-ți că este misiunea ta să folosești cuvinte care întâlnesc interlocutorul la acel nivel. În cazul nostru, interlocutorul reprezintă visurile noastre. Dacă visul nostru se află la nivelul iubirii, atunci limbajul nostru este necesar să conțină cuvinte ca acceptare, compasiune, empatie, susținere. Dacă realitatea pe care noi vrem să o onorăm este la nivelul abundenței, atunci diplomația presupune că noi vom cauza folosirea unor cuvinte de tip plus valoare, creativitate, utilitate, performanță, eficiență. Iată cum diplomația este atât de simplă și are doar câțiva pași:

1. Determină nivelul interlocutorului tău, chiar dacă este visul tău sau o persoană reală.

2. Creează-ți responsabilitatea de a folosi un limbaj care este pe înțelesul aceluia interlocutor. Este ca în cazul unui copil. Dacă un copil are vocabularul vârstei de 7 ani, este normal să folosim oare cuvinte academice și un limbaj elevat, din care acel copil nu va înțelege nimic? Nu, nu este politicos și nici empatic. Folosim un limbaj care conține cuvinte din spectrul inteligibil de la vârsta respectivă. La fel și cu obiectivele noastre. Dacă obiectivele noastre se află în zona de iluminare, să spunem, este normal să folosim cuvinte din acea zonă, precum conștientizare, prezență, cauzalitate.

Iată cum noi avem șansa de a ne adapta limbajul, tocmai pentru a hrăni visurile pe care dorim să le vedem devenind realitate, să le vedem materializându-se. Aceasta este diplomația limbajului. Acesta este un limbaj care este orientat spre cauzalitate. Este treaba noastră să punem în lume cuvinte de vibrația realităților în care dorim să trăim. Noi suntem singurii care avem această misiune.

Arta de a cauza realități colective prin integritate

În momentul în care cuvântul nostru nu se mai referă la acțiuni ce implică doar propria noastră existență, ci implică realități colective - mai mulți oameni ținându-se de cuvânt - se realizează un șir de evenimente în lanț. Pentru a cauza o astfel de realitate colectivă este necesar ca toată lumea să trăiască în baza unui cuvânt. Acesta este locul în care se formează codul de apartenență, un loc în care suntem de acord că ne vom ține cu toții de cuvânt, pentru a cauza aceste realități.

De exemplu: am creat Retreat-ul Wisdom¹, care este deja la ediția a șaptea în acest moment. La acel retreat, cu toții ne dăm cuvântul pentru o multitudine de lucruri: eu aleg să tai lemne, tu alegi să gătești, altul alege să aducă apă, altcineva își dă cuvântul că va face focul, indiferent că este

¹ Wisdom este un retreat în natură, departe de tehnologie, oraș, internet sau electricitate ce se desfășoară pe parcursul a 8 zile și este organizat de Createrra. Descoperă toate detaliile pe www.createrra.ro.

vorba de cel de la bucătărie sau cel din locul în care ne încălzim, la focul central. Iată cum, având un grup de oameni în care fiecare își dă propriul cuvânt pentru o porțiune din realitatea colectivă, la final, când fiecare își îndeplinește cuvântul, avem o comunitate care funcționează. Și am avut situații provocatoare în destul de multe rânduri. Cineva nu s-a ținut de cuvânt, cineva nu s-a trezit dimineața la ora stabilită pentru a face cafeaua, iar realitatea colectivă a resimțit acest lucru prin faptul că, atunci când s-au trezit cei de la bucătărie, cafeaua nu era făcută. Nefiind făcută, oamenii nu și-au băut cafeaua, au trecut printr-o stare de picaj la nivel de energie.

La fel se întâmplă ori de câte ori cineva nu își face partea în promisiunea colectivă. Când cineva nu își face partea, realitatea pentru care ne dăm cuvântul are provocări din a se întâmpla, iar aceste provocări cauzează pierderea apartenenței. Oamenii nu mai au către ce să vină pentru că nu mai au de ce să-și îndeplinească cuvântul. Așadar, cauzarea acestei arte, și anume, de a-și ține cuvântul pentru o realitate colectivă este absolut necesară pentru a aduce în lume unitate, apartenență și contribuție. De fapt, stă la baza volumelor ulterioare: *Apartenența*, *Contribuția*, *Unitatea*.

Ștafeta integrității și importanța sincronizării în lanț

În momentul în care fiecare dintre oamenii ce sunt implicați într-un proces din mai multe etape se țin de cuvânt,

se poate spune că aceste etape se vor realiza. Am dat într-unul din capitolele anterioare relevanța punctualității unui conducător de locomotivă pentru momentul în care pâinea ajunge pe masa oamenilor. De exemplu: dacă avem 200 de oameni care fac naveta dintr-o gară către fabrica de pâine aflată la periferiile orașului și toți sunt punctuali la gară, însă conducătorul locomotivei nu ajunge la timp pentru că nu s-a trezit sau a avut orice altă motivație, se poate observa că, deși și-au dat cuvântul acești oameni, ei nu vor ajunge la timp la fabrică. Dacă la fabrica de pâine se ajunge cu o întârziere de două ore și prima șarjă în procesul de brutărie este ratată, se poate observa cum în magazinele de pâine din satul respectiv, pâinea nu mai ajunge la timp. Și dacă nu mai ajunge la timp, se poate observa cum oamenii din case, care se bazează pe acele pâini, să fie deja pe masa lor, nu mai pot avea pâine pe masă? De ce? De ce un oraș cu 50.000 de oameni este afectat de alarma pe care ar fi putut să o seteze un conducător de locomotivă? Pentru că circuitele sunt legate în lanț, ștafeta integrității afectează pe toată lumea deodată. Un singur om care nu duce oamenii din gară la fabrica ce are producția în slujba comunității și a magazinului de unde se hrănesc cauzează o ruptură în toată structura colectivă.

Așadar, această ștafetă e necesar să funcționeze în baza sincronicității și a faptului că ne asumăm fiecare parte din proces. Iată cum, dacă toată lumea își face partea din

promisiune, oamenii sunt parte dintr-o realitate colectivă consensuală care pur și simplu funcționează.

Integritatea în achiziția felurilor de a fi aspiraționale

În momentul în care ne manifestăm dorința viitoare de a deveni într-un anumit fel, vedem foarte mulți oameni care afirmă „*Vreau să devin abundent, vreau să am parte de iubire, vreau să devin un om de valoare, vreau să scriu o carte*”. În momentul în care oamenii își manifestă aspirațiile, singurul lucru necesar pentru a ne duce acolo este integritatea, capacitatea noastră de a face după cum ne-am propus și după cum am declarat. Niciun alt fel de a fi nu ne poate livra obținerea viitorului în măsura în care integritatea ne dă.

Integritatea este singura formă de contact a omului cu propriul său viitor. Dacă dorim să devenim după cum aspirăm și visăm, este necesar ca integritatea noastră să cupleze la ceea ce am promis că vom face și vom fi. Fără integritate nu se poate ajunge acolo. Determinarea nu poate să ne ducă acolo. Perseverența nu poate să ne ducă acolo. Nici măcar inițiativa. Singurul lucru care ne duce este faptul că ne dăm cuvântul pentru acea realitate aspirațională la care visăm, pentru acele obiective pe care dorim să le îndeplinim și, în primul rând, pentru felul de a fi pe care noi dorim să-l achiziționăm. Doar integritatea ne duce acolo.

Doresc să fiu un om iubitor și iată faptele care mă duc acolo. Doresc să fiu un om abundent și iată creația care mă

duce acolo. Doresc să fiu conectat și iată conversația care mă duce acolo. Toate aceste lucruri sunt bazate pe un singur lucru: integritate, puterea de a mă ține de cuvânt.

Înțelegerea profundă a devitalizării: cronofagia și vampirizarea. De ce le invocăm?

Devitalizarea apare ca urmare a faptului că nu suntem conștienți că ne-am dat cuvântul pentru o realitate ce nu depinde de noi. În momentul în care experimentăm cronofagie și vampirizare, acestea însemnând că lăsăm oamenii să ne mănânce timpul sau energia, înseamnă că noi nu am avut niciun cuvânt pentru a proteja timpul sau energia noastră.

Dacă cineva mă sună în acest moment și îmi spune „*Marius, rapid, hai să mergem la o sărbătoare!*”, care crezi că va fi răspunsul meu? Va fi „*Eu nu mă mișc de pe acest scaun până nu finalizez cartea Integritatea.*” Iar după aceea, am alte angajamente ulterioare, pe durata următoarelor 3 zile, din care nu mă voi sustrage. Așadar, voi refuza sau reprograma absolut orice propunere vine la acest moment din exterior. De ce? Pentru că am propriul plan. În acest moment mi-am dat cuvântul pentru propriul meu plan. Cu alte cuvinte, nu pot fi sustras, extras de aici. Nimeni nu poate dispune de timpul meu pentru că mi-am dat deja cuvântul pentru el.

La fel este și cu vampirizarea: ea apare atunci când un om are cantități de energie pe care nu și le-a alocat. Un om nu poate fi furat de energie decât atunci când energia sa nu

a fost alocată. Prin urmare, el umblă cu surplus de energie la el. Ca să poți să-i răpești energia unui om, înseamnă că el a hotărât că acea energie este de dat. Energia mea, în acest moment, de exemplu, este dedicată unei singure direcții: cartea *Integritatea*. Nimeni nu poate să vină să-mi realoce această energie pentru că sunt focusat doar pe o singură direcție.

Deci, iată cum integritatea, în momentul în care se manifestă în direcția devitalizării, și anume, ne lăsăm furați de timp și energie, apare doar ca urmare a faptului că nu am creat în viața noastră o listă de acțiuni către agenda noastră luminoasă, către visurile și obiectivele noastre. Când un om este deposedat de timp sau energie înseamnă că el și-a dat cuvântul pentru onorarea unor decizii. Integritatea sa onorează trecutul: „*Altcineva m-a furat. N-am putut să zic nu. Nu mi s-a spus. Mă așteptam că...*”.

De aceea este important de înțeles că devitalizarea apare doar în viața unui om care este orientat spre onorarea agendei întunecate, luând decizii care reconfirmă suferințele din trecut. Un om care este ancorat în visurile sale nu poate fi deturnat. În mod clar are o agendă planificată cu acțiuni relevante pentru viitorul său și mă uit la exemplul prezent chiar acum: sunt prezent cu fiecare silabă din cuvântul meu, din limbajul meu pe o singură direcție. Astăzi este pentru mine despre un singur cuvânt pe care sunt focusat: *integritate*. Nimic nu mă poate scoate din asta.

A fi în cuvântul altcuiva

A fi în cuvântul altcuiva este, de fapt, sursa frustrărilor tuturor oamenilor. În momentul în care nu îți dai cuvântul pentru ceva, cum ar fi să creezi un context care onorează visurile tale, ceea ce dorești să îndeplinești, obiectivele tale sau aspirațiile tale, acel timp va fi realocat instant către cineva care și-a dat cuvântul. Dacă nu ești în viața ta, onorând un context către obiectivele tale, în mod clar onorezi un context din viața altcuiva, care a avut puterea să-și definească cuvântul și obiectivele.

Integritatea traduce realitatea

Dacă dorim să descoperim semnificația unei realități, să avem harta energetică și cauzală a realității în care trăim, tot ce este necesar să facem este să ne uităm la realitate și să ne întrebăm: *„Pentru ce și-au dat cuvântul oamenii care au creat această realitate?”* Indiferent că este vorba de o clădire, de o prietenie, de o carte, de un proiect, de o relație, în momentul în care ne uităm la ce se întâmplă acolo, putem realiza din start pentru ce și-au dat cuvântul.

Dacă ne uităm la o realitate, să spunem o relație în care oamenii se insultă, în care oamenii pierd timpul, în care nu avansează către lucruri constructive, nu putem oare din start traduce acea realitate și înțelege pentru ce și-au dat ei cuvântul? Pentru risipă de timp, de energie, poate risipă de resurse.

Însă atunci când vedem o realitate cauzală, vedem o realitate care onorează obiective luminoase, din agenda luminoasă, putem vedea că acolo toată lumea și-a dat cuvântul pentru a atinge obiective care au sens. Așadar, integritatea este la sursa traducerii realității. Te uiți la realitatea care te înconjoară și vei putea să descoperi principiile, angajamentele și intențiile celor care au creat-o. Traducerea realității este întotdeauna extraordinar de ușoară prin integritate. Poți ști cu ce promisiuni s-au aliniat creatorii ei.

Capitolul 9. Stabilitatea interioară în fața provocărilor

În momentul în care aducem integritatea în viața noastră de zi cu zi, observăm că provocările pe care le întâmpinăm sunt de fapt un prilej de redeclarare, reafirmare și realiniere cu ceea ce face obiectul integrității, respectiv obiectivul pe care noi dorim să-l vedem îndeplinit. Așadar, această stabilitate provine dintr-o viziune clară și provine din faptul că ne este evident care este următoare acțiune care ne duce acolo. Capacitatea noastră de a avea stabilitate la nivel interior vine, pur și simplu, din faptul că ne putem reorganiza, realinia cu obiectivul pe care l-am stabilit.

Cum să rămâi centrat indiferent de situație? Revenirea la cuvânt

Un lucru extraordinar de elegant în legătură cu felul în care suntem construiți, la nivel de conștiință, la nivel spiritual este că, atunci când ne setăm o intenție pe care dorim să o respectăm prin integritate, prin cuvânt și faptă, se creează în interiorul nostru o durere care se acutizează, ori de câte ori ne depărtăm de intenția noastră. Asta este ce au în comun toate intențiile. Când ne îndepărtăm de ele, trăim o stare de suferință. Practic, revenim în corp.

De exemplu: în momentul în care ne-am setat intenția de claritate și dorim să fim clari în legătură cu afacerile, cu o relație, cu o dietă, ori de câte ori ne îndepărtăm de ceea ce ne-am propus, apare durerea confuziei, apare sentimentul de pierdere, de distanțare față de ceea ce dorim cu adevărat.

Această deconectare de la intenția noastră la nivel sufletească cauzează în corpul nostru o suferință care ne îndeamnă la două lucruri: primul, să devenim prezenți la intenția pe care ne-am setat-o în primul rând și, al doilea, să ne reîntoarcem la ceea ce onorează intenția pe care ne-am construit-o. Acest fel unic în care omul este construit ne permite să ne observăm oportunitățile de a reveni la cuvântul pe care ni l-am dat, la promisiunea pe care ne-am dat-o.

Bineînțeles că există și un aspect secundar. Atunci când nu revenim la cuvântul nostru, ajungem să luăm decizii. Când nu revenim la cuvântul nostru, alegând următoarea acțiune care, în mod natural, onorează obiectivul, oamenii se duc în decizii; decizii, adică onorăm trecutul. *„Ce s-a întâmplat data trecută când m-am certat într-o relație? Păi ne-am despărțit sau ne-am dușmănit.”* Iată că omul are ocazia de a onora deciziile sale, agenda întunecată. Însă, atunci când devine prezent la ceea ce înseamnă îndepărtarea de intenție, omul se poate realinia, își poate reafirma intenția - *„Intenția mea aici este să duc această carte la capăt și așa o voi face.”*

Busola integrității: ce ne orientează acțiunile și stările?

În momentul în care ne-am declarat obiectivele, am stabilit intenții în legătură cu care am hotărât că avem dreptate, ele au fost puse în cutia cu adevăruri personale, numită și *punct de asamblare* și, de acolo, prin declarare, devin fapte către manifestare. În momentul în care am construit acest circuit de producție apare o busolă. Busola asta ne indică în ce direcție este obiectivul nostru, cât de tare ne-am îndepărtat de intenția sursă și, mai mult, dacă activitățile, acțiunile pe care le-am onorat sunt relevante pentru obiectivul respectiv.

Cred că lucrul ce cauzează cea mai mare durere în inima unui om este să simți că stagnează în raport cu propriile sale obiective, că nu avansează. A nu avansa devine dureros în momentul în care o persoană își setează un obiectiv: să observe că obiectivul poate nu s-a apropiat sau și mai dureros este când vedem că ne îndepărtăm de obiectivul nostru. Această distanțare îi oferă omului oportunitatea de a-și reorienta acțiunile, de a se întreba „*Care este acțiunea imediat următoare care mă îndreaptă către obiectivul meu?*”, sau chiar „*Ce acțiuni pot planifica în viitor, care mă apropie sau onorează obiectivul meu?*”

Această busolă a acțiunilor ne dă șansa de a reorganiza drumul și destinațiile pe care ne dorim să le onorăm.

Emoțiile pe care le trăim sunt date de viitorul în care trăim

Acest lucru va soluționa foarte multe din dilemele pe care le au oamenii în legătură cu starea prezentă. Starea prezentă, emoțiile pe care omul le trăiește chiar acum, izvorăște din viitorul în care oamenii trăiesc. Dacă la momentul acesta, viitorul pe care eu îl prevăd este că voi avea o cină copioasă și o celebrare ca urmare a finalizării acestei cărți, emoția pe care o trăiesc chiar acum în corp este de bucurie, de recunoștință, de integritate, de satisfacție și regenerare. Dacă însă mă asociez cu un viitor în care energia este scăzută și anume *„Mai sunt două capitole, oare cum le voi duce la capăt, îmi este mult prea foame”*, deodată emoția prezentă este cea de dificultate, de greutate, de lipsă de motivație.

Iată cum singurul lucru pe care oamenii este necesar să-l facă pentru a trăi poftă de viață în momentul prezent este de a crea un viitor sau de a pune pe viitorul lor o semnificație care este calitativă, de o vibrație înaltă. Vrei să ai și să trăiești emoții pozitive chiar acum? Construiește și speră într-un viitor care este de vibrație înaltă, plăcută.

Voi mai da un exemplu: în momentul în care ne cumpărăm bilete pentru o vacanță pe care dorim să o facem într-o țară anume și ne uităm la acele bilete, le lipim acolo pe ușă, pe noptieră, sentimentul pe care îl trăim cu acele bilete de avion în față este un sentiment de bucurie, de anticipație.

Este un sentiment de drag în legătură cu acel moment care va veni. Însă, dacă pe acea noptieră sau pe acea oglindă este lipit un bilet cu termenul limită pentru plata amenzii pe care o avem la circulația rutieră, sentimentul nu este de o plăcere deosebită, ci este „*Ah, a venit deadline-ul, este necesar să plătesc, am greșit, sunt vinovat, m-au pedepsit.*” Iată cum natura viitorului pe care îl creăm în interiorul nostru determină, prin vibrația sa, calitatea emoțiilor din prezent. Înțelegând acest lucru, avem acces la a construi responsabil o semnificație despre acel viitor. Cum este necesar să văd acea amenda pentru a putea să mă bucur, în prezent, de o stare de bine? Poate să o văd ca o readucere la integritate? O readucere la unitate? Poate să o văd ca fiind cea mai bună variantă de a mă simți în siguranță? Sau a simți că un lucru ce putea să se întâmple, ca urmare a vitezei excesive, nu s-a mai întâmplat? Cum pot privi viitorul în așa fel încât starea trăită în prezent să mă onoreze? Avem o șansă imensă de a sculpta calibrul emoțiilor noastre din prezent. Iar această cale de acces este în semnificația pe care o punem peste viitorul nostru.

Integritatea spiritului, aprinderea corpului

Integritatea, la nivel spiritual, reprezintă capacitatea unui om de a-și da cuvântul pentru o intenție pe care vrea să o onoreze. Așa cum spuneam, ori de câte ori creăm o intenție, corpul nostru creează o suferință de fiecare dată când ne

îndepărtăm de acea intenție. Acea suferință se manifestă prin câteva aspecte care este necesar să fie cunoscute. Primul este o secreție hormonală care are în general un caracter ce se aliniază cu stresul. Prin secreția de cortizol omul observă și se stresează în legătură cu intenția care nu i s-a îndeplinit. Se numește *frustrare*.

Totodată, la nivel postural, postura unui om care este aliniat cu intențiile sale și a unui om care este copleșit de intențiile sale este foarte diferită. Practic, omul are ocazia ca, prin abordarea propriilor sale intenții, pe baza integrității, să observe că corpul său va avea o geometrie foarte diferită.

Iar ultimul este limbajul. În momentul în care noi ne observăm că avem un limbaj care nu este generativ, care este scăzut ca vibrație, înseamnă că noi rețrăim în frustrarea de a nu ne fi îndeplinit intențiile. Poate funcționăm în baza unor așteptări. *M-aș fi așteptat ca cineva să aibă grijă de mine într-un moment în care nici măcar nu i-am comunicat.* Iată cum, având o așteptare și având intenția respectivă, eu am creat frustrare, am secretat cortizol, mi-am schimbat postura, iar limbajul a adus acea frustrare în lume.

Prin urmare, este adevărat, la nivel spiritual, intenția se manifestă prin integritate, însă la nivel fizic, același lucru se manifestă prin aprindere. *Ce mă aprinde?* Tot ce nu mă ghidează către îndeplinirea intenției și a integrității mele. Tot ce mă îndepărtează de îndeplinirea cu integritate a intenției mele va deveni o frustrare, o suferință și mă va aprinde.

Corpul nostru trăiește sentimente contradictorii atunci când avem intenții de integritate. Și este bine de reținut asta pentru că atunci când ne înțelegem și suntem prezenți la acest lucru, putem trata cu compasiune reacția corpului. Compasiune înseamnă: *„E normal să mă simt frustrat pentru că dorința mea este de claritate în legătură cu planul, cu obiectivul, cu țelul meu. Normal că atunci când nu îmi îndeplinesc visul, mă voi simți frustrat.”* Și înțelegând corpul, acceptând, noi putem regla la nivel hormonal, prin postură și limbaj emoțiile și simțirile pe care le trăim în corp.

Cum creăm realități supraetajate?

În momentul în care construim o promisiune cu mai multe niveluri, fiecare nivel de îndeplinire la ceea ce înseamnă integritate a acelei realități cauzează diferite etaje de manifestare. De exemplu, chiar în situația seriei Spiritonomics - este o realitate supraetajată pe 200 de niveluri. Cu fiecare carte scrisă, se identifică un nou nivel de aplicabilitate, un nou nivel de implementare al lucrurilor pe care noi le creăm aici. Dacă în momentul în care am scris cartea *Curajul*, noi o vedeam drept o simplă carte, iată, 9 volume mai târziu, există și un workshop Curajul. Ce s-a întâmplat? Am supraetajat realități. Ceea ce noi creăm aici este distribuit progresiv în viața din jurul nostru și se va transforma într-un proiect de amploare extraordinară.

Această realitate supraetajată este asemănătoare dobânzii compuse. Dobânda compusă presupune că atunci când lași bani în contul în care depui economiile tale, dobânda se va aplica și la dobânda pe care au strâns-o banii anterior depuși acolo. Acest principiu al realităților supraetajate cauzează ca puterea contextelor pe care noi le creăm să crească exponențial. Dacă la momentul la care am scris cartea Curajul erau foarte puțini oameni care credeau în acest proiect, acum sunt oameni dornici de a preda această disciplină în jurul lor, în orașul lor, în țara lor.

Există un program de leadership care antrenează persoane să predea cursul Curajul. Există chiar și o persoană care îi antrenează. Iată cum realitățile supraetajate apar ca urmare a faptului că hrănim contextul inițial cu energie foarte bine focusată, din ce în ce mai amplificată. Asta face ca această cantitate de energie, stocată în contextul pe care noi îl creăm, să fie covârșitoare.

Integritatea. Un munte fără vârf. 9:00 versus 9:00:00

Integritatea este un munte fără vârf. Este capacitatea noastră de a descoperi niveluri din ce în ce mai profunde ale acestui fel de a fi. Mai mult, găsim niveluri de finețe din ce în ce mai mari. Dacă la un anumit nivel a ajuns la 9:00, la 9, 0 minute, 0 secunde reprezintă un act de integritate, sunt niveluri și mai avansate de integritate în care ora 9:00 e prea târziu. Poate că integritatea înseamnă să ajungi la 8:59 sau la

8:50. Este un cu totul alt nivel de integritate. În momentul în care persoanele descoperă profunzimea acestor lucruri sau, mai degrabă, faptul că integritatea este un munte fără vârf, pe măsură ce creștem, onorăm lucruri din ce în ce mai profunde.

Poate nu este de ajuns doar să nu facem mizerie în casă pentru că am stabilit că nu vom face mizerie. Poate vom fi proactivi și vom crea curățenie. Sau poate după ce ajungem la un nivel de integritate și mai puternic, nici măcar nu mai este nevoie să facem curățenie, pentru că avem o procedură prin care activitatea noastră de zi cu zi onorează sustenabilitatea, onorează intențiile de susținere a celorlalți oameni. Poate a susține pe celălalt nu înseamnă pur și simplu a nu-i da în plus de lucru, dar poate bucuria mea este să spăl vasele până acea persoană se trezește.

Este extraordinar să descoperim acest nivel de finețe, pentru că ne permite să fim integri cu lucruri din ce în ce mai fine. Iată cum nivelul de integritate pe care noi îl avem azi, în ziua în care scriem integritatea, este de a sta întreaga zi pe un singur cuvânt, pe tema unui singur cuvânt: integritate. Noi scriem și rescriem ceea ce este posibil pentru oameni. Să fii focusat pe un cuvânt o zi întreagă este un nivel de integritate foarte mare, mai ales în contextul în care cuvântul pe care ne focusăm este integritatea însăși.

Metamorfoza integrității în împlinire. Puterea răbdării

În momentul în care o persoană are capacitatea de a-și îndeplini promisiunile, nu la timp, ci mai devreme, acea persoană a manifestat răbdare în legătură cu dorința de a trăi în viața sa sentimentul de împlinire. Sunt oameni care amână împlinirea și sunt nerăbdători cu a-și amâna cuvântul: „*Mai târziu, las' că fac altă dată, o fac la final, ce rost are să mă grăbesc acum? O să duc lucrurile astea până nu se mai poate, până în al 12-lea ceas.*” Acel om își amână îndeplinirea cuvântului, dar cel mai mult își amână trăirea sentimentului sublim de împlinire.

În secunda în care omul are capacitatea, cu mult înaintea termenului final, de a-și îndeplini cuvântul, acel om a făcut o alegere foarte evoluată, și anume, aceea de a-și inunda viața cu împlinire, cu sentimentul ce apare după îndeplinirea propriului cuvânt. Este un lucru absolut extraordinar pentru că acesta demonstrează răbdare cu propria sa persoană și demonstrează răbdare cu corpul său.

Dacă corpul nostru are această urgență că trebuie să mă odihnesc, trebuie să nu fac nimic, trebuie să amân, trebuie să procrastinez, în momentul în care avem răbdare cu corpul și nu mai suntem reactivi la nevoile corpului și suntem răbdători cu ceea ce trăim în corpul nostru, avem practic ocazia de a ne aduce în zone de vibrații foarte înalte. Nu trebuie să reacționez acum în baza stresului, ci o să am răbdare cu stresul pe care corpul îl simte și acționez la

momentul potrivit. Momentul potrivit înseamnă „*trăiesc împlinirea mai devreme, mai degrabă decât să amân împlinirea până la ultima secundă sau chiar să o anulez cu totul.*”

Încrederea în procesul de creație

Procesul de creație are niște etape foarte fine și foarte bine stabilite, după cum am văzut pe durata întregii cărți. Se pornește de la intenție, avem dreptate în legătură cu intenția, asta dă acces la lumea materială, apoi se depozitează în punctul de asamblare care dă corpului acele grade de libertate pe care le declarăm și în baza cărora acționăm.

În momentul în care înțelegem că acest proces de creație este permanent același, indiferent de domeniul în care avem obiective și în care acționăm, deodată avem încredere în proces. Acest proces nu înseamnă încredere în noi, ci înseamnă încredere că trăim într-un univers care nu este discriminator și care se aplică, cu egalitate pentru toți participanții la realitate, pentru toți oameni sau, și mai îndrăzneț, pentru toate conștiințele. Această răbdare, această încredere în univers, ne permite să avem răbdare pe de o parte, dar pe de altă parte ne permite să înțelegem că nicio faptă nu rămâne fără răsplată. Niciuna. Întotdeauna universul va lua în calcul acțiunile, intențiile, faptele și circumstanțele pe care noi le-am creat.

Practica declarării intențiilor ca formă de integritate

Una dintre cele mai puternice forme de impecabilitate în limbaj, forme de diplomatie a limbajului este ca noi să declarăm intențiile noastre pe față, în momentul în care intrăm în contexte. Această declarație a propriilor intenții are un impact generalizat. În primul rând, în legătură cu propria persoană: ne dă acces la a ne clarifica ceea ce dorim să obținem. În legătură cu ceilalți ne dă ocazia de a avea acțiuni și intenții transparente și, totodată, numărul trei, care este foarte important, dă celorlalți oportunitatea de a se asocia sau de a-și pune timpul în slujba intențiilor pe care le avem. Am fi uimiți de câte ori o simplă declarație spusă oamenilor le dă șansa de a se alătura.

Voi da un exemplu: sunt în proces de mutare a domiciliului și a sediului de business. Am anunțat, la un moment dat, un grup de oameni din programul de leadership: „*Hei urmează să mă mut!*”, iar în secunda următoare, zeci de oameni erau cu mâna sus, spunând că vor să mă susțină, vor să vină acolo, să fie prezenți, să care. Cineva s-a oferit chiar cu mașina. Iată cum simplul fapt că eu mi-am declarat intențiile a cauzat în jur, din partea oamenilor, să se ofere pentru a participa la acest proces. Acesta este începutul leadership-ului și al delegării. Dacă ar fi fost să onorez agenda întunecată: „*Ce rost are să spun? Pe cine interesează? Oricum nimeni nu se bagă. Tot eu rămân singur și trebuie să fac jobul ăsta*”, aș fi fost, probabil, într-un loc în

care nivelul meu de a fi secretos, ca să nu zic altfel, m-ar fi lăsat singur. Singur înseamnă să suport povara acestui efort pe de-a-ntregul. Însă capacitatea de a fi transparent, intențional și direct cu oamenii din jur mi-a permis să fiu susținut de 10-15 oameni care vin și fac parte din acest proces.

Integritatea este stabilitate neclintită

Se spune că un om este de neclintit atunci când ceea ce comunică, ceea ce face și ceea ce gândește sunt perfect aliniate cu obiectivele pe care el le are de îndeplinit. Această neclintire nu vine datorită faptului că omul respectiv este încăpățânat, ci că este atât de focusat, atât de axat, atât de racordat și sincronizat cu propriul său obiectiv, încât nimic nu poate interveni între cuvântul său și fapta sa. A fi de neclintit nu arată un nivel de ignoranță sau încăpățânare, ci arată o relație intimă, foarte profundă, între cuvânt și faptă, între cine a spus și ce urmează să devină.

Acest om are dorința de a atinge felul de a fi aspirațional ce îi permite să devină, să evolueze, să crească, iar relația dintre ceea ce a declarat, cuvântul său, și ceea ce face este atât de strânsă încât nimic nu poate interveni acolo. Oamenii care sunt integri sunt de neclintit. Este imposibil să-i urnești de pe ceea ce și-au propus. Iar acești oameni conduc lumea. Oamenii de cuvânt conduc lumea.

Capitolul 10. A trăi în integritate ca stil de viață

În momentul în care integritatea devine atât de frecventă în dosarele jurisprudenței, oamenii dezvoltă disciplina de a fi de cuvânt în oricare domeniu din viața lor. O persoană care are ca stil de viață integritatea este o persoană de succes. Este o persoană care nu numai că știe că orice ar declara devine realitate, ci știe, de multe ori, să se protejeze din a face declarații inutile, știind când acestea vor deveni adevărate. Această persoană nu are numai capacitatea de a accesa noi realități pe baza cuvântului și a îndeplinirii, ci este genul de om care este rezervat în a face declarații, știind că, fiind de cuvânt, va trebui să le îndeplinească. Este un om care știe să-și dozeze energia pe lucruri care sunt interesante pentru el, dar și o persoană care nu declară lucruri care, de altfel, ar deveni o bătaie de cap, un consum de energie sau poate chiar l-ar defocusa de pe ceea ce este cu adevărat relevant.

De asta zic că răbdarea este o consecință a integrității, pentru că atunci când ești răbdător sau chibzuit, tu alegi să comunici ceea ce onorează obiectivele tale, înțelegând că, dacă ai adăuga pe acest platou al realizărilor pe care dorești să le îndeplinești și promisiuni în plus, ar apărea posibilitatea defocusării de pe ceea ce este cu adevărat relevant. Și despre

asta este acest capitol. Cum să creezi un stil de viață care să includă integritatea ca nervură principală.

Integritatea creează funcționalitate

Având în vedere că există oameni pe cuvântul cărora te poți baza, știind că poți crea procese sincronizate bazate pe integritatea lor, putem vedea că oamenii, prin integritatea lor, sunt piese dintr-un puzzle mult mai mare. Când ai un grup de oameni de cuvânt și fiecare își face temele, după cum am văzut în exemplu de la Retreatul Wisdom, poți ști că dacă cineva și-a dat cuvântul pentru foc, focul va fi acolo, dacă și-a dat cuvântul pentru mâncare, mâncarea va fi pe masă, dacă și-a dat cuvântul pentru apă, apa va fi la locul potrivit, dacă și-a dat cuvântul pentru a face curat în curte, curățenia va fi prezentă.

Când toți oameni își dau cuvântul pentru ceva, atunci se naște funcționalitatea pe baza faptului că fiecare îndeplinește ceea ce a promis. Este o mare, mare superputere, la nivel colectiv, ca oamenii să-și țină cuvântul dat, pentru că fiecare din ei deține chei ale unei realități colective care, de altfel, s-ar prăbuși dacă diferiți oameni nu și-ar mai ține cuvântul. Imaginează-ți că, la nivel național, o singură autoritate nu și-ar ține cuvântul - să spunem, electricitatea. Ce s-ar întâmpla dacă sistemul energetic ar pica și nu s-ar mai livra acum, într-o lună de iarnă, căldura necesară în case? Ce s-ar întâmpla? Dezastru. Oamenii ar

avea de suferit masiv. Nu înseamnă oare că, la acest moment, autoritățile își țin cuvântul în legătură cu promisiunea de a livra electricitate sau agent termic? Bineînțeles. Este o mare chestie și asta ne dă nouă șansa de a observa cât de important este ca fiecare dintre participanții la activitatea colectivă să se țină de cuvânt. Care e rostul acestui lucru? Funcționalitate.

Minunile spațiilor integre

În momentul în care participăm la activități colective, la spații în care toată lumea să țină de cuvânt, pe lângă funcționalitate, apar și efecte secundare. Unul dintre efectele secundare principale ale integrității este încrederea. În momentul în care mergi într-un spațiu în care lumea se ține de cuvânt, tu poți avea încredere în ceea ce urmează să se propună sau ceea ce urmează să se întâmple, în promisiunile oamenilor. Apare încrederea. Nu mai apare suspiciunea.

Îmi aduc aminte de un eveniment la care am participat, fiind invitat într-o comunitate diferită de cea pe care am creat-o. În Createrra, una dintre principale nervuri este integritatea, însă în comunitatea în care am fost invitat, am fost anunțat că voi intra pe scenă la o anumită oră. S-a întârziat o oră și jumătate. Oamenii care așteptau acolo au venit și m-au întrebat: *„Ce se întâmplă? Ceea ce se întâmplă aici nu este Createrra. Aici lumea nu se ține de cuvânt. Cum de ai accepta tu să vii la o asemenea întrunire? De ce ai zis*

da unui lucru care nu te onorează? Ești bine?” Oamenii s-au prins că ceea ce se întâmplă acolo nu denotă integritate, punctualitate și, instantaneu, încrederea lor a fost zdruncinată, și nu încrederea în mine, ci încrederea în spațiul care a creat acel eveniment. Iată cum una dintre minunile cele mai relevante în spațiile de integritate este încrederea între oameni.

Un alt lucru care se realizează este capacitatea de a livra viitorul promis. În momentul în care un viitor este promis și știm că toți participanții la acest proces colectiv sunt de cuvânt, deodată apare o formă de a relaționa cu viitorul respectiv, care este marcată de speranță, de optimism: *„Știu sigur că o să se întâmple. A anunțat că începe la 9.00. La cât va începe oare Marius această întâlnire dacă a promis-o?”*

Măine avem programul Puterea Trecutului². Invit cititorii acestei cărți să arunce o privire pe creatterra.ro și să descopere acest program, poate este un loc în care și-ar putea duce integritatea la următorul nivel. Oamenii se pot baza, în interiorul acestui program, pe faptul că eu întotdeauna voi începe la timp și voi termina la timp, iar acest lucru generează încredere în viitorul respectiv. Dacă o persoană știe că este într-un program Createrra și eu am declarat că la 19.30 vom încheia programul, omul respectiv poate ști că la 19.33 poate să-l aștepte taxiul la scară și el va

² Puterea Trecutului este modulul I din Trilogia Puterii Personale, un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile despre program pe www.createrra.ro.

fi punctual. Pe ce și-a bazat optimismul și speranța în legătură cu acel viitor? Pe faptul că știe că eu sunt un om de cuvânt, că știe că nu este nicio șansă să termin la și 31, ci la și 30 voi încheia ceea ce am avut de spus.

Acest tip de minuni care se întâmplă în spațiul omului, că este vorba de încredere, de speranță, de optimism în legătură cu viitorul, face ca prezența integrității în spațiile colective să deschidă accesul la feluri de a fi mult mai avansate: inspirație, carismă, unitate. Dă oamenilor șansa de a trăi o emoție compusă la nivel colectiv, iar aceste lucruri susțin experiențele spirituale ale unor stări de conștiință avansate. Este cu adevărat o minune integritatea colectivă.

Practica zilnică a congruenței între ceea ce spui și ceea ce faci

În momentul în care integritatea devine obișnuința noastră de zi cu zi și o practicăm la nivel de faptă, ne dă acces la a educa această integritate ca disciplină. Putem începe cu lucrurile cele mai mici, ca de exemplu: *„O să beau un pahar cu apă la fiecare oră.”* Era o vreme în viața mea în care nu mă hidratam la nivelul la care o fac astăzi, însă pentru a ajunge la nivelul hidratării de azi, eu aveam alarmă în telefon la fiecare oră să-mi beau paharul cu apă. A luat undeva la 3-4 luni să nu mai setez alarma. A luat undeva la 6-7 luni să mă hidratez fără să mai am nevoie de vreun reminder, dar ce este mai frumos este că, acum, pentru mine, hidratarea este

o disciplină. Nici măcar nu este necesar să mai fiu prezent la faptul că am nevoie să mă hidratez, pentru că, din reflex, iau paharul și îl duc la gură.

La fel se întâmplă și în finanțe. Nu trebuie să mă mai îngrijorez de ceea ce înseamnă a pune valoare în lume. Îmi este clar că fiecare activitate a mea pune valoare în lume, așadar, este necesar să mă îngrijorez de abundență? Nu. De ce? Pentru că știu că absolut tot ceea ce fac va avea urmări, în primul rând, de impact pentru oamenii din jur și, în al doilea rând, de impact financiar, pentru că oamenii din jur simt nevoia să reciprocizeze prin zeciuială și să-mi transmită contrapartida valorii resimțite în propria lor viață. Iată cum îngrijorarea în legătură cu finanțele dispare, pentru că, fiind obișnuit să fiu implicat doar în activități de valoare, cu alte cuvinte, nefiind implicat în nicio activitate care nu are valoare, în mod natural, tot ce se întâmplă în viața mea este aducător de valoare. Dar până acolo a luat ceva timp să selectez, să elimin acele procese, taskuri, activități, circumstanțe, situații, conversații care nu erau aducătoare de valoare. Bineînțeles că a luat ceva timp, a presupus autoobservare. A luat să mă observ: *„Îmi aduce valoare? Nu-mi aduce. Cât timp am pierdut? Unde s-a dus? Ce obiectiv am onorat? Ce puteam face cu timpul acesta?”*

Acum, punând la punct un astfel de sistem și numindu-l *„valoarea de sine”*, am cauzat pentru ceilalți oameni proceduri, distincții, lucruri concrete, pe care ei le pot aplica în așa fel încât ei să se întoarcă la valoare și să revină la

integritate. Ceea ce odinioară eu am fost nevoit să inventez, pentru alți oameni astăzi este o procedură standard.

Cum devine integritatea un magnet pentru succes?

În momentul în care creez spații de cuvânt, locuri în care ceea ce declar coincide perfect cu ceea ce acționez și rezultatele pe care le cauzez, oamenii percep deja faptul că, în spațiul marcat de integritate, lucrurile de succes se întâmplă cu ușurință și acest magnet cauzează oamenilor să dorească să fie în preajma aceluia focar de integritate. De ce? Pentru că succesul caută integritatea. Succesul aparține oamenilor de cuvânt. Prin urmare, spațiul marcat de integritate este amplificat de un flux de oameni care este chemat către acest nucleu în continuu. Oamenii doresc să facă parte din ceva ce are șanse mari de succes.

La polul opus, oamenii nu doresc să facă parte din ceva ce nu aduce succes. Oamenii au devenit din ce în ce mai atenți, mai selectivi în legătură cu ceea ce le determină succesul. Și ne uităm la persoane care, pur și simplu, nu mai doresc să facă parte din anturaje care nu duc nicăieri. În schimb, își manifestă dorința de a fi parte din ceva ce cauzează succes, de unde și amplificarea business-urilor pe care le creăm în Createrra.

Înțelegând nevoia oamenilor de conectare cu spații de succes, am creat conceptul Hubeneaua Createrra, în care oamenii vin în spații de integritate și succes și desfășoară

activități, comunicări, sesiuni, creații, construiesc business-uri, construiesc familii, construiesc relații. De ce? Pentru că șansele de a ajunge la succes sunt amplificate.

Crearea unei vieți bazate pe cuvânt

Atunci când omul a determinat ca integritatea să fie o disciplină, să devină stil de viață, el începe să exploreze, să cocheteze cu viitorul său. Și nu pentru că visează în legătură cu viitorul - *oare ce-i posibil?*, ci pentru că un om de cuvânt știe că dacă vrea un viitor, tot ce este necesar să facă este să îl declare. Dacă vreau ceva în viața mea, eu nu mă gândesc cum ar fi și ce frumos, ce drăguț, ci mă gândesc „*tot ce este necesar să fac pentru a face acel viitor să devină realitate este să îl declar*”. să declar kilometrii pe care vreau să-i alerg în fiecare an, să declar numărul de volume pe care le voi scrie din seria Spiritonomics, să declar oamenii pe care îi vreau în viața mea, să mă duc și să le spun „*Te vreau în viața mea!*”.

Am declarat, iar asta e tot ce este necesar să se întâmple. Un om integru își practică actul de creare a propriei realități prin declarații de putere și apoi le face să se întâmple și să devină reale, prin simplul fapt că acea integritate este deja la nivel de disciplină în viața lui. Vreau să am ceva în viața mea? Pur și simplu o declar și devine al meu, acel lucru devine realitate.

Puterea de a inspira prin cuvântul dat

Unul dintre efectele compuse și extraordinare ale integrității este bazat pe observarea venită din mediul extern. Este fenomenal să trăiești integritatea ca stil de viață, să o conștii în spațiul tău. Este un lucru absolut frumos, funcțional și îmi dă acces la putere și succes. Însă în momentul în care ceea ce eu fac ca om integru în propria mea viață este observat de oameni din jur, declașează în ei inspirația, declașează în ei dorința de a participa: „*Vreau și eu să devin așa. Ce ar lua să ajung și eu acolo? Cum pot să fiu și eu un astfel de om? Oare ce fel de declarații e necesar să fac?*”

Pe oamenii din jurul meu îi văd, progresiv și exponențial, interesați de impecabilitatea limbajului, de integritate și restaurarea ei, de a crea obiective de viață, de a crea obiective de relații și business-uri de familie. Iată cum oamenii au devenit interesați să-și creeze liste de obiective, să se reîntoarcă la ele, să-și restaureze integritatea când a dispărut funcționalitatea din business sau prietenii. Lăsându-mă observat și fiind transparent cu ceea ce eu declar și ceea ce eu fac, oamenii din jurul meu au ocazia să experimenteze din primul rând realitatea integră, au ocazia să observe un om în actul de integritate și să se lase inspirați. Iar pentru mine este un prilej de a cauza treziri în oameni care, culmea, se aliniază cu misiunea mea aici.

Arta descoperirii intențiilor din spațiile vizitate

Înțelegând că absolut tot ceea ce este în interiorul oamenilor va ajunge în exterior, prin legea integrității, prin legea integrității extinse sau prin legea integrității în comunicare, îmi permite să aplic și reciproca. Reciproca este următoarea: dacă a fost comunicat, atunci este o trăire în sufletul omului. Dacă este manifestat, atunci e parte din lumea lui interioară. Înțelegând acest lucru, am ocazia ca, ori de câte ori vizitez un spațiu, ori de câte ori mă duc într-un loc, să aplic această reciprocă. *Oare ce este în interiorul acestui om de viața lui arată așa? Care este calitatea conversațiilor pe care le trăiește, le promovează? Oare ce este acolo? Este cutia Pandorei sau este un punct de asamblare prezent construit? Ce este în sufletul acelui om de realitatea sa arată așa?*

Practic, prin legea integrității și reciproca ei am ocazia de a cunoaște omul înainte de a deschide gura. Mă uit la ceea ce se întâmplă în viața lui și înțeleg. Înțeleg tot ce se întâmplă în spațiu său. Este o citire a intențiilor ce se manifestă în spațiul acelei persoane. Și asta îmi dă acces la a cunoaște acel om într-un mod extraordinar de puternic, care nu poate fi supus prefăcătoriei sau compensării, ci este o imagine fidelă a spiritului care deține acel corp.

Cum alegem viața aliniată cu rost?

În momentul în care integritatea noastră se aliniază, nu neapărat cu nevoile imediate - *dacă mi-e sete, să promit că o să beau apă; dacă am nevoie de bani, să promit că o să merg la muncă; dacă am nevoie de un corp puternic, să promit că o să mă duc la sală* - nu doar aliniat cu utilitatea imediată, ci aliniat cu obiective de o viață, iar acele obiective nu neapărat obiective fizice - *„Promit că o să îmi cumpăr o mașină de un anumit tip sau valoare; Promit că o să construiesc o casă; Promit că o să creez 50 de relații cu oameni faini în viața mea”*, în momentul în care promisiunea vieții mele este axată pe misiunea mea, pe energiile și felurile de a fi pe care eu doresc să le trăiesc o viață întreagă, viața mea capătă rost.

Viața mea, la acest moment, este aliniată cu misiunea mea. Misiunea mea cuprinde patru mari direcții: curățenie, liniște, putere și transformare. Nu este nicio activitate în viața mea care să fie lipsită de aceste lucruri. Toată viața mea este aliniată, cu rost, pe aceste energii: *Să mă simt curat. Când sunt curat am liniște. Când am liniște am putere. Când am putere transform oameni*. Nu este de mirare că oamenii vin către mine pentru transformare, pentru că am grijă de toate aspectele și fiecare activitate în viața mea este aliniată cu aceste lucruri. Inclusiv când fac pauză. Este o pauză oferită corpului, un moment de regenerare. Având o viață cu rost îmi

permite să fiu relevant în acțiunile mele și, mai mult, îmi permite să trezesc alți oameni la propria lor viață cu rost.

Oamenii care se apropie de un astfel de spațiu de integritate, în raport cu misiunea propriei vieți, devin ei înșiși atenți la a fi în mijlocul unei vieți trăite cu rost, onorând propria lor misiune. Iată cum acest efect se scalează, devine viral și ne trezim cu din ce în ce mai mulți oameni care sunt conectați cu propria lor misiune, care sunt în integritate cu propriile feluri de a fi și ceea ce ei doresc în viața lor, iar la final, cauzăm o realitate colectivă în care toți oamenii se țin de cuvânt.

Așa cum menționam în debutul acestui capitol, în momentul în care oamenii se țin de cuvânt, realitatea este funcțională pentru toată lumea: trăim într-o realitate colectivă funcțională. Fiecare este de cuvânt în spațiul său și, prin urmare, avem un spațiu mare care este de cuvânt în întregime.

Integritatea este drumul spre îndumnezeire

La un moment dat, te obișnuiești ca toate lucrurile pe care le declari să devină realitate. Practic, fiind obișnuit să fii un om de cuvânt, deja devine cert că orice lucru pentru care îți dai cuvântul devine realitate. Având în spate munți întregi de jurisprudență, de evenimente pentru care mi-am dat cuvântul și, ulterior, le-am făcut posibile, normal că apare întrebarea: *„Oare care este cel mai mare lucru pentru care*

îmi pot da cuvântul?” Nu lucrul necesar zilei de azi. Nu lucrul pentru ziua de mâine. Dar care este lucrul acela epopeic, epic, de dimensiuni imense, pentru care pot să-mi dau cuvântul? În slujba cărei promisiuni pot eu să-mi pun viața, dincolo de granițele proprii mele vieți, dincolo de granițele propriului meu buzunar, propriului meu corp?

Iată cum am creat posibilitatea de a-mi pune cuvântul, existența și menirea în slujba unor lucruri mari: de a scrie o colecție de cărți care va face o diferență pentru toată planeta, de a pune destinul și abilitățile în slujba țării, de a crea oportunitatea de a interacționa cu alte tipuri de conștiință și de a reprezenta umanitatea la acea masă. Aceasta este capacitatea unui om de a avea acces la potențialul său infinit, iar asta înseamnă îndumnezeire. Nu înseamnă de a lua locul lui Dumnezeu, ci de a manifesta puteri similare lui Dumnezeu, în pătrățica ta, în propria ta viață. Și dacă tot ce spun devine adevărat prin simpla declarare, oare nu este natural și normal să mă întreb: *care este cel mai mare cuvânt în slujba căruia pot să-mi pun destinul?* Bineînțeles.

Provoc pe fiecare cititor să se uite la acest lucru: *Care este cuvântul cel mai mare căruia poți să-ți dedici existența? Care este promisiunea aia atât de imensă și atât de relevantă pentru conștiința colectivă, pe care tu poți să o declari, să ți-o asumi și să o execuți?* Și iată cum se naște îndumnezeirea.

A trăi în integritate înseamnă a trăi cu sens

În momentul în care o persoană aplică integritatea ca stil de viață, a avea sens reprezintă un factor ce generează carisma de mai târziu. Carismă înseamnă să ai un spirit magnetic pe care oamenii îl doresc în spațiul lor și pe care îl urmează. O viață cu sens dă acces oamenilor la dorința de apartenență, dar și la sentimentul propriei transformări și evoluții. Dacă o persoană resimte aceste trei lucruri deodată, că se transformă, că evoluează și că poate să urmeze, în propria sa misiune, un țel, un obiectiv, toate acestea sunt la sursa unității și a încrederii.

Încrederea între oameni se manifestă la nivel total atunci când fiecare dintre oameni simte că evoluează în propria sa viață, că are un rost în spațiul colectiv și că are un sens către un viitor care asigură sustenabilitate și libertate de exprimare. Această mare trăsătură a vieții unui om integru, de a avea sens, este debutul puterii personale din volumul următor. Puterea personală are capacitatea de a schimba spații geografice foarte întinse. Este capacitatea unui om de a acționa, dincolo de granițele corpului său, dincolo de conștiințele ce îl înconjoară, într-un număr exponențial mai mare de suflete și persoane. Putem afecta mult mai mult decât putem afecta prin viu grai sau prin acțiunea fizică: putem afecta la nivel geografic, prin inducție electromagnetică. Practic, un om ce descoperă puterea personală poate cupla la niște forțe universale extraordinar

de interesate în a ne viraliza, iar acesta este marketingul spiritual: este capacitatea de a te face iubit și util într-un univers care te vrea în fiecare dintre oamenii ce te înconjoară. Asta e puterea integrității.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
- 9. Integritatea. Exerciții de cuvânt**
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă

14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership
35. Entuziasm

- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creativității

IV. Banda Iubirii

V. Banda Inspirației

VI. Banda Unității

VII. Banda Păcii

VIII. Banda Transcendenței

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil,

coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.



Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine

sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.



Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro